

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 2 / III Legislatura / Primer període

Dimarts, 21 de juny de 1988

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 2

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a un quart de dotze del matí.

Debat del programa i votació d'investidura del candidat proposat a la Presidència de la Generalitat de Catalunya, Diputat M. H. Sr. Jordi Pujol i Soley (Punt únic de l'ordre del dia.)

L'I. Sr. Secretari Primer dona lectura al text de la Resolució de la Presidència del Parlament proposant un candidat a la Presidència de la Generalitat (p. 11).

Exposició del programa de Govern : Candidat a la Presidència de la Generalitat, M. H. Sr. Jordi Pujol i Soley (p. 11).

Programa basat en tres fets bàsics : la nació, la societat i les persones (p. 11).

La nació. La política al servei de la nació catalana :

- El reforçament i la identitat nacional (p. 11).*
- La institucionalització (p. 11).*

La societat. El reforçament de la societat civil catalana :

- Creixement en nivell econòmic i esforç de modernització (p. 14).*
 - L'ensenyament i la formació (p. 15).*
 - La innovació tecnològica i el disseny (p. 16).*
 - La cultura (p. 17).*
 - L'Administració de la Generalitat (p. 17).*
-

Les persones :

— El nacionalisme personalista (p. 18).

— La sanitat (p. 19).

— L'habitatge (p. 19).

— L'atur (p. 20).

Els Jocs Olímpics (p. 21).

La integració a Europa (p. 21).

La sessió se suspen a tres quarts d'una del migdia i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 2

La sessió s'obre a un quart de dotze del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat en funcions, acompanyat de tots els H. Srs. Consellers en funcions.

Ordre del dia

Punt únic : Debat del programa i votació d'investidura del candidat proposat a la Presidència de la Generalitat de Catalunya, Diputat M. H. Sr. Jordi Pujol i Soley.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Prego al senyor Secretari que doni lectura a la Resolució de la Presidència de la Cambra proposant un candidat a la Presidència de la Generalitat.

El Sr. SECRETARI PRIMER : «D'acord amb l'article 50 de la Llei 3/1982, del 23 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat, i consultats els representants dels partits i grups polítics amb representació parlamentària, proposa a la Cambra, com a candidat a la Presidència de la Generalitat el Diputat Molt Honorable senyor Jordi Pujol i Soley. Palau del Parlament, 17 de juny de 1988. Joaquim Xicoy i Bassegoda, President del Parlament de Catalunya.»

El Sr. PRESIDENT : El candidat proposat, Molt Honorable senyor Jordi Pujol i Soley, té la paraula.

El Sr. CANDIDAT A LA PRESIDÈNCIA DE LA GENERALITAT (Jordi Pujol i Soley) : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, en compliment de l'encàrrec que em va fer el Molt Honorable President del Parlament, i d'acord amb el que estableix la Disposició Transitòria Cinquena del nostre Estatut, em correspon presentar davant d'aquest Parlament de Catalunya la meva candidatura com a President de la Generalitat, i a aquests efectes, i sempre d'acord amb els mateixos termes estatutaris, sotmetré a la seva consideració i debat el programa de govern al qual penso ajustar la meva actuació en cas d'obtenir la confiança del Parlament.

Per més que aquest sigui el debat d'investidura de la nova legislatura, no podré deixar de fer referència als programes i a l'obra de govern de Convergència i Unió durant els vuit anys anteriors. Però, per altra banda, el que ja s'ha aconseguit, els problemes nous que han sorgit, i també el fet de tanta transcendència com la integració europea i la revolució tecnològica —cada cop més evident— obliguen a fer plantejaments nous.

A més d'això, l'estructura del meu discurs també serà diferent, i no ho serà pas per ganes de fer les coses diferents, sinó per subratllar millor quina és l'estructura i la vertebració de la nostra concepció política i social.

És més, sóc conscient que l'estructura del meu discurs d'avui no és, potser, la més adient per presentar un programa de govern detallat —me n'excuso per endavant amb la confiança que en el conjunt del debat, avui i demà, tot el que calgui precisar podrà ser precisat. Però, com us deia, més que en una llista de projectes, vull basar el meu discurs d'avui en conceptes i línies generals d'actuació, vull subratllar els principis inspiradors de la nostra política. Per tant, els presentaré el nostre programa per a aquesta legislatura a l'entorn de tres fets bàsics,

que són : la nació, la societat i les persones.

Els parlaré de la nació, de la nostra nació, de Catalunya. No caldria, potser, perquè ho he fet molts cops, però un discurs d'investidura és un discurs d'investidura i requereix que els principis siguin dits i redits, dits i repetits. I en això que Catalunya és una nació hem de rebutjar tota mena de compromisos; n'hem d'acceptar molts d'altres de compromisos, però no aquest. Catalunya és una nació. Ho és per la seva cultura i pel seu dret; ho és per la seva història, que ha seguit el seu propi camí; ho és per les seves institucions; ho és per la seva mentalitat col·lectiva; ho és per la seva col·locació pròpia en el context espanyol, europeu i mediterrani; ho és per la consciència que té de tot això i per la voluntat de defensar-ho.

Tot això, per positiu. Per negatiu, podríem dir que és una nació perquè no és una regió. Sabem que és una regió, sabem que és una regió, una regió espanyola, o una regió europea, i salta a la vista que Catalunya no és això. Sabem que és molt més que això. No podem transigir en això. Si ho fèssim, com a poble ens diluiríem. Sobre nosaltres pesen moltes limitacions, però, mentre ens considerem una nació, defensar la llengua i la cultura i les institucions i el nostre sentit històric i el nostre lloc en el món i en el futur tot això tindrà sentit, i només així la defensa reeixirà.

Com hem de traduir concretament i políticament el nostre nacionalisme? Deixin-me dir, d'antuvi, una cosa important —la dic a aquesta Cambra i a tot el país : ha passat l'època en què per a les nacions sense Estat no hi podia haver més objectiu que aconseguir un Estat; però no ha passat l'època en que les nacions —amb Estat o sense— aspiren, per una banda, a integracions supranacionals —i el procés d'unificació europea n'és l'exemple més clar— i, al mateix temps, a ser cada cop més el que són, a aprofundir en el que són i a reforçar el que són i a projectar-se com són i a rebutjar tot el que pretengui disminuir-les, igualar-les o arraconar-les.

D'acord amb el que acabo de dir, la nostra política al servei de la nació catalana tindrà dues direccions principals : la de la institucionalització, és a dir la de l'aplicació de l'Estatut de manera que asseguri un sostre suficient d'autogovern, i la de reforçar i fer operatius la identitat, la consciència i el sentiment nacionals del poble català.

Parlaré primer d'aquest segon aspecte. Volem que el clima general de Catalunya respongui intensament a aquesta consciència i a aquest sentiment nacionals, que respongui a aquest sentit d'identitat. Hem d'impulsar, per tant, tot el que reforci el sentit d'identitat de Catalunya. De cara a això, per una banda, volem proposar al país —a tot el país, no només a la seva classe política— una gran reflexió sobre la nostra identitat i sobre el nostre futur. Un país és, per una banda, el patrimoni que a través dels segles s'ha anat fent, és l'herència que tots rebem, i és el projecte, és el projecte del que, sobre la base del que és, es vol ser en el futur. I és en aquest sentit d'invitació a la reflexió col·lectiva —feta des del que som en projecció en el temps i en l'espai, és a dir, en el futur i en el món— que s'ha d'entendre la commemoració del mil·lenni i que s'han d'entendre dues altres commemoracions —la de les Bases de Manresa i la de l'Exposició del 88—, i també —per més que estrany i a alguns— la del bicentenari de Carles III. Commemoracions totes elles a les que el Govern de la Generalitat dona gran importància i que s'escauen durant aquesta legislatura. Permetin-

me un comentari sobre el tema de Carles III, que sé que sorpren a molta gent. Jo ja sé —com diu, per exemple, Alexandre Gali— que Carles III fou un rei molt despòtic, i realment ho fou molt, moltíssim, i també és cert que va prendre greus mesures contra la llengua catalana, també és cert, però és que el que crec convenient que s'analitzi a través d'aquesta reflexió és com la segona meitat del segle XVIII i la seva projecció al XIX configura i explica la Catalunya d'avui d'una manera que crec que ens pot ser útil per al present i per al futur.

Per altra banda, el Govern es proposa impulsar més i més la política de normalització i d'enfortiment lingüístics catalans, tant a través de l'ensenyament com a través de tot allò que pugui incrementar l'ús social del català, com a través del reforçament dels mitjans de comunicació en català. I sobre això he de fer ara una referència concreta a la televisió. Si vostès ens donen la seva confiança, em proposo fer que s'incrementi l'oferta televisiva en català, preferentment a través d'un segon canal català. S'ha demostrat el fet que ja se sabia, i és que en la recuperació lingüística catalana juga un paper decisiu la televisió. I TV3, i també el canal de Sant Cugat, han tingut ja una influència molt positiva, però cal jugar més a fons en aquest sentit, i és el que farem.

En aquest mateix sentit de reforçament del sentit d'identitat nacional, el Govern de la Generalitat treballarà en la consolidació de tots els elements propis de la personalitat de Catalunya: dret civil, art popular, coneixement de la història, etcètera, i donarà especial suport a totes les iniciatives que estiguin en la línia de fer país, i en tots sentits i en tots els camps orientarà la seva doctrina i la seva acció en una línia d'integració catalana.

Tot això es farà en el marc d'un concepte molt ampli, d'un concepte molt global de Catalunya, en el marc d'una Catalunya de tots i per a tots. Es farà tenint ben present que Catalunya som tots i que tots hi han de cabre. Fem una Catalunya per a sis milions, i no podem considerar reeixit el nostre projecte fins que tots els catalans en participin; no podem permetre que, per impaciència, per partidisme, per interès o per visió parcial de la nostra realitat social i nacional, es produeixi l'exclusió de ningú. Per això, i també pel caràcter personalista que sempre hem donat al nostre nacionalisme, la convivència i el respecte mutu són bàsics per a la nostra política de nacionalització. Catalunya és una nació i volem que tingui consciència de nació, però és una nació al servei de tots i cadascun dels seus ciutadans.

Tot poble s'ha de construir en el respecte de tots i cadascun dels seus membres, però més Catalunya, que ha estat a través de la història —sobretot de la més recent— un país obert a tota mena d'influències. Sobre la base sòlida i ferma de la seva identitat primera, és a dir, de la identitat que durant més de mil anys ens ha conformat com a poble català, sobre aquesta base s'han anat empellant homes i idees, valors culturals i socials que cal incorporar amb l'objectiu de fer de Catalunya un poble on tots —com abans deia— hi tinguin cabuda. Aquest és l'objectiu, i no pas el de recrear una Catalunya mítica i nostàlgica, ni tampoc una Catalunya escindida, però tampoc una Catalunya sense arrels. Per tant, ha de ser prioritari tot allò que doni consciència i raó de ser al país, i, al mateix temps, que li doni cohesió interna, la qual —aquesta cohesió interna— serà fruit de la cultura, en el sentit més ampli del mot, però també del model social i en darrer terme de la identificació de les persones

amb la societat i amb la nació catalanes.

La nacionalització de Catalunya té un segon aspecte —com ja els he dit—, que és l'institucional. Cal aclarir, d'entrada, que es pot aconseguir un alt grau de conscienciament nacional sense tenir ben resolta la qüestió institucional. Fins i tot la resolució de la qüestió institucional pot ser un element de conscienciament, de radicalització. I, de fet, tots els estudis sociològics assenyalen que durant els últims anys hi ha hagut un increment de la consciència de catalanitat i del sentiment de pertinença a Catalunya, malgrat totes les traves a l'Estatut.

Però el nostre objectiu no és ni la radicalització ni que el nostre poble hagi de seure sempre en una cadira de tres potes, vull dir que no tingui ben resolt el tema institucional. El nostre objectiu és, simplement, que el nostre poble se senti molt català, que actuï d'acord amb aquest sentiment i que disposi del reconeixement i de les eines institucionals necessàries per a la seva acció col·lectiva.

En el camp de la institucionalització, la posició del nou Govern de la Generalitat, si aquest Parlament em vota com a President, serà la que ja vaig expressar en el meu discurs aquí mateix, del dia 11 de febrer de l'any passat. Vostès em poden dir que el que ha passat des d'aleshores ja ha deixat clar que el Govern central no està disposat a modificar la lectura, summament restrictiva, de l'Estatut que està fent. De tota manera, deixin-me precisar que, durant uns mesos, el nou esperit que varem mirar d'introduir en les nostres relacions amb el Govern central va donar uns certs resultats; concretament, durant el segon semestre de l'any passat. Això, combinat amb les recents sentències del Tribunal Constitucional, a més de la interpretació del mateix Tribunal sobre lleis de bases, més aviat ha enfortit la nostra posició, i volem intentar, volem intentar novament introduir aquest esperit de diàleg en la línia de la lectura estatutària del 79.

També durant aquesta legislatura caldrà replantejar el tema del finançament. L'acord de 1986 fou un progrés important respecte a la situació anterior, com també ho fou que s'aconseguí el mateix any sobre sanitat, però, a part de no ser definitiu, ja que no s'ha complert plenament, i que l'orientació menys discriminatòria envers Catalunya que inicialment va tenir no s'ha mantingut. I quelcom de semblant pot dir-se en el cas específic de sanitat. Realment, el finançament de la Generalitat resulta molt insuficient per al que és un país com Catalunya. I cada cop més l'aspecte econòmic és utilitzat per l'Administració central com un element de pressió i, fins i tot, de desprestigi contra l'Administració autonòmica. Fins i tot la forma de lliurar els diners esdevé sovint un element de pressió i, volgutament o no, de desprestigi. I molts cops el que es discuteix ja no és només una qüestió de diners, sinó un concepte d'autonomia.

Caldrà, per tant, replantejar aquest tema ara ja aviat. Dic «aviat», però per afrontar aquests temes institucionals no crec convenient realitzar una trobada immediata, una trobada formal amb el President González. Crec que no s'ha de produir fins que no es produeixi abans una aproximació prèvia important. I confio que això no serà més tard de setembre o octubre. Mentrestant, el nou Govern i jo mateix, farem una acció a fons d'aproximació als problemes pendents, discutint-los amb totes aquelles persones que són responsables d'un o altre aspecte de la política autonòmica. Es tracta de mirar d'estovar tota la problemàtica que hi ha plantejada, d'explorar els possibles acords,

anat prenent al llarg dels anys i dels segles. I tot això jugant en diversos plans : en l'econòmic, el religiós, el recreatiu, el del mutu ajut, el cultural, etcètera.

Per acabar aquesta introducció deixin-me dir que també per a la societat, com abans deia per a la nació, el valor últim ha de ser la persona. Fet aquest preàmbul, passo a dir que un objectiu principal del nostre Govern —si vostès em donen la confiança— serà el reforçament, com ja ha estat en legislatures anteriors, de la societat catalana, del que en solem dir la societat civil catalana, i de la seva capacitat d'iniciativa a partir de la seva idiosincràsia, de la seva estructura i de la seva realitat diversificant.

Més que intervenir directament, el que el Govern de la Generalitat ha de fer és crear un clima i un marc favorables a la iniciativa i a l'acció de totes les cèl·lules que formen la nostra societat : des dels individus i les famílies a les entitats de tota mena, a les empreses i a tots els cossos socials intermedis.

Per tant, a part d'una acció de suport legal i administratiu, aquesta política requereix dues coses : limitar l'intervencionisme i donar molta llibertat, i crear un clima social, dialogant, creador i convivencial. El dirigisme pot actuar o necessita actuar en una societat simplificada i poc liberal, però el desenvolupament de la societat civil requereix interrelació i esponjament. Això no respon tant a una filosofia liberal, en el sentit clàssic i polític de la paraula, sinó que respon, sobretot, a l'aplicació política de la naturalesa i de la dinàmica pròpies de la nostra societat.

Els pobles som com la història ens ha fet, i Catalunya —que ha estat un país amb insuficiència de poder polític— s'ha estructurat, en bona part, entorn de la seva societat civil.

Un segon punt a subratllar és el de la responsabilització del Govern de la Generalitat envers tots els ciutadans de Catalunya. Ja sé que aquest punt, com el precedent, és sobretot una declaració d'intencions, però, en un discurs d'investidura, les declaracions d'intencions hi tenen cabuda.

Hi ha molta gent amb perill de quedar al marge, per raons geogràfiques o d'edat, per raons professionals, o bé per raons de formació o de salut. I, a més, hi ha els que, simplement, no poden seguir la vertiginosa evolució del nostre temps. De cap d'ells no ens podem desentendre. Una altra cosa és que no es pugui arribar a tothom ni prou ni prou bé en la pràctica, però cal intentar-ho i tenir-ho sempre present. Cal no oblidar-los a les golfes perquè no pertorbin la imatge de progrés que bona part de la resta del país pot donar. D'això, els en parlaré, els en tornaré a parlar en la tercera part del meu discurs, la dedicada a les persones.

En un altre ordre de coses, la nostra societat ha de créixer en nivell econòmic i en modernitat. Catalunya ha resistit bé la crisi econòmica, si bé cal precisar que en aquesta crisi Catalunya ha tornat a perdre alguns actius econòmics i polítics molt importants. Això obliga a matisar molt l'afirmació primera que ha resistit bé la crisi. Amb tot, és cert que en aquests moments l'economia catalana sembla en condicions d'aprofitar bona part de les perspectives positives que la conjuntura ofereix.

Catalunya està demostrant ser una bona plataforma de recepció dels capitals i de les tecnologies de l'estranger. L'empresariat català —el d'abans, que ha resistit, i el que ara apareix— demostra capacitat d'iniciativa; és a dir, l'esperit empresarial del país no s'ha perdut. A més, la capacitat d'assimilar les innovaci-

ons és important. La societat catalana, en el seu conjunt, té vitalitat, és oberta, es posa al dia, va aixecant el seu nivell. És una societat perfectament homologable al model europeu progressiu.

Per altra banda, ara Catalunya es troba amb un gran repte, i, alhora, amb una gran possibilitat, que són marcats per l'horitzó del 1992. Penso, naturalment, en els Jocs Olímpics, però més encara penso en quelcom de més decisiu i determinant per al nostre futur, que és la implantació del mercat únic europeu. I això, en una conjuntura de canvi arreu d'Europa, en un moment d'aquells que o s'aprofita l'oportunitat o es perd terreny, és, podríem dir, el moment de l'escapada : o t'enganxes al grup que se'n va i que posa distància als que segueixen, o et quedes enrere en una situació de segona fila que pot durar dècades i dècades. O, dit d'una altra manera, durant els anys propers viurem una revolució. De fet, l'estem vivint ja. És ara que es poden guanyar posicions o que se'n poden perdre. Deixin-me avançar el meu parer que estem en condicions de guanyar-ne. L'any 1992 Catalunya ha d'haver aconseguit la competitivitat suficient per no perdre terreny, no ja a Espanya, sinó a tot Europa i al món. Això és el repte de tota la societat catalana, des de l'ensenyament i la formació a la comercialització, des de la tecnologia a la creació d'un model social atractiu, des de la cultura a les comunicacions.

La implantació del mercat únic, feta, a més, en un moment marcat per l'expansió i la innovació, és un repte no només econòmic ni només d'un sector social. Cal que tota la societat hi respongui en tots els àmbits. Però ara insisteixo en el seu component econòmic i em refereixo, per tant, al foment i a l'estímul del progrés i del creixement econòmics. No seré exhaustiu ni detallista en l'enumeració de les mesures a prendre en aquest sentit; simplement assenyalaré unes quantes línies d'acció.

Primer : actuar d'acord amb el criteri que els agents creadors de riquesa són fonamentalment les empreses. Per tant, reforçament i ajut en tot el que sigui possible a les empreses del país, agrícoles i ramaderes, industrials, de serveis, turístiques.

Segon : crear i ajudar a crear una mentalitat i uns instruments de treball idonis per al comerç exterior i per a la inversió a l'estranger —per a les dues coses, per al comerç exterior i per a la inversió a l'estranger. Es tracta, de fet, de jugar a fons la carta de la internacionalització de l'economia que, en realitat, és només un aspecte d'un projecte més ampli, el de la internacionalització de Catalunya.

Tercer : a més d'això, cal estimular la inversió estrangera a casa nostra, seguint la línia de fer de Catalunya un bon camp d'aterratge de capitals i de tecnologies de fora.

Quart : suport i impuls a la innovació i a la modernització amb clara consciència de les característiques que a Catalunya poden revestir. Lligar la innovació amb la nostra realitat econòmica i social i amb el caràcter propi del seu dinamisme i de la seva creativitat. Per tant, no fer plantejaments irrealistes tampoc en aquest camp.

Cinquè : afavorir al màxim la relació i la cooperació entre el món econòmic i empresarial i el científic i de recerca. Donar especial suport a les iniciatives de recerca i desenvolupament i de transferència tecnològica.

Sisè : continuar la política d'infraestructures viàries, d'aigua, de terrenys industrials, d'abocadors, etcètera. L'aprovació del

d'acostar posicions, de tornar a parlar de què s'entén per autonomia, de canviar el clima també. És aleshores, si tot això va bé, que l'entrevista amb el President González pot donar un resultat positiu. El mateix President del Govern central està d'acord que es facin les coses així. I no hi fa res que passin tres mesos o quatre abans d'aquesta entrevista —ni que fossin cinc—, si mentrestant anem treballant en la forma que els deia, sobretot perquè en diversos aspectes Catalunya va bé. Que Catalunya progressa, no era un eslògan electoral, sinó una palpable realitat, tant en el camp cultural com en el social, com en l'econòmic, com en el del prestigi internacional. Que el grau de convivència és alt, també és un fet indiscutible; que la política de normalització lingüística es continua aplicant, també. El tema autonòmic és el que va malament, i això acabarem pagant-ho molt car si no es resol, acabarem pagant-ho molt car si no es resol. Però no és un tema d'urgència de dies o de setmanes, tenim mesos de coll, tenim uns mesos de coll, i, per tant, no seria bo de precipitar-se.

No els puc negar que durant els darrers mesos l'actitud i l'actuació del Govern central han estat molt preocupants. Temes com la Llei de Costes, com l'acció de bloqueig que es pretén fer contra el desenvolupament de la Policia Autònoma, com el Projecte de Llei de Carreteres, com l'oposició que Catalunya pugui tenir una presència econòmica internacional, com l'incompliment de certs aspectes de l'acord de finançament d'octubre de 1986, com la negativa a signar el conveni de transports de Barcelona, com la negativa a resoldre el tema pendent dels «serrells», com la persistència de la política de retallada competencial que practica el Ministeri d'Agricultura, com el conveni d'habitatge que set comunitats autònomes han hagut de recórrer, com l'amenaça constant que determinades aportacions econòmiques no es faran si no acceptem uns convenis que, de fet, representen una rebaixa competencial..., com tantes i tantes altres coses. Tot això, agreujat per un clima no positiu que es manifesta, per exemple, i ja que parlem del conveni de l'habitatge, amb l'amenaça —i utilitzo la paraula més neutra que trobo— de represàlia econòmica si utilitzem el nostre dret a fer recurs al Tribunal Constitucional. O bé amb una voluntat manifesta d'ignorància del fet autonòmic en actes públics, o de declaracions per part, sobretot, d'alguns representants de l'Administració perifèrica de l'Estat, que provoquen sistemàticament el desprestigi o que busquen el desprestigi de la Generalitat (*remor de veus*) o com tota una política tendent a disminuir la capacitat d'incidència de la Generalitat sobre els problemes que afecten la vida real de la població. No els puc negar que tot això és cert, tot això és cert, i que és preocupant, molt preocupant, i que sembla que dóna la raó als escèptics. Però, al President de la Generalitat i al Grup que ostenta la majoria política del país, els ha de costar molt d'arribar a la conclusió que l'acord no és possible i, per tant, a la decisió de canviar d'estratègia. Ha d'esgotar totes, totes, totes les possibilitats que hi hagi, i més encara.

En tot cas, una cosa he de dir: no seria que ni vostès ni el Govern central confonguessin la manera pausada de procedir que els he anunciat amb conformisme. El Govern de la Generalitat i el seu President i la majoria política de Catalunya tenen l'obligació de ser prudents; però, al capdavant de la prudència, també podríem tenir l'obligació, també seria una obligació, de no permetre, de fer tot el que calgués per no permetre que Ca-

talunya fos ignorada, displicentment marginada i maltractada.

Aquesta legislatura que ara iniciem pot donar de tot. Pot donar una millora important en aquest camp autonòmic i institucional i pot donar la represa de la reivindicació i de la mobilització. No cal que els digui que el meu desig és que es doni la primera d'aquestes eventualitats.

El menysteniment en què es vol tenir Catalunya resulta més sorprenent si tenim en compte que durant tota la transició política, i també durant aquests darrers anys, Catalunya ha fet una contribució constantment positiva a la consolidació i el progrés institucional, polític, econòmic i social d'Espanya. Avui potser és d'actualitat dir que Catalunya —i la Generalitat— han fet una contribució constantment positiva a la consolidació i al progrés institucional, polític, econòmic i social d'Espanya. És que això és una ingenuïtat? És que això ha estat una ingenuïtat? Nosaltres, Convergència i Unió, i jo mateix, creiem que Catalunya ha de ser forta i respectada en una Espanya pròspera i estable. Són paraules que els dic amb solemnitat i amb agut sentit de la responsabilitat, i que els dic també des de l'esperança i des de la voluntat de concòrdia.

No puc cloure aquest capítol sobre la institucionalització sense parlar de dos temes més. Un fa referència a l'estructura interna catalana. Durant aquesta legislatura procedirem a completar l'aplicació, ja iniciada, de les lleis d'ordenació territorial; confio poder comptar, per a això, amb la col·laboració lleial de totes les institucions del país. El règim democràtic ofereix als ciutadans i a les institucions moltes possibilitats de defensa, i, a voltes, simplement de demora en l'aplicació de les lleis, i és lícit que, si volen, en facin ús. En canvi, no seria bo, ni seria just, ni a la llarga rendible una actitud d'ignorància o d'obstrucció deliberades contra les lleis del Parlament de Catalunya, o una voluntat sistemàtica de sortir per la tangent.

L'altre fa referència a la política administrativa de l'Administració central a Catalunya: persisteix, agreujada, la tendència a duplicar els serveis i les competències; serveis de l'Administració central que han estat transferits, persisteixen amb dotacions de recursos i de personal més alts que quatre o cinc anys enrere. De vegades sembla que les guardin esperant el dia que, d'una manera o una altra, el Govern central recuperi les competències que fa uns anys va haver de cedir. De moment, creen una constant confusió i interferència, que entre altres coses contribueix a desprestigiar l'Administració en general, i l'actuació política, en general també.

Demaneu una clarificació en aquest sentit, i demaneu també la desaparició de determinades delegacions ministerials i dels governadors civils. Entenem que no tenen raó de ser en l'Estat de les autonomies. Mentre hagin de persistir —i em refereixo ara, concretament, als governadors civils—, el Govern de la Generalitat demana que els seus nomenaments li siguin consultats.

Els parlaré ara de la societat. Si la nació és el que defineix la nostra profunda i permanent manera de ser, la societat és la forma com ens hem organitzat i com funcionem. És el camp d'on neixen les nostres iniciatives i des d'on responem als reptes de cada moment. La societat és, en part, fruit de l'acció dels poders públics, però també de moltes coses més: dels individus, de les famílies, de l'acumulació històrica d'idees, de sentiments i de situacions que s'han anat creant i, sobretot, de moltes, moltíssimes iniciatives individuals i de grup que s'han

projecte d'autopista del Garraf per part del Govern en funcions —és un exemple—, és a dir, l'aprovació d'aquest projecte en un moment que d'un govern en funcions no s'esperen decisions importants com aquesta, demostra que no volem aflluixar gens en aquest sentit, i la voluntat ja expressada de relançar temes aquests últims mesos una mica encallats, com els del TGV, el port de Barcelona, l'aeroport, etcètera, també.

Setè : tot això es farà —més ben dit, es continuarà fent— amb un objectiu d'equilibri territorial. M'adono que l'exposició, necessàriament molt succinta, molt curta, molt breu, de tots aquests temes, fa que alguns d'aquests temes quedin molt poc tractats, i un d'ells —i em sap especialment greu, i per això ho subratllo— és aquest de l'equilibri territorial, que justament és un objectiu absolutament prioritari per al Govern de Convergència i Unió. Però ara em limito a esmentar-ho, i, en tot cas, a través del debat espero que tindrè l'oportunitat d'exposar més a fons els nostres criteris sobre equilibri territorial.

En general, ara, efectivament, seria el moment adient per parlar amb detall de tots i cadascun d'aquests set punts que acabo d'esmentar, no solament el de l'equilibri territorial, i per explicar ben puntualment els programes dels Departaments d'Indústria, de Comerç i Turisme, i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca; també d'Obres Públiques. Podria parlar amb detall, per exemple, de les moltes àrees petites i grans destinades a terrenys industrials arreu de Catalunya, d'acord amb la política del departament, d'industrialització difosa, que, precisament, és un element d'equilibri territorial. O bé podria parlar dels nous centres previstos de transferència tecnològica, en la línia del que s'acaba de fer amb la Universitat Politècnica, o del nou projecte de desenvolupament rural combinat, o del foment dels conreus marins, o bé del seguiment de prop, amb els instruments legals i econòmics adients, del procés de modernització de les nostres estructures comercials —que requerirà, entre altres coses, una vigilància, per tal d'evitar una excessiva proliferació de grans superfícies—, o bé de l'impuls que cal donar a la creació i la promoció d'oferta turística de qualitat a tot el país i en particular a les comarques de l'interior i de muntanya, com un element, també això, com un element més d'equilibri territorial... Però ja els he dit que no seria ni exhaustiu ni detallista. Confio que el debat de demà ens donarà l'oportunitat d'ampliar alguns d'aquests punts, dels quals, d'algun d'ells, per altra banda, més endavant, tornaré a parlar.

Però, per incrementar la competitivitat i estar a punt per al mercat únic del 1992, i, en general, per respondre a la gran estirada de l'economia i de tota la societat moderna; és a dir, per adaptar-se i beneficiar-se de la manera de viure i de realitzar-se que s'està introduint en el món desenvolupat, cal una acció molt global, una acció molt dirigida a tota la societat. Analitzaré alguns aspectes, només alguns, d'aquesta acció global. És a dir, altre cop ho faig d'una manera ni exhaustiva ni detallada, però espero que prou il·lustrativa.

Concretament, els parlaré de l'ensenyament i la formació, de la innovació tecnològica i el disseny, de la cultura i de la mateixa administració de la Generalitat.

Durant els darrers anys, Catalunya ha hagut de fer un gran esforç en el terreny de la creació de places escolars públiques. És un esforç que calia fer, però que ens ha hipotecat molt de cara a altres necessitats en el món de l'ensenyament. I aquest esforç en construccions escolars, que s'ha concretat en

220.000 places en set anys, no l'havia fet cap Govern de l'Estat en els últims seixanta o setanta anys, que era quan tocava, i no l'havia fet pels motius que ja són prou coneguts : per la permanent marginació de Catalunya a l'hora de rebre inversió pública estatal. I aquesta és una de les coses més clares per a les quals l'Estatut ha estat útil, i, concretament en aquest camp, molt útil, ja que ha permès de resoldre —almenys en gran part— el dèficit tradicional d'escola pública a Catalunya.

En aquests anys de competències educatives plenes, el Govern de la Generalitat ha destinat a ensenyament, per terme mig, el 50% del seu pressupost —sanitat a part. Tot i això sóc conscient que continuen existint dèficits, ara ja no tan importants pel que fa a un punt de vista quantitatiu en general —sí que resten, de tota manera, aspectes concrets per resoldre—, sinó dèficits pel que fa a aspectes qualitatius. És a dir, em refereixo a aquells aspectes que la superació de l'endereriment històric en llocs escolars públics no ens ha permès afrontar del tot. Per això, durant els propers quatre anys cal, primer : completar l'acció de creació o substitució de places escolars públiques de primària i secundària allà on calgui; a part d'un cert nombre d'aules d'EGB, manquen encara en determinats indrets instituts de BUP i escoles de formació professional. En aquest punt no puc deixar de recordar que el fet que, per exemple, en deu anys, la matriculació a pre-escolar hagi baixat de 103.000 a 60.000 nens, com a conseqüència de la forta caiguda de la natalitat, obliga a determinades readaptacions. Readaptacions que tindran en compte l'objectiu i el compromís que tenim, i és que tothom qui ho vulgui pugui obtenir una plaça escolar pública amb les millors condicions estructurals i pedagògiques que sigui possible.

I, d'altra banda, prosseguirem la política de respecte i suport, dins el marc legal establert, a l'escola privada, d'acord amb la nostra filosofia política de defensa d'un sistema educatiu plural, i que és el que s'ha configurat en la societat catalana.

Segon punt : volem ara, en aquest nou període de Govern, posar encara més èmfasi en la millora de la qualitat de l'ensenyament, i molt especialment en la formació professional i tècnica. Aquí, com a d'altres països d'Europa, la formació professional és un dels colls d'ampolla no només del desenvolupament econòmic, sinó també de la promoció personal de molts joves. I continuarem fent tot el possible —encara que, en realitat, el marc legal dins el qual ens movem no ens ho fa gaire fàcil—, però continuarem fent tot el possible per vincular estretament la formació professional amb el treball, amb les empreses i també amb altres àmbits de la mateixa Administració.

Com vostès saben, Convergència i Unió ha estat sempre partidària del sistema dual en la formació professional, sistema que ara, finalment, i ho celebrem, sembla que comença a ser acceptat a nivell de tot l'Estat.

Tercer punt. Igualment insistirem en la política de foment de les noves professions i dels ensenyaments no reglats com a mesura d'adequació de la formació a les necessitats socials i econòmiques, i també subratllem els aspectes qualitatius dels ensenyaments musicals i artístics.

Quart punt. La millora que hi ha hagut en les construccions escolars s'ha de completar ara amb un millor equipament dels centres. Això es farà mitjançant un pla quadriennal que començarà a funcionar el curs que ve, el Pla Quadriennal d'Equipaments.

Cinquè punt. Quan parlem de qualitat d'ensenyament també volem dir que impulsarem la reforma i la modernització del sistema educatiu adaptant-lo a les necessitats canviants que la societat planteja. Vull fer notar que en aquest camp de la reforma educativa, en aquest camp, durant els darrers anys Catalunya ja ha estat capdavantera i d'una manera clara a tot l'Estat. Per altra banda, en aquests moments és evident que cal reflexionar seriosament sobre el paper dels mestres i de l'ensenyament en general en la societat: la Generalitat contribuirà a fer avançar la dignificació professional i personal del professorat.

Sisè punt. En un altre ordre de coses, el Govern incrementarà i millorarà l'oferta d'ensenyament d'adults, vist com un element de promoció i dignificació personals, i per tant de justícia, però també com una elevació del nivell general cultural i tècnic, i ho farem tant perfeccionant el mètode presencial com amb fórmules innovadores d'ensenyament a distància, i durant el darrer trimestre d'enguany el Govern presentarà al Parlament un projecte de llei sobre formació permanent d'adults.

Setè punt. En aquest setè punt he de fer un esment especial a les universitats. Com vostès saben, al final de l'anterior legislatura el Consell Executiu va prendre el compromís de dedicar 25.000 milions de pessetes a les universitats catalanes per a noves inversions i nous equipaments, és a dir al marge ja del seu pressupost ordinari. Naturalment, aquest compromís es manté, i amb ell la voluntat que les universitats siguin un dels punts d'atenció prioritària del Departament d'Ensenyament durant aquests propers anys, i que a través d'això sigui possible una millora qualitativa de les nostres universitats; en la primera reunió del Consell Executiu, que es tindrà un cop constituït el nou Consell Executiu —obviament—, es prendran ja decisions en aquest sentit. Per altra banda, una de les primeres gestions del nou Govern serà reprendre la negociació amb el Govern central per a la quarta universitat.

Ja els he dit que els parlaria..., un dels quatre punts, ensenyament; l'altre he dit que seria innovació tecnològica i disseny.

Cap país no ha de renunciar, en la mesura de les seves possibilitats, a la més alta tecnologia; tampoc Catalunya, entre altres raons perquè l'esforç d'alta tecnologia obre camí de cara a altres activitats científiques i tècniques. Però amb sentit realista de les coses hem de dir que l'orientació principal que el Govern de la Generalitat ha de fomentar és el de l'anomenada recerca més desenvolupament i el de la transferència de noves tecnologies de les universitats, dels centres de recerca, de la xarxa de laboratoris i dels centres de serveis a les empreses. El nostre objectiu, més que aspirar a nivells molt de punta, que ara com ara no estan al nostre abast, és sobretot fer que la nova tecnologia —també la més avançada— s'apliqui a la nostra activitat industrial i agrícola.

La política d'aquests darrers anys, en aquest sentit, s'ha concretat en la creació o en el reforçament —a través de l'acció, a vegades, de la Generalitat sola, altres cops de la Generalitat en col·laboració amb altres institucions, amb aportacions a vegades molt importants, altres cops no tant—, s'ha concretat —ho repeteixo— en la creació o en el reforçament d'entitats com els centres —que n'hi ha diversos ara ja— de CAD/CAM, el Laboratori d'Assaigs i d'Investigacions —el Laboratori General d'Assaigs i d'Investigacions—, els Centres de Mètodes Numèrics, de Nous Materials, de Microelectrònica, d'aplicacions del

làser; s'ha concretat també en el BCD —el Barcelona Centre de Disseny—, en el Centre de Tecnologia del Vallès, en l'IRTA —és a dir, l'Institut de Recerca i Tecnologia Agrària—, també en el Laboratori Agrari, etcètera; a més, s'ha concretat a través d'una acció d'acostament de les universitats al món empresarial i econòmic, i tot això s'ha de continuar. Les recents iniciatives de crear centres de transferència tecnològica, l'increment de facultats a l'escola d'informàtica o de cursos de bioenginyeria i tantes altres iniciatives marquen la línia futura de continuïtat i de perfeccionament d'aquesta política. El fet de no haver-nos traspassat les competències en recerca, a part de les agràries, i ho subratllo, perquè aquí podem presentar, justament, aquí on se'ns han traspassat podem presentar un balanç especialment positiu...; però el fet —a part de les agràries— de no haver-nos traspassat les competències en recerca limita els nostres recursos i les nostres possibilitats de tota mena en aquest camp. Però la CIRIT, l'IRTA, les mateixes universitats i cada cop més les aportacions, que cal estimular, de la societat civil han de ser utilitzades a fons per tal d'aixecar el nivell de la nostra recerca i de la seva aplicació a l'activitat econòmica.

Una informació que crec que fa al cas donar-los sobre aquest tema subratlla precisament la nostra capacitat de generar projectes viables i, alhora, les dificultats amb què topen les comunitats autònomes en aquest camp, específicament: la CIRIT ha presentat a la Comissió Interministerial de Ciència y Tecnologia un seguit de projectes d'investigació per valor de 10.000 milions de pessetes a l'any, anuals, a fi que siguin inclosos en el recentment aprovat Plan Nacional de Investigación, però l'esmentat Pla no inclou en la seva primera versió els programes de les comunitats autònomes, tot i que —i això és important— la Ley de la Ciencia així ho preveu. Se'n van oblidar, i ha estat a instàncies dels representants de la Generalitat —de la Generalitat i només de la Generalitat, sigui dit de passada: de cap altra comunitat autònoma— que l'Administració central s'ha compromès a incloure aquests projectes a partir del pressupost de l'any 1989.

Pel que fa al disseny tenim la sort d'una llarga tradició que es remunta al temps del Modernisme, però que en èpoques més recents podríem situar —si volguéssim posar-hi una data— al 1959, any de la fundació de l'ADIFAD. Una llarga tradició que s'ha traduït en escoles, en el mateix BCD, en moltes iniciatives de grup i individuals i, en definitiva, en un creixent prestigi del disseny català en el món, com s'està veient amb la mostra itinerant del disseny català que ha organitzat la Generalitat. La Generalitat ha donat suport a aquesta activitat, a aquest camp d'activitat, i li'n seguirà donant: el projecte d'escola de disseny tèxtil, que, amb l'ajut de la Generalitat, però amb un fort component d'iniciativa privada, empresarial, esperem que comenci a funcionar aquesta tardor que ve, és l'exemple més immediat de la voluntat de seguir donant suport al disseny català.

Entre els punts que he triat per parlar d'una manera no exhaustiva —ho repeteixo— de l'esforç de perfeccionament i de modernització de la nostra societat, un d'ells, potser sorprenentment, segons amb quins criteris es miri, és el de la cultura.

La divisòria entre nació i societat no és rígida, i el fet cultural forma part d'aquests dos grans conceptes. La cultura, entesa com el conjunt de valors que donen als homes la raó d'ésser i d'actuar, configura l'expressió de la nostra identitat nacional, i

ens singularitza en el context de les nacions, i contribueix a donar a cadascun dels membres de la comunitat nacional una manera de ser i uns indispensables instruments mentals de treball; però, al mateix temps, una cultura de qualitat confereix nivell i possibilitats de tot ordre a una societat i és un fet decisiu de promoció social i de realització per a les persones; fins i tot és un element molt important de competitivitat individual i col·lectiva.

En el nostre cas concret, l'acció cultural és un dels sectors on més s'exerceix, per altra banda, aquella capacitat d'iniciativa pròpia de la nostra societat, i això fa que la conjunció de la voluntat d'afirmació nacional —i, encara que no calgui, torno a recordar que la cultura juga un paper especialment important des d'un punt de vista nacional català—, la conjunció, dic, de la voluntat d'afirmació nacional i la maduresa i creativitat de la nostra societat, aquestes dues coses juntes, configuren un camp molt ben adobat per a una acció cultural important, i tot plegat ha fet que sempre la política cultural jugués un paper central en l'acció del catalanisme polític. Però avui he volgut jo, amb aquesta inclusió de la cultura en aquest camp, fer notar que no és només un fet d'afirmació nacional, la cultura, sinó que també l'hem de veure com un element de nivell global de societat i, fins i tot, de competitivitat.

Ens proposem seguir treballant en la creació d'infraestructura cultural amb la col·laboració, sempre que es pugui i calgui, d'altres institucions públiques catalanes i de la mateixa societat civil: biblioteques, teatres, museus, arxius, etcètera. Però no és tant d'aquestes actuacions concretes que ara els vull parlar, com de les tres grans línies d'acció que ha de tenir la nostra política cultural; n'ha de tenir tres, totes tres les ha de tenir, La primera és la de la cultura a l'abast de tot el poble, que no vol dir una cultura de nivell modest; la cultura catalana de qualitat ha d'arribar a tothom, aquest és el sentit del que se n'ha dit el desplegament cultural. El segon és el d'una cultura, d'entrada, amb vocació minoritària, d'*élite*, d'entrada; és difícil, i potser fals, establir la diferència entre una i altra, la popular i la d'alt nivell, perquè l'alta cultura té necessàriament també una vocació i una dimensió populars; en tot cas, també en aquest punt cal treballar-hi; tots els aspectes són essencials per a un país com Catalunya, que, com ja he dit molts cops, troba en la cultura un element fonamental del seu ésser col·lectiu. I hi ha, finalment, un tercer aspecte, potser també artificialment diferenciat, que és el de la permeabilitat cultural: no hi ha cultura autèntica sense un alt grau de personalitat pròpia, de definició pròpia, de caràcter propi; però, al mateix temps, hi ha que la cultura que volem fer a Catalunya ha de ser prou forta per rebre influències exteriors i per projectar-se ella mateixa enfora. En el camp cultural i artístic Catalunya ha d'aspirar a tenir en el món una personalitat pròpia i digna de consideració; que, evidentment, toparem, hem topat, procurarem no topar en el futur, però no és gens segur, amb fortes dificultats amb l'Administració central cada cop que la volem fer, aquesta projecció, com a catalans, com a Catalunya, com a cultura pròpia i definidament catalana.

Quart punt —aquell que els he dit que tractaria d'una manera no exhaustiva—: la pròpia administració pública. En la línia del procés de millora qualitativa i de modernització de tota la societat catalana, vull referir-me al funcionament de l'administració. Quan es parla de productivitat i de competitivitat,

quan es parla de modernització i d'innovació, es tendeix, i sobretot hi tendim els polítics, a pensar en el sector privat, quan en realitat és tota la societat i també tota l'administració els que s'han de posar al dia; també, per tant, l'ensenyament, tant el públic com el privat, i la sanitat, i la policia, i la justícia, etcètera; i s'hi ha de posar, òbviament, la pròpia burocràcia.

Desburocratitzar, agilitar i racionalitzar l'administració és molt difícil, però cal fer-ho, cal intentar-ho, no sobre la base de grans lleis que resulten inaplicables —arreu d'Europa els governs, el mateix Govern espanyol actual, han renunciat ja a les grans reformes burocràtiques—, sinó a base de canvis successius, àdhuc, de vegades, de retocs. Durant la legislatura anterior el Govern de la Generalitat va iniciar una activitat en aquest sentit, amb resultats reals, encara que certament insuficients i poc espectaculars. Aquesta acció es continuarà, tenint per principi bàsic que els controls no han de ser la norma sinó l'excepció. En aquesta mateixa línia, els anuncio la presentació, abans del 30 de setembre, del Projecte de Llei d'Organització, Procediment i Règim Jurídic de l'Administració de la Generalitat.

De 1980 a 1988 —i, fins i tot, podriem dir de 1978 a 1988—, s'ha estat produint un fet positiu, important i positiu, però que ha passat molt inadvertit: durant aquest període la Generalitat ha incorporat més de 75.000 funcionaris d'origens diversos, amb maneres de treballar, escales retributives i horaris també diversos, amb mentalitats molt diferents, també, fins i tot amb problemes lingüístics. Engalzar totes aquestes persones era molt difícil, i s'ha fet, crec, prou satisfactoriament. Era un dels grans *handicaps* amb el que semblava que toparia la Generalitat, però ara, superada ja aquesta primera etapa, i sobre la base, per tant, d'una situació ja estabilitzada, ens cal millorar el rendiment i la qualitat del servei de la nostra funció pública. Entre altres coses, això requereix una acció més intensa de formació, i, en aquest sentit, caldrà donar un renovat impuls a l'Escola de la Funció Pública. És un propòsit que expresso ben explícitament i que subratllo, un propòsit i un compromís que expresso ben explícitament.

Cal dir, finalment, que la Generalitat ara està en condicions de progressar en la descentralització de la seva administració. Ara que les lleis d'ordenació territorial estan engegades ja no es pot demorar més l'inici de resolució d'aquest problema. També això forma part del nostre programa de govern per als propers quatre anys.

Permetin-me ara, abans de deixar aquest capítol de la societat, una petita reflexió, quasi una digressió fruit d'algunes coses que he dit precisament sobre la nació i sobre la societat —petita reflexió que un dia convindrà ampliar i aprofundir-hi, perquè tracta d'un tema de gran transcendència, o que podria ser-ho, si més no. Arrenco d'un fet que s'ha produït aquests dies, que és l'acord de Brussel·les sobre la llibertat de circulació de capitals. Això pressuposarà un grau molt alt d'harmonització fiscal —més encara: arribarà un moment que hi haurà una sola política fiscal— i un grau molt alt d'harmonització de política monetària —entre els països comunitaris, s'entén. Vol dir que els Estats, per aquest acord i per molts altres que s'estan prenent en aquests moments, i més que se'n prendran d'aquí al 92 o al 93, vol dir que els Estats estan perdent gran part del seu poder de decisió macroeconòmic. Quan el senyor Solchaga diu: «a Espanya, concretament, necessitem dos anys de coll», és perquè necessita dos anys per fer l'homogeneïtzació fis-

cal.

En aquest aspecte, per tant, cada cop hi haurà més homogeneïtzació i cada cop, en canvi, el que marcarà les diferències serà, per una banda, el sentit d'identitat dels que la tinguin ben definida, com nosaltres, i que la sàpiguen defensar i posar al dia, i, per l'altra, la política microeconòmica i, més enllà de l'economia estricta, la política de creació d'un entorn progressiu i competitiu. És això el que marcarà les diferències: és a dir, les marcarà la política d'infraestructures al servei de la competitivitat, la política de transferències de tecnologia, d'atracció d'inversions, d'estímul de comerç exterior, etcètera. Això per una banda. A l'altra, marcarà les diferències la política de formació, de recerca més desenvolupament, de clima social positiu, de creació d'una mentalitat internacional, d'elevació del nivell cultural, etcètera. I fixin-se, i això és important, que així com la fiscalitat i la política monetària i la política aranzelària no són competència nostra, moltes d'aquestes altres coses sí que ho són. Per tant, el procés històric actual —i no pas en la línia que algunes vegades, jo crec que erròniament, es diu, respecte al que sigui, a una suposada desaparició dels Estats—, però, en tot cas, el procés històric actual pot molt bé jugar a favor nostre, sempre que sàpiguem salvar la nostra identitat —és a dir, que no ens hi diluïm, en tot això—, i que sàpiguem defensar-nos del que ja està passant, per altra banda, i és que quan l'Estat s'adona que les seves competències van de baixa i les nostres, en canvi, cada cop serveixen més per fer una política de progrés, el que pretén és recuperar-les: pretén recuperar l'urbanisme, les carreteres, la formació professional —la formació professional ocupacional és un cas ben clar, per exemple—, la cultura, l'agricultura, etcètera.

És una reflexió que he encetat més per reprendre-la en el futur que per completar-la avui, però caldrà fer-ho perquè s'està produint un canvi molt important —i això lliga amb alguna altra de les coses que he dit al començament respecte a la traducció política del nacionalisme—, s'està produint un canvi molt important en la naturalesa dels Estats i de la seva sobirania —no pas en la desaparició dels Estats, però sí un canvi en la naturalesa del Estats i de la seva sobirania—, i també un canvi molt important en la radicació, és a dir, el lloc on radiquen els elements que poden fer progressar un país, i això, tot això, no podem deixar d'estudiar-ho a fons, perquè podria molt ben ser que realment en poguéssim treure nosaltres, els catalans, Catalunya, un bon profit.

Finalment els vull parlar de les persones, de les persones que viuen a Catalunya, de tots els catalans. Si avui els faig el discurs que els faig en lloc d'un de sectorial, és perquè vull que quedi clar el següent, vull que quedi clar el següent. Tenim dos camps principals d'acció col·lectiva: el de la nació i el de la societat. La nació ens dóna la nostra manera de ser, la societat ens estructura i ens dóna mitjans d'acció. Totes dues són essencials, i per totes dues hem de lluitar i de treballar. La dimensió nacional i la dimensió social són essencials per a l'home i per al seu progrés. Però tant la nació com la societat poden esdevenir opressores, poden esdevenir opressores de l'home, opressores de la persona: en nom de la nació s'han pretès justificar opressions. I, per altra banda, hi ha models oligàrquics de societat o models totalitaris de societat. El que des de la seva perspectiva nacionalista la coalició de Convergència i Unió —que represento i en nom de la qual demano el vot de vostès—, el que des de

la seva perspectiva nacionalista la coalició vol deixar clar és que el que en darrer terme compta és la persona, la seva llibertat, la seva vida, el seu benestar, la seva promoció. I això mateix vol també que quedi clar des de la seva altra característica, la de la defensa de la societat civil i de la seva llibertat. Som defensors de la nació, som defensors de la societat, però som, sobretot, defensors de les persones.

Fixin-se que podria passar que el país progressés però que part dels seus ciutadans visquessin a la misèria o en condicions de gran marginació —de fet, això passa. Podria passar que la nostra societat fos en conjunt molt rica i molt culta però que molta gent visqués al marge del benestar i del progrés. Quan recordem tan constantment que a Catalunya som sis milions ens volem posar en guàrdia contra aquests perills, i contra el perill de l'abstenció, i el del triomfalisme petulant, i el de l'èxit mal paït. El perill de l'abstenció és el de parlar de Catalunya com d'un ens ideal, sense pensar en els homes i les dones que en formen part. El del triomfalisme petulant i el de l'èxit mal paït, que són dues actituds, en aquests moments, col·lectivament i individualment molt freqüents en la nostra societat, el del triomfalisme petulant i el de l'èxit mal paït, en la seva doble versió, individual i col·lectiva, és el d'ofuscar-se pel progrés personal o col·lectiu sense veure que no tothom pot seguir.

Parlem, des de fa molts anys, de nacionalisme personalista. Sempre hem volgut dir això i volem dir avui això: que és condició d'un nacionalisme esforçar-se a crear un país on tots els ciutadans, on totes les persones puguin cabre, on tots siguin tinguts en compte, on ningú no sigui exclòs o oblidat: totes les persones, també les que van bé i que triomfen, també les que fan grans serveis al país, també els més cultes i més intel·ligents, però també els que no poden seguir, també els que no triomfen o que no fan grans serveis, o que resten per sota de la mitjana. El nostre concepte de «nació» va lligat amb el de «comunitat» —ho varem dir ja fa molts anys, ho repetim ara—: no hi ha nacionalisme i no hi ha patriotisme vàlids sense comunitarisme. Es tracta que les persones puguin disposar tant com sigui possible de tot allò que els cal per al seu benestar, per a la seva seguretat, per a la seva promoció personal i familiar, per a la seva realització. Aquest és l'objectiu, aquest és el doble objectiu del benestar social i de la promoció personal; ben entès —i ho dic des d'ara— que és un objectiu que no assolirem ni en el grau que voldríem, ni en el grau que seria just, ni en el grau que molts esperen. I sóc ben conscient que ens serà retret moltes vegades: «vau dir que... i no ho heu pogut fer», i és cert, però prefereixo això que no pas en cap terreny, tampoc en el conceptual, en cap terreny, optar per l'oblit o per la dissimulació. En tot cas, és un objectiu que tindrem sempre com a molt prioritari.

Aquest objectiu requereix actuar en molts i molt diversos camps: sanitat, habitatge, ensenyament, esport, lleure, cultura, etcètera. La simple enumeració torna a posar de manifest allò que ja he dit diversos cops: que les fronteres són fluides i imprecises entre aquests tres grans camps que he definit com el de la nació, el de la societat i el de les persones.

Però és el meu desig avui —i per això ho faig— subratllar com determinades accions de govern no es poden contemplar només des d'un angle: un bon ensenyament, per exemple, és condició bàsica de progrés material i de competitivitat col·lectiva del país, però també de promoció i de realització personals. I

és d'aquestes dues maneres que el Govern de la Generalitat els ha de veure. I coses aparentment tan lligades al desenvolupament econòmic, tan estrictament lligades al desenvolupament econòmic com les carreteres, o camins, o la instal·lació de telèfons, esdevenen elements clars de benestar social i de justícia en molts petits pobles i masies de Catalunya. Però, a més, cal afegir a aquesta primera i incompleta relació una sèrie d'actuacions dirigides més específicament a persones i sectors socials en situació real o possible o en perill, si més no, de precarietat: em refereixo a la tercera edat, als minusvàlids físics, psíquics o sensorials, a certs infants; em refereixo a l'atur, que té una dimensió econòmica però que sovint en té, sobretot, una de social, fins i tot de molt personal; em refereixo, també, a tot el món de la marginalitat.

No els parlaré ara, amb detall, de tot el que el Consell Executiu, en cas que aquest Parlament m'atorgui la confiança, pensa fer en aquests diversos camps; confio que el debat de demà em donarà també en això l'oportunitat d'estendre-m'hi més.

Sóc molt conscient —una altra vegada, com ja he dit abans—, que qualsevol de les persones que sortiran demà a parlar en aquesta tribuna pot, d'entrada, fer notar que no he parlat prou d'això, d'allò, del de més enllà, i tindrà tota la raó; però ja adverteixo des d'ara que he preferit donar unes línies bàsiques i, en tot cas, il·lustrar-ho amb uns exemples concrets... Demà podem parlar amb detall de tot el que vostès vulguin.

Avui, concretament, parlaré de la sanitat, de l'habitatge i de l'atur. Concretament, els objectius de la política sanitària durant els propers quatre anys seran els següents: primer, universalització de les prestacions i serveis, la qual cosa ha de comportar una accessibilitat equitativa al sistema sanitari. Per tant, cal que ningú no se senti ni sigui discriminat sanitàriament per raons socials i econòmiques o geogràfiques, és a dir, universalització i no-discriminació.

Segon: estimular la prevenció de la malaltia, la promoció de la salut i l'educació sanitària.

Tercer: optimitzar els recursos sanitaris a través d'una correcta ordenació del sector, d'una planificació adequada i d'una gestió eficaç.

Quart: cal assenyalar que la qualitat de l'atenció ha de ser una constant que ens equipari i ens integri als països europeus més avançats. De fet, ja s'ha fet una bona part de camí en aquest sentit, però encara cal fer-ne més. I això vol dir que haurem de tenir en compte tot un conjunt de variables que influiran d'una manera important en la sanitat, com per exemple —en diré tres, d'aquestes variables—, l'envelliment de la població, els avenços en el camp tecnològic i l'aparició de noves patologies, com és ara, la més espectacular, el cas de la SIDA.

Durant els darrers anys s'ha fet un esforç especial per distribuir millor els recursos i les responsabilitats de la gestió sanitària, i hem aconseguit —i he de dir que, d'això, n'estic personalment molt satisfet— fórmules de col·laboració entre el teixit social català i les institucions sanitàries —el teixit social privat, diguem-ne, i els ajuntaments—, i que, per altra banda, s'ha potenciat el desenvolupament dels hospitals comarcals i que hem començat una important —que comença a donar els seus fruits— reforma de l'assistència primària. Dit d'una manera més concreta, el Consell Executiu, si vostès voten la meua continuïtat com a President, seguirà donant prioritat a la refor-

ma de l'assistència primària i a la creació d'àrees bàsiques de salut i d'equips d'atenció primària. Concretament, es preveu constituir 322 àrees bàsiques de salut, encara que no totes durant aquest quadrienni; 322 àrees bàsiques —el programa a deu anys es va establir fa un temps—, de fet, ja n'hi ha 60 en funcionament.

També continuarem potenciant els hospitals comarcals i col·laborarem amb els ajuntaments, les entitats benèfico-privades i mutualitats per aconseguir la consolidació de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública i la seva coordinació amb l'assistència primària.

En determinats indrets, per raons geogràfiques, serà necessari continuar desenvolupant programes territorials especials; tal és el cas de l'alta muntanya, on es completarà, en els propers quatre anys, el programa ALPIR. Tot això comportarà la construcció o renovació molt a fons d'alguns hospitals a càrrec de l'Institut Català de la Salut a Blanes i a Vilafranca, o bé els subvencionats a Valls, la Seu i Tremp, i comportarà la construcció d'uns trenta nous centres d'assistència primària, aproximadament.

La política iniciada en el terreny de les persones grans, a través del programa socio-sanitari «Vida als anys», continuarà potenciant-se, molt especialment pel que fa referència a l'atenció domiciliària i al seu caràcter pluridisciplinari.

L'element fonamental a l'hora d'aconseguir aquestes fites serà la creació del Servei Català de la Salut, com a ens integrador de centres i serveis d'una mateixa xarxa. El Servei Català de la Salut reconeixerà i mantindrà un dispositiu sanitari de titularitat i gestió plurals, tot garantint uns criteris homogenis de qualitat. Un dels primers projectes de llei que el nou Consell Executiu entrarà al Parlament tindrà precisament per objecte la creació d'aquest Servei.

En el camp de l'habitatge, reitero que l'objectiu és garantir un habitatge digne i adequat a cada ciutadà de Catalunya. De cara a això, les línies bàsiques d'acció han estat i seran, durant els propers quatre anys, les següents: la creació de sòl urbanitzat, la incentivació de la promoció privada d'habitatges, la promoció pública de l'habitatge social i la renovació dels cascs antics i la rehabilitació. Els donarà una idea del que pensem fer en el primer d'aquests punts —és a dir, la creació de sòl urbanitzat— si els dic que durant l'any 88, la Generalitat ja invertirà 2.215 milions en obres d'urbanització per a habitatge, i això marca la tònica del quadrienni.

Per altra banda, seguirem construint directament habitatge social, i dintre de l'habitatge social farem promocions —que ja n'hem fetes, però en farem més— directament pensades per a gent gran i, més encara, directament pensades per a gent de menys de trenta anys. En aquest moment, un problema social greu que tenim, que hi ha a Catalunya, és que a les parelles joves els resulta molt difícil trobar habitatge, perquè els preus resulten prohibitius. Es construeix sense tenir en compte ni les possibilitats dels joves, ni els tipus d'habitatge que els calen. Actuarem per tal de solucionar, o com a mínim mitigar, aquest problema. Fa uns mesos —i els poso això també com a exemple del que es fa i del que es farà—, i vist que el Govern central no ha cobert les subvencions al crèdit per expedients de l'any 1987, i això afecta 3.500 habitatges; això a part que ha volgut limitar l'exercici de la competència reconeguda a la Generalitat en matèria de la lliure disposició dels fons disponibles per a ha-

bitatge, mitjançant —és un dels exemples que he posat abans— la signatura de convenis de subvenció de crèdits preferents; però, deixant de banda això, el cas és que les subvencions al crèdit per expedients de l'any 87, afectant 3.500 habitatges, no s'ha cobert. I per això el Govern de la Generalitat va establir un conveni amb les caixes d'estalvis de Catalunya que permet disposar, per a l'any 88, de 50.000 milions de pessetes, a l'interès de l'11,25%, que han de permetre resoldre o ajudar a resoldre el contenciós, per una banda, dels 3.500 habitatges de l'any abans, però que, per altra banda, han de permetre iniciar-ne 7.000 més i finançar 7.000 habitatges rehabilitats. Ho poso —ho repeteixo— com un exemple, com una senyalització de la línia, de les línies que volem seguir en aquest camp. No m'estendré més en aquest tema —per por d'allargar-me i perquè crec que ja ho he deixat clar amb aquests exemples, l'orientació ha quedat clara—, però em cal només referir-me, encara, a l'aspecte més social i popular de la política d'habitatge, que és ADIGSA. La Generalitat creu haver fet, d'ençà de la transferència d'ADIGSA —IPPV, en aquella època—, ara fa poc més de dos anys, una bona feina en aquest sentit, no solament per la inversió feta, que ha estat de 8.325 milions, més 1.300 destinats específicament a Barcelona, més 2.500 que aquests, però, són subvencions finalistes del MOPU —aquests 2.500—; no solament per la inversió feta creiem haver fet una bona feina, que volem continuar, sinó pel resultat que s'ha assolit, pel clima que s'ha creat i per la bona col·laboració que, en general —i això era molt essencial—, hi ha hagut amb els veïns. Seguirem donant molt importància —i ho vull emfasitzar— a aquesta línia d'acció, perquè respon, no solament a les nostres directrius de benestar social, sinó també, i molt especialment, a la nostra intenció d'actuar amb sentit social integrador.

Pel que fa al tema de l'atur, els he de dir que a Catalunya hi ha hagut durant els darrers anys progressos importants. Hem passat del 19,33% d'aturats el mes de maig de 1984, al 16,41 el maig de 1981, i pel que fa als joves, hem passat que el 42,53% no tinguessin feina, al 24,58 —percentuem per joves la gent de 16 a 25 anys. És una evolució, per altra banda, molt més positiva que la del conjunt espanyol, espectacularment més positiva; potser aquest és un d'aquells casos en els quals podríem dir l'exemple d'allò que hem dit, que les diferències ja no vénen marcades per les polítiques macroeconòmiques —allò que hem dit abans. Però seguim tenint molts aturats, i concretament, entre la gent de més de 45 anys, l'evolució de la baixa de l'atur és sensiblement menor i preocupant. Per tant, el nostre programa durant els propers quatre anys comprendrà, entre d'altres, el següents punts. Però abans els vull recordar, una vegada més, que la lluita directa i específica —directa i específica, dic— contra l'atur cau fora de l'abast competencial actualment traspassat a la Generalitat —ho vull recordar. Malgrat tot, crec que la Generalitat no pot renunciar a treballar en aquest camp. I per això, concretament, aplicarem els punts següents: primer, continuarem aplicant el programa de treball en pràctiques —dit també el programa de l'aprenentatge—, que ha donat bons resultats. Si el contenciós que tenim pendent respecte a l'INEM es resolgués d'una manera acceptable, podríem modificar aquest programa en un sentit molt més positiu. En aquest sentit, seria molt important aconseguir el traspàs —que l'Administració central va prometre i que reclamarem— de la for-

mació professional ocupacional.

Segon punt: continuarem també el programa de subvencions per a llocs de treball destinats a aturats de més de 45 anys, que és un sector de la població on, cada vegada més, el problema de l'atur agafa coloracions —per dir-ho això, si se'm permet l'expressió— dramàtiques.

Tercer: igualment continuarem subvencionant la contractació de joves en les entitats sense ànim de lucre.

I quart: seguirem subvencionant, i més si podem, perquè ha donat molt bons resultats, des del punt de vista de la creació de llocs de treball i des del punt de vista d'allò que en diem l'increment del nostre nivell de competitivitat, seguirem subvencionant les escoles d'aprenentatge que estan creant molts gremis.

Podria allargar-ho també amb mesures pel que fa referència a les societats anònimes laborals, o bé les cooperatives, però crec que amb aquests punts he donat una idea que, malgrat no tenir competències en aquest camp i, per tant, malgrat no tenir assignacions econòmiques, la Generalitat entén que ha d'estar present també en aquest camp de la lluita directa i específica, no només indirecta a través de les inversions en general, sinó directa i específica contra l'atur.

Com us deia, no esgotaré tot el que sobre aquests temes els podria dir, però, en canvi —i crec que això deixa molt clar el meu interès i el de Convergència i Unió—, vull ratificar el meu propòsit de crear la Conselleria de Benestar Social, que cobrirà alguns dels camps que he estat esmentant. I permetin-me, lligat amb això, un comentari polític de caràcter general: durant algunes dècades, tots —tots— els programes polítics, amb més o menys èmfasi, però tots ells, tots, varem posar l'accent en el benestar social i en una creixent seguretat del ciutadà. Diguem que això, més un intervencionisme social i econòmic més o menys gran segons els casos, configurava un model polític i social que, en termes generals, podríem qualificar de socialdemòcrata. A partir d'ara fa tretze o catorze anys, això va canviar, i tots —tots— els programes varen anar esdevenir, varen esdevenir cada cop més, diguem-ne, liberals; tots. Tant, que fins i tot es va arribar a parlar del rebuig de l'Estat.

Convergència i Unió ha estat sempre —sempre, també quan no estava de moda— gran defensora de la societat civil i, per tant, de tot el que representi llibertat d'iniciativa i alliberament de les energies individuals i col·lectives que hi ha en la societat. I, com ja he dit abans, això no només per filosofia política, i en alguns casos no principalment per filosofia política, sinó molt més com a resposta a la realitat social catalana.

Però, en cap cas ha acceptat tesis com aquesta del rebuig de l'Estat, o ha oblidat que, si bé la llibertat pot generar més progrés, no és segur que tothom se'n pugui beneficiar adequadament, que podria ser que generés molt més progrés, però no prou justícia. El benestar social s'ha de concebre pensant en aquests dos aspectes: el de tota la societat, que en un moment determinat com l'actual pot trobar-se en una situació de progrés generalitzat, i el dels que dintre d'aquesta societat corren perill de restar al marge. Els valors de l'humanisme i del comunisme són essencials i reclamen —volem emfasitzar-ho— una visió global i, alhora, personalitzada del país i de la societat. Volem emfasitzar-ho, tot i ser conscients que, de fet, quedarem per sota del que és el nostre objectiu i del que són les necessitats del país.

Senyores i senyors diputats, com ja he dit diversos cops en el curs d'aquest Parlament, aquests anys que vénen són de gran transcendència, ho són per al món en general, d'aquí al 92, per exemple, ja s'haurà vist si es resol o no el tema del deute del Tercer Món i si els continents menys desenvolupats aconsegueixen donar un salt endavant amb la gran transformació positiva que això significaria per a tothom. Ja s'haurà vist si els països comunistes, especialment la Unió Soviètica, aconsegueixen fer la transformació interna que tan urgentment necessiten i que, de fer-ho, també tindrà transcendència per a tothom. I s'haurà consolidat el procés d'unió europea, i haurà avançat aquesta revolució tecnològica i de comunicacions i de tot ordre en la qual estem immersos. O sigui que per a tothom són uns anys molt importants, però, per a nosaltres catalans ho són més, a més, perquè durant aquests anys que vénen, durant aquests quatre anys que vénen ens enfrontem no solament amb el gran repte d'aquest canvi que s'està produint, sinó amb dos altres reptes molt concrets nostres, que són els Jocs Olímpics i la integració europea.

Unes paraules sobre els Jocs Olímpics. En tot moment, ja des dels inicis de la candidatura de Barcelona, la Generalitat —i així havia de ser— ha valorat molt positivament els Jocs Olímpics de Barcelona i els ha donat tot el suport polític i econòmic que li ha estat possible. A part del seu interès intrínsec, els Jocs Olímpics representen una possibilitat única de situar Barcelona i Catalunya en el món, amb un especial relleu en el mapa, per dir-ho així, amb un especial relleu. I representen també la possibilitat de donar un gran impuls en molts sentits a la ciutat i a tot el país, i també representen o també podrien representar —i tampoc això no es pot oblidar— si les coses no es fessin bé, un gran risc.

Encara que ja l'he feta molts cops, voldria ara tornar a fer una precisió important, que em sembla que és important de cara a clarificar les coses, encara que, repeteixo, ja l'he feta molts cops aquesta clarificació: els Jocs Olímpics són de la ciutat de Barcelona; els Jocs Olímpics sempre són de la ciutat, a tot arreu, a Los Angeles, a Munic, on sigui, i del comitè olímpic de l'Estat corresponent. De fet, fonamentalment, són de la ciutat. Per tant, el protagonisme correspon a la ciutat, i la Generalitat ha adaptat la seva actuació a aquest principi que tots hem de tenir clar. Una altra cosa és que la ciutat, Barcelona, no pot fer ella sola els Jocs Olímpics i necessita l'ajut i la cooperació, de tot ordre, d'altres institucions, sobretot de l'Estat i de la Generalitat, i això comporta una presència en l'organització dels Jocs. És més, els Jocs tenen una incidència a tot Catalunya i a tot Espanya, i això també fa necessària la intervenció del Govern central i del de la Generalitat. Però la jerarquia és la que abans he dit, i la Generalitat en tot ha actuat sempre d'acord amb aquest criteri i ho continuarà fent si jo surto novament elegit President.

Dit això, i refermant el que suara he dit sobre l'interès dels Jocs Olímpics, avanço que un eventual Govern de Convergèn-

cia i Unió complirà rigorosament els compromisos que la Generalitat té contrets respecte als Jocs Olímpics i continuarà donant-li un suport ple i entusiasta. Pel que fa a la integració europea, voldria dir que, en primer lloc, hi ha els temes de competitivitat, que són molt i molt bàsics però són en els que ja he insistit prou. Hi ha també —i expresso també la necessitat d'estar-hi molt a sobre— tot el treball d'adequació a les normes i a la realitat comunitàries, però també de presència a Brussel·les per tal de seguir ben de prop el procés i treure'n tot el benefici possible. I, a part d'això, que ja és prou important, una cosa vull recordar: per a nosaltres, catalans, i com ja he dit altres cops, entrar a Europa és tornar a casa. La integració —i això es comença a veure— ens crearà més d'un problema, però, per altra banda, és tornar a casa i això sempre és bo. Tornar a casa, sempre és bo. Sabem que l'Europa unida es farà sobre la base dels Estats, però d'uns Estats, com ja he explicat, amb un nivell més baix de sobirania, creixement més baix, i d'uns estats —i amb ells la comunitat europea— que no poden renunciar a la vitalitat i a la creativitat de tot el que constitueix el cost cultural i social, econòmic i humà, històric i artístic d'Europa. D'aquest cos social, cultural i històric, Catalunya, la nació catalana, en forma part. En forma part amb més o menys pes, segons els casos o els sectors, però amb plenitud de consciència i amb voluntat de protagonisme. I sabem que el prestigi de Catalunya és ben real i creixent, realment creixent a Europa. Creixent per fets específics nostres catalans, i perquè, a més, està actuant més del que ens sembla allò que he dit abans, que alguns centres de gravetat, de cara a certes decisions, s'estan desplaçant, com ja he explicat. És amb una gran joia que assistim al creixent enfortiment de la idea d'Europa i a la nostra també creixent incorporació.

És una joia —repeteixo— que arrenca de les profunditats de la nostra història i, per tant, de les profunditats del nostre ésser col·lectiu, i que la sentim amb l'absoluta seguretat que, precisament perquè respon molt a allò que som, forçosament ha d'acabar essent bo per a Catalunya; per a Catalunya en tots sentits, i, sobretot, com a Catalunya-nació.

Senyores i senyors diputats, com els deia, crec que aquests quatre anys que vénen són transcendents i plens, sí de riscos, però, sobretot, de promeses. Confio que tot aquest Parlament, el Consell Executiu, que totes les forces i entitats socials i polítiques, culturals i econòmiques, que tot el país, si vostès em concedeixen el vot que els sollicito, que també jo com a President, que tots plegats sabrem convertir aquests anys que vénen en un període que marqui ben positivament la nostra història.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: La sessió es reprendrà demà, dia 22, a les deu hores.

Se suspèn la sessió.

(Són tres quarts d'una del migdia i deu minuts.)

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 3 / III Legislatura / Primer període

Dimecres, 22 de juny de 1988

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 2

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí.

Debat del programa i votació d'investidura del candidat proposat a la Presidència de la Generalitat de Catalunya, Diputat M.

H. Sr. Jordi Pujol i Soley (Continuació.)

L'I. Sr. Secretari Primer dona lectura als noms dels diversos grups parlamentaris constituïts i de llurs portaveus (p. 27).

El M. H. Sr. President intervé per a una qüestió de procediment (p. 27).

Intervenció del G. p. Mixt : I. Sr. Fernández i Teixidó (M) (p. 27).

Resposta del Candidat a la Presidència de la Generalitat : M. H. Sr. Jordi Pujol i Soley (p. 31).

Intervenció del G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya : H. Sr. Hortalà (ERC) (p. 34).

Resposta del Candidat a la Presidència de la Generalitat : M. H. Sr. Jordi Pujol i Soley (p. 38).

Rèplica : H. Sr. Hortalà (ERC) (p. 41).

Intervenció del G. p. Popular : I. Sr. Fernández Díaz (P) (p. 42).

Resposta del Candidat a la Presidència de la Generalitat : M. H. Sr. Jordi Pujol i Soley (p. 48).

Rèplica : I. Sr. Fernández Díaz (P) (p. 51).

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i onze minuts i es reprèn a un quart de cinc de la tarda i tretze minuts.

Intervenció del G. p. d'Iniciativa per Catalunya : I. Sr. Ribó (IC) (p. 54).

Resposta del Candidat a la Presidència de la Generalitat : M. H. Sr. Jordi Pujol i Soley (p. 59).

Rèplica : I. Sr. Ribó (IC) (p. 63).

Intervenció del G. Socialista : *I. Sr. Obiols (S) (p. 65).*

Resposta del Candidat a la Presidència de la Generalitat : *M. H. Sr. Jordi Pujol i Soley (p. 70).*

Rèplica : *I. Sr. Obiols (S) (p. 72).*

Contrarèplica del Candidat a la Presidència de la Generalitat : *M. H. Sr. Jordi Pujol i Soley (p. 74).*

Intervé per a una qüestió d'ordre l'I. Sr. Clotas (S) (p. 77).

El M. H. Sr. President li respon (p. 78).

Segona rèplica : *I. Sr. Obiols (S) (p. 78).*

Intervenció del G. p. de Convergència i Unió : *I. Sr. Subirà (CiU) (p. 79).*

El M. H. Sr. President intervé per a una qüestió de procediment (p. 80).

Votació : *és elegit el M. H. Sr. Jordi Pujol i Soley per 69 vots a favor, 56 vots en contra, 9 abstencions i 1 absència (p. 82).*

El M. H. Sr. President comunica a la Cambra que el M. H. Sr. Jordi Pujol i Soley resta investit President de la Generalitat (p. 82).

El M. H. Sr. Jordi Pujol i Soley, investit President de la Generalitat, adreça uns mots a la Cambra (p. 82).

La sessió s'aixeca a un quart de nou del vespre i sis minuts.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí. Precedeix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, el lletrat Sr. Vintró i la lletrada Sra. Folchi.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat en funcions, acompanyat de tots els H. Srs. Consellers en funcions.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Un senyor Secretari se servirà anunciar el nom dels grups parlamentaris que s'han constituït i dels portaveus designats.

El Sr. SECRETARI PRIMER : «Als efectes del que disposa l'article 119.1 del Reglament, per al debat d'investidura es fa avinent que, d'acord amb els articles 18 i 21 del Reglament, els sis diputats elegits per les llistes electorals d'Esquerra Republicana de Catalunya han constituït el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, i han designat com a Portaveu l'Illustre senyor Josep Lluís Carod-Rovira.

»Els sis diputats elegits per les llistes electorals de Federació de Partidos de Alianza Popular han constituït el Grup parlamentari Popular, i han designat com a Portaveu l'Illustre senyor Aleix Vidal-Quadras i Roca.

»Els nou diputats elegits per les llistes electorals d'Iniciativa per Catalunya han constituït el Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, i han designat com a Portaveu l'Illustre senyor Joan Saura i Laporta.

»Els quaranta-dos diputats elegits per les llistes electorals del Partit dels Socialistes de Catalunya han constituït el Grup Socialista al Parlament de Catalunya i han designat com a Portaveu l'Illustre senyor Higinio Clotas i Cierco.

»Els seixanta-nou diputats elegits per les llistes electorals de Convergència i Unió han constituït el Grup parlamentari de Convergència i Unió, i han designat com a Portaveu l'Illustre senyor Antoni Subirà i Claus.»

El Sr. PRESIDENT : Gràcies.

D'acord amb l'article 119 del Reglament de la Cambra i del que s'ha convingut amb els portaveus dels grups, el debat tindrà lloc de la següent manera : un representant de cada grup parlamentari podrà intervenir durant trenta minuts; l'ordre en què intervindran els grups serà de menor a major. El candidat podrà fer ús de la paraula tantes vegades com ho demanarà, sense limitació de temps. Quan el candidat respondrà individualment a un dels diputats que haurà intervingut, aquest tindrà dret a una rèplica d'un temps igual a l'emprat pel candidat. Si hi hagués resposta a les rèpliques —que en aquest cas serà sense limitació de temps— el grup podrà contrareplicar durant cinc minuts.

Quan el candidat respongui d'una manera global als representants dels grups, cadascun d'aquests només tindrà dret a una rèplica d'un temps igual a l'emprat pel candidat. O sigui, en aquest supòsit no hi haurà contrarèplica.

En representació dels tres diputats que no s'han integrat a cap dels grups que s'han llegit, i que al seu moment, quan transcorri el termini corresponent, integraran el Grup Mixt, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Fernández Teixidó.

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, voldria que les primeres paraules d'aquest diputat centrista als parlamentaris de la tercera legislatura servissin per expressar la meva profunda satisfacció i la dels meus companys de grup per dos fets que entenem

especialment rellevants, encara que són, òbviament, de diferent pes i significació.

Iniciem la tercera legislatura del Parlament de Catalunya d'ençà del restabliment de les institucions democràtiques; som —com les seves senyories saben— davant d'uns dels períodes més llargs i fructífers de les institucions del nostre poble; la plena normalitat democràtica amb la qual avui treballem amb les nostres institucions és la prova evident d'un arrelament sense retorn de la nostra millor tradició política. Permetin-me, doncs, que els feliciti i ens felicitem com a representants que som del poble de Catalunya.

L'altre fet que voldria remarcar, d'un pes històric més subjectiu, és la presència del centrisme català en aquesta Cambra. Per primera vegada en la nostra curta història com a partit, els centristes progressistes del Centre Democràtic i Social som presents al Parlament de Catalunya defensant les aspiracions d'aquells que van confiar en nosaltres i contribuint a la construcció del nostre país. Permetin-me novament en aquesta introducció que expressi el meu respecte i el meu reconeixement a aquells centristes que des d'un altre partit polític ens van precedir en aquest Parlament. A partir d'avui, enllacem amb aquella trajectòria i endeguem una tasca que vol ser l'expressió dels anhels dels homes i les dones de centre de Catalunya.

Vam escoltar ahir amb atenció el discurs del candidat a la presidència de la Generalitat per Convergència i Unió, senyor Jordi Pujol, i voldriem fer esment d'aquells elements programàtics que ens semblen més significatius des de la nostra òptica política.

Prenent el discurs des d'un punt de vista global, destacaria el fet que ens trobem davant de l'expressió continuïsta d'una determinada política, una política conservadora que, com hem tingut l'oportunitat d'explicar reiteradament aquests darrers mesos, no compartim en línies generals. Se'ns podrà dir que aquesta política és la que ha donat de nou la majoria absoluta als seus inspiradors, però volem manifestar una vegada més que al nostre entendre la majoria dels ciutadans de Catalunya no són servits pels fruits d'aquesta política. Se'ns dirà que aquesta és una apreciació; naturalment que ho és : és l'apreciació dels centristes catalans. Davant del discurs, una primera constatació : senyor candidat, cap novetat, cap sorpresa.

Ahir en el seu discurs ens va parlar vostè de la nació catalana, de la societat i de les persones; ens va posar de manifest les interrelacions entre aquests tres principis bàsics. No ens va descobrir res de nou —segurament no ho pretenia. Sabem que la nació i la societat civil tenen o han de tenir un únic destinatari : les persones; subscrivim que són els ciutadans el subjecte i l'objecte de tota acció de govern; acceptem i compartim el to general de la seva intervenció. Des de l'òptica del liberalisme progressista, des de l'òptica del Centre Democràtic i Social, advertim un cert reflex dels nostres principis. En el moment que aquests principis són desenvolupats per vostè en el seu discurs, tenim coses a matisar, coses a objectar i coses de què discrepar. Voldria referir-me a quatre grans apartats : la nació catalana, les relacions amb el Govern central, la jerarquització pressupostària i uns apunts addicionals sobre el discurs.

Respecte al tema de la nació catalana, és indiscutible, senyor candidat, senyores i senyors diputats, el caràcter de Catalunya com a nació. Donem suport a aquesta concepció sense reserves i som partidaris de reforçar amb tots els instruments al nostre

abast la consciència i la identitat del poble català. Som, a més a més, partidaris d'aprofundir tots els nivells possibles d'institucionalització. De tota manera, la discussió ha de girar, ara per ara, entorn del paper que Catalunya ha de jugar a Espanya i a Europa i quin és el contingut precís del nacionalisme a final del segle XX. Hem apostat sense condicions per la Catalunya capdavantera de l'Estat de les autonomies.

Vostè ens feia ahir una digressió molt interessant respecte a les tendències històriques, polítiques, culturals i sociològiques que es perfilen a l'Europa de final del segle, més correctament a partir de 1992. Ens va deixar entreveure un paper específic per a aquelles nacions sense estat que, aprofundint en la utilització intel·ligent de llurs competències, poden jugar un paper decisiu en la unitat europea. És una reflexió suggerent, però, si m'ho permet, no estem segurs que tingui molt a veure amb el paper dels estats de l'Europa unida i amb el paper que, inequívocament, ha de jugar Catalunya al si de l'Estat espanyol.

Creiem que no hauríem de buscar drecceres, creiem que no caldria buscar la línia de menor resistència; hem d'anar al cor de la qüestió, i el futur de Catalunya com a poble amb significació històrica, econòmica i cultural es juga a Espanya i a Europa. No renunciem a ser capdavantera de la construcció de l'estat de les autonomies; no renunciem a enlairar la bandera d'una Catalunya que reculli totes i cadascuna de les aspiracions més profundes dels pobles d'Espanya i que se'n faci portaveu i ressò; no renunciem als drets que Catalunya té respecte a la resta dels pobles de l'Estat —tenim deures, però tenim drets, i no els volem deixar perdre. La futura configuració d'Espanya i d'Europa comporten drets que tenim la voluntat d'exercir. Naturalment, reclama també aquesta Catalunya el seu espai a Europa i al món i no acceptem condicions ni concepcions mesquines que lliguin el nostre país de mans i peus. Volem aquesta projecció de Catalunya al món, però la nostra projecció com a poble comença a Espanya i no acaba a Europa; la nostra projecció com a nació passa, òbviament, per l'aprofundiment de la nostra autonomia, de l'autonomia de tots els pobles d'Espanya i d'Europa i per la configuració d'aquesta Europa forta i unida.

La seva, senyor candidat, és òbviament una concepció nacionalista; ens mereix tots els respectes; si parlem de cultura, si parlem d'història, si parlem de tradició, si parlem de la nostra llengua, nosaltres també en som de nacionalistes, però si parlem de models polítics tenim diferències importants. La diferència entre el plantejament nacionalista de model polític i el plantejament no nacionalista és que inevitablement el primer requereix un cert adversari exterior —i sovint interior—; en canvi per als no-nacionalistes es tracta d'aconseguir, o d'haver d'aconseguir, un acord majoritari entorn d'un model polític, cosa que vàrem fer amb la Constitució del 78. Es tracta, simplement, d'utilitzar el poder polític per resoldre eficaçment el desenvolupament econòmic, social i cultural del país.

Les relacions amb el Govern central. És des d'aquesta perspectiva que em referiré, senyor candidat, senyores i senyors diputats, als problemes anunciats per vostè respecte al Govern central. No entrem aquí en consideracions envers l'Estatut —ho farem més endavant—; volem parlar del mètode adient per resoldre els permanents contenciosos amb el Govern de l'Administració central. Donem suport a la seva voluntat de diàleg; donem suport a la seva fermesa; compartim, fins i tot, els seus dubtes respecte la voluntat autonomista

d'alguns socialistes espanyols. Ara bé, el que uns i altres portem entre mans és quelcom més seriós que un permanent estira-i-arronsa amb un pretès adversari exterior que no comprèn Catalunya. En cap cas, la tercera legislatura del Parlament de Catalunya s'ha de caracteritzar, senyores i senyors diputats, per la mobilització radicalitzada com a instrument polític de pressió. Sabem que això pot succeir, sabem que alguns hi induiran persistentment, i no ens sobta: tenen un altre model polític per a aquest país. Però si compartim el mateix model polític, vostès i nosaltres, i crec que és així, no podem jugar amb foc, tota prudència és poca. Vostè, senyor candidat, vostès, senyores i senyors diputats de la majoria, haurien de pensar més enllà. Hem d'entendre que el Govern de l'Administració central està lligat avui a la presència d'un determinat partit polític; les coses no sempre han de ser així; els diré encara més: les coses no sempre seran així. Mentrestant, tota prudència és poca. Les coses i la voluntat decidida d'evitar convulsions per al nostre país és per a nosaltres qüestió de primordial importància. Compartim un model polític; compartim una determinada apreciació de la realitat política i social de Catalunya; volem l'aprofundiment de l'autonomia per a Catalunya; volem la Catalunya que tots els diputats de la Cambra hem esperat, i la mobilització radicalitzada no té res a veure amb tot això.

En un altre ordre de coses, vostè, senyor candidat, es va referir, d'una manera una mica dispersa i escollint els temes que creia de més interès, a la sanitat, a l'ensenyament, a l'habitatge, a l'atur, a la cultura, a l'administració pública, a la innovació tecnològica i d'altres temes. Ens va parlar del que s'ha fet i del que es pensa fer. Salutem tot allò que ha estat fet i volem exigir que es dugui a terme tot allò que es va prometre que es faria, però no entra en la intenció del nostre grup, avui, fer una referència detallada de tots aquests apartats, evidentment tan importants. Volem suggerir una reflexió que retrobarem més tard en la nostra línia argumental: es tracta, senyor candidat, senyores i senyors diputats, de la jerarquització pressupostària. Tot és important, tot és necessari, tot ho hem de fer, però amb quin ordre?, amb quines prioritats? Què és el polític, en última instància? El polític crea il·lusions, mobilitza la ciutadania entorn d'un programa, però un cop té la confiança dels seus electors ha d'esdevenir un bon gestor i ha de saber prioritzar, ha de saber què va primer i què va després, i fer-ho en funció de la seva sensibilitat política i del seu propi programa. Els polítics i els partits administren —prou bé ho sabem— recursos escassos, i a Catalunya tots ho sabem que bastant escassos. Aleshores, l'important és escollir correctament, i jo no vaig ser capaç, senyor candidat, ahir, de tenir una valoració adequada de les seves prioritats; no em consten les seves prioritats; les ha de tenir, inexorablement, però jo no vaig ser capaç de discernir ahir l'ordre d'aquestes prioritats. Crec que, cada dia més, la política és pressupost, i gosaria dir —malgrat ser molt jove— que en el futur que vostè i jo viurem, que viurem tots els diputats, les discussions d'investidura seran discussions de pressupostos i de línia bàsica d'acció política.

Uns apunts més addicionals sobre el discurs, perquè tenim coses a comentar del seu discurs, coses que vostè ens va suggerir ahir amb la seva intervenció i que ens han fet pensar. Per exemple, la seva última referència a la relació entre Espanya i Europa, o, per exemple, el paper de l'Estat del benestar a final del segle XX, o la reflexió sobre la cultura d'*élite* i la cultura po-

pular. Creiem que hi tenim coses a dir, però tindrem temps en altres debats.

Malgrat tot, no vull deixar de constatar —com vostè ha fet— que l'Administració de la Generalitat està tremendament burocratitzada i que cal endegar el procés d'aquesta desburocratització. No és casual que ho descobrim avui, però mans a la feina!, com més aviat millor!

Sento no compartir, senyor candidat, el triomfalisme del seu discurs respecte a l'evolució de l'economia catalana en comparació amb la resta de l'Estat. Aquest triomfalisme, penso que no és necessari ni és bo per al país; caldrà analitzar amb més cura dades que són més aviat contradictòries; ho farem també al seu temps; pensem que hi ha altres elements de comparació, amb els que ocupen els primers llocs al *ranking* de l'economia, que empobriren molt la seva valoració d'ahir.

En el seu discurs sembla que la principal plasmació del fer país sigui una mica la promoció burocràtica d'activitats culturals, i, a més, m'hauria agradat que el seu discurs hagués donat relleu a l'eficiència en la utilització dels recursos pressupostaris: mostrar un respecte als diners dels contribuents catalans.

Vull, per acabar, manifestar la nostra coincidència amb la seva proposta de supressió dels governadors civils i, així mateix, de la desaparició o refundició de certes delegacions a Catalunya d'alguns ministeris; dir-los, a més, senyor candidat, senyores i senyors diputats, que això no és una proposta, que això no és un desig: el nostre grup parlamentari, ahir, al Parlament Espanyol va votar per la supressió dels governadors civils, cosa que no va ser possible a causa del vot d'Aliança Popular i del Partit Socialista en contra de la desaparició d'aquesta figura administrativa.

Senyor candidat, senyores i senyors diputats, em permetran que breument exposi a la seva consideració cinc punts cabdals que volen constituir el moll de l'os de la nostra oferta, i que avui reiterem amb l'objectiu de segellar nivells importants de col·laboració.

La nostra ferma voluntat de fer complir l'Estatut. Qualsevol text en política és susceptible de modificació, i el canvi de la realitat ens pot aconsellar les modificacions necessàries. Malgrat tot, creiem que, si recuperem l'esperit primigeni de l'Estatut de Sau i si treballem amb conseqüència en el seu compliment, encara en podem treure fruit. Què volem dir, fer complir l'Estatut? a) Completar d'una vegada per totes el procés de traspàs de competències a la Generalitat —cal fer una referència obligada aquí al traspàs immediat de l'INEM. b) Ressuscitar l'anomenat «esperit del 79» amb la interpretació i aplicació de l'Estatut que permeti el desbloqueig de contenciosos com és ara la policia autonòmica. c) Promulgar les lleis ordinàries que permetin, d'acord amb la previsió de la Constitució i de l'Estatut, la gestió des del Govern de la Generalitat de competències avui de titularitat exclusiva de l'Estat, sense sostre per a la nostra autonomia. Tot allò aconseguit en matèria d'obres hidràuliques, per exemple, s'hauria d'estendre a altres camps. Sense aquesta aposta clara en favor de l'aprofundiment del text estatutari, Catalunya no serà mai aquella capdavantera de l'Estat de les autonomies a què jo feia referència. Aquesta és una aposta clara per un model d'Estat, model que observem amb preocupació que no està prou ben definit en algun o altre discurs d'alguna o altra força política. En política, senyor candidat, el temps és més important que en gramàtica, i és l'hora d'espré-

mer l'Estatut. Estem parlant no d'un estatut que se'ns ha quedat petit, estem parlant de voluntat i de fermesa política, de capacitat de negociació, i és arribada l'hora d'exigir el compliment de l'Estatut.

Una política microeconòmica al servei de la majoria del poble de Catalunya. Un altre punt del nostre programa és endegar una política microeconòmica al servei de la majoria. Aquest és un punt la importància del qual vostè mateix, senyor Pujol, reconeixia durant el darrer debat electoral i ahir mateix, quan deia que Catalunya tenia les competències necessàries per portar a terme una autèntica política microeconòmica. Aquesta política ha de passar pels set punts que ens va presentar ahir, i per alguns més, dels quals jo li voldria fer esment, concretament quatre: 1: una regulació senzilla i sense sorpreses, que no tingui ni beneficiaris ni perjudicats, dirigida a la totalitat de la població. 2: oferir informació fiable, actualitzada i contrastada als agents econòmics, perquè puguin acarar el seu futur sobre bases ben fermes. 3: vertebrar l'ensenyament amb l'activitat productiva, amb pràctiques sistemàtiques dels estudiants a les empreses, tant a les del propi país com a les de l'estranger. I 4: crear un entorn favorable, tant des del punt de vista de la infraestructura com de l'interès administratiu i social, de cara a afavorir les iniciatives creadores d'ocupació i de riquesa. Tots aquests punts han de comptar inevitablement amb una corresponsabilització per part de les altres administracions públiques, singularment l'Estat central. Al Parlament de l'Estat el nostre Grup parlamentari donarà suport a qualsevulla iniciativa que complementi les abans esmentades. Alguns exemples: una moneda estable i una fiscalitat favorable complementades amb un finançament barat, que s'allunyi de la política monetària actual —i que, si m'ho permet, senyor candidat, vostè tot sovint ha aplaudit—, i que permeti, òbviament, llibertat d'acció a les iniciatives; un marc legal estable que faciliti la funció empresarial, lluny dels ensurts que generen regulacions com és ara la Llei de Costes, de la qual vostè va fer esment ahir; una justícia que funcioni, garantint l'acompliment dels contractes i abaratint les despeses de transacció, i, per acabar, la promoció d'una infraestructura de comunicacions, transports i d'altres, amb un correcte funcionament dels serveis públics.

Prioritats al servei dels més febles. Sens dubte, l'element més destacat d'aquesta política microeconòmica és, des del nostre punt de vista, la jerarquia pressupostària. La Catalunya de mèrit i solidària que volem ha d'estar oberta a l'esforç individual i col·lectiu, tot posant en marxa mecanismes d'ajut als menys afavorits socialment. És en aquest sentit que tots els grups i formacions polítiques que seiem en aquesta Cambra hem de girar els ulls cap al prop del 17% d'aturats que tenim avui a Catalunya, aturats que, ben segur, no deuen trobar gaire consol quan se'ls diu que l'índex d'atur al nostre país és lleugerament inferior a la resta de l'Estat. Girar els ulls també cap al racó que ocupen, ara com ara, els prop de 60.000 catalans que són pobres, que tenen ingressos per sota de les 25.000 pessetes mensuals; ells configuren unes bosses de pobresa que s'han engrandit un 20% durant l'any passat. Girar els ulls cap als nuclis de pobresa i marginació: la Mina, Sant Adrià de Besòs, Sant Cosme, el Prat de Llobregat i un llarg etcètera, on l'atur i la delinqüència han esdevingut estat natural per als seus habitants. Girar els ulls cap als prop de 14.000 heroïnòmans que els càlculs actuals estimen a Catalunya, cap al món de la droga —de la

qual no vaig sentir referència ahir, senyor candidat—, causa, en un 85% dels casos, de la majoria dels robatoris, i cap a una excessiva inversió pressupostària en matèria de rehabilitació, que en el millor dels casos només retornarà 42 d'aquests heroïnòmans dels 14.000 al si de la societat. Girar els ulls cap a una veritable política de prevenció i de mobilització social contra la droga.

Aquests són els objectius quan, des del Centre Democràtic i Social, es parla de jerarquies pressupostàries, i aquestes haurien de ser les finalitats quan, des del Govern de la Generalitat, es parla de benestar social, pensant, fins i tot, en una conselleria específica, a la qual no ens oposem. Prioritzar aquests objectius davant d'uns altres —TV4 és probablement el més cridaner; seria prou interessant que ens funcionés bé aquesta TV3 al servei de tots plegats i no només al servei d'uns pocs— repercutiria en favor de la majoria de la població, que és la que pateix aquestes xacres que abans he esmentat. I això, a més de ser una qüestió pressupostària, és una qüestió de col·laboració, traslladant a nivell institucional aquesta solidaritat que volem que sigui norma de conducta dins de la societat. La llista que he iniciat amb els problemes més punyents és més llarga, ja que abasta temes tan complexos com és ara la sanitat, l'ensenyament o la funció pública.

Control de comptes i de la gestió de govern. Punt quatre. Res del que s'ha dit fins ara té sentit sense la necessària transparència i control dels comptes i de la gestió. És aquí quan l'oposició ha de jugar el paper que li pertoca. El Parlament ha d'esdevenir un instrument al servei dels interessos dels ciutadans de Catalunya, que veuen amb preocupació com el pagament dels seus impostos no repercuteix en una millora dels serveis públics. Vostè no va fer esment ahir d'un element polític de primer rang: l'abstenció d'aquestes darreres eleccions autonòmiques. Hauriem de rebutjar, senyor candidat, qualsevulla anàlisi superficial de la naturalesa d'aquesta abstenció. Creiem que ens trobem davant d'un fenomen estrictament polític: una part molt important del nostre poble es desentén, senyor candidat, dels destins de l'autonomia de Catalunya; es desentén, no se sent particip, no se sent solidària i no se sent, si més no, engrescada. Tornar la vida plena al Parlament, fer que la societat visqui el reflex de la vida parlamentària, traduir en iniciatives concretes les exigències polítiques dels nostres conciutadans és una tasca indefugible, inajornable: el control de la gestió, la transparència dels comptes, l'oposició vigilant el Govern pot ajudar que es faci evident el paper primordial de la institució parlamentària. Tots en som responsables, uns més que els altres, però un govern, senyor candidat, és més govern quan l'oposició fa més d'oposició. Potser no caldrà encoratjar l'oposició, però, cregui'm, senyor candidat: els som molt necessaris.

Una Catalunya oberta al món. Catalunya té, efectivament —vostè ho deia ahir—, un repte posat en la fita del 92, i en la del 93 i en la del 94. Amb la desaparició de les fronteres per l'efecte de l'aplicació de l'Acta Única Europea la competència augmentarà, tant entre les empreses pels mercats i els professionals, com entre les ciutats i les àrees geogràfiques. Barcelona, amb la celebració dels Jocs Olímpics, haurà d'entrar en aquesta dinàmica, i, amb la seva capital, Catalunya també. Les ciutats europees ja s'estan preparant amb programes estratègics que integren entitats cíviques, empreses i personalitats rellevants,

per tal de potenciar els seus atractius i captar inversions estrangeres, turisme o residents de condicions especials. Vam sentir ahir com vostè compartia aquesta preocupació i se'n feia responsable; malauradament, no vam poder entreveure, en cap moment, cap estratègia de futur com a resposta a aquesta preocupació. Milà, Rotterdam, Montpeller han mobilitzat energies locals, regionals i de governs centrals per sortir de situacions de depressió i per impulsar, aleshores, les seves pròpies potencialitats. S'han sumat esforços, s'ha compartit protagonisme entre institucions públiques i privades, s'han iniciat projectes comuns que permeten recollir idees, concentrar esforços, evitar tensions i millorar els resultats. Al mateix temps, s'ha aconseguit crear la il·lusió de l'obra col·lectiva, de l'obra que es projecta a l'exterior. Com a catalans, és trist parlar només d'exemples aliens, mentre que a casa un projecte com és ara els Jocs Olímpics sembla haver-se convertit en una font de conflicte permanent entre les principals institucions catalanes. La Generalitat, com a primera institució catalana, ha de ser també pionera a oferir el marc idoni de trobada i col·laboració perquè el primer de gener de 1993 Catalunya no faci més que seguir cap amunt des de la rampa de llançament dels Jocs Olímpics i l'Acta Única. Les actituds no són —entre cometes, del seu discurs d'ahir— «suport ple i entusiasta», o de felicitar-se pel prestigi en augment de Catalunya a Europa; es tracta d'arrossegar l'empenta de tot un país, i les seves institucions amb ell, cap a un projecte i una fita comuns. El nostre oferiment de col·laboració. De ben segur, les seves senyories recorden encara els esforços que els centristes vàrem realitzar durant els darrers mesos per tractar de conscienciar els nostres conciutadans dels perills de les majories absolutes. Havíem viscut i vivim encara l'experiència de la majoria absoluta al Congrés dels Diputats, majoria absoluta socialista, i coneixem a fons la mateixa experiència al nostre Parlament. El balanç no era ni és positiu; és més, creiem que construir un país és tasca de tots i no només de la majoria. La majoria absoluta, però, no és intrínsecament perversa —així els consta, a les seves senyories—; és l'ús de la majoria, com a instrument de control i subjecció del Parlament, de la vida parlamentària, on troba el seu més gran perill; és la manifestació, molt probablement perquè la nostra democràcia és molt jove, d'un tarannà que no fa del diàleg, de l'acord i del consens la seva via fonamental. La majoria en si no és nociva, però pot ser-ho si l'ús que se'n fa ho és. En qualsevol cas, els resultats són sobre la taula. I he escoltat en diverses ocasions a l'avui candidat llançar ponts de col·laboració per sobre de l'existència de les majories absolutes; fa pocs dies, llegia al *Diari de Sessions* del 29 de maig de 1984, on era publicada la següent afirmació realitzada per vostè, senyor Pujol, al darrer debat d'investidura —la cita és seva—: «i és aquest component nacionalista, bàsic en el meu pensament polític, el que més que cap altre em fa dir, com a tercer comentari previ, que malgrat disposar de la majoria absoluta buscaré la col·laboració del màxim possible de forces polítiques i socials. Dèiem també» —continua parlant vostè, senyor candidat— «fa quatre anys, quan parlava només en nom de quaranta-tres diputats: som molt i molt conscients que nosaltres sols, ni que tinguéssim seixanta-vuit diputats, és a dir, la majoria absoluta, no podríem construir sols Catalunya. Avui en tenim setanta-dos i dic el mateix.» Si aquest és avui el seu tarannà, si aquesta és encara la seva voluntat política, podran comptar, en tot cas,

amb la nostra crítica constructiva i molt sovint amb la nostra col·laboració. Els centristes som conscients que aquesta tercera legislatura és molt important per al futur de Catalunya, per al futur del nostre poble, i volem contribuir sense condicions a l'enfortiment de la nostra autonomia, al progrés de tots els ciutadans i a una autèntica redistribució de la riquesa. Volem contribuir a fer de Catalunya un país que —com deia Pèrcies, que vivia dins de la democràcia atenesa— no imiti, sinó que sigui imitat. Per a tot això, que comptin la majoria i l'oposició amb la nostra col·laboració. Un país obert necessita un estil integrador; un parlament plural, lliure i eficaç requereix polítics oberts, polítics que coneguin a fons el valor de la unitat, de l'acord i del diàleg.

Fa molt pocs dies es feia públic el testament polític del Molt Honorable Josep Tarradellas; si alguna cosa es podria destacar d'aquest document, era una apellació obstinada i generosa a la unitat de tots els catalans, de tots els partits i institucions socials. Probablement tots estarem d'acord que el concepte d'unitat en abstracte és difícil de concretar i d'aconseguir, però una vocació política unitària és imprescindible per fer d'aquest país petit, Catalunya, un país fort, pròsper i solidari. Ens sentim participants, entusiàsticament participants, d'aquesta visió de Catalunya, de la Catalunya oberta a Espanya i a Europa, i al món, a la qual jo feia referència abans. Aquesta Catalunya oberta reclama avui, més que mai, la unitat dels seus polítics i de les seves institucions. Comptin amb la nostra col·laboració si el seu tarannà és el mateix que el nostre, un tarannà que serveix Catalunya, garantint la convivència entre tots els seus ciutadans i aconseguint per a ells les més altes cotes de benestar.

Per acabar, la nostra intenció de vot. Durant els darrers dies, quan se'ns ha preguntat per la nostra intenció de vot al candidat, hem manifestat reiteradament el nostre desig d'esperar i estudiar detingudament el contingut programàtic del seu discurs; hem afirmat que en sospitàvem la línia general, però que volíem escoltar primer i valorar després el contingut. També hem afirmat que volíem conèixer la disposició del candidat durant el debat envers els diferents grups parlamentaris de l'oposició. Teniem interès no només a conèixer la seva resposta a la nostra intervenció —que ho farà quan ho cregui oportú—, sinó també a reflexionar sobre l'abast del present debat entre totes les forces polítiques. Volíem també contrastar aquesta voluntat de col·laboració que reclamàvem a l'apartat anterior, i volíem retrobar l'esperit de diàleg i acord tan necessari perquè aquesta legislatura es converteixi en decisiva per al futur de l'autonomia de Catalunya. Avui acabem de subratllar les diferències programàtiques amb el discurs del senyor candidat; són significatives però no insuperables. Tot seguit volem assistir al debat entre la majoria d'aquesta Cambra i la resta de les forces polítiques. De tot això en depèn el nostre vot. Quan el debat finalitzi estarem en condicions de precisar-ne la intenció. Assistirem, expectants, al desenvolupament de la totalitat del debat. Entenem que aquests són els trets principals que han de caracteritzar la tasca d'oposició d'un grup parlamentari —el nostre— que està indefectiblement disposat a construir el present i el futur de Catalunya. Mentrestant, els desitjo, senyores i senyors diputats, en el meu nom i en el nom del meu grup parlamentari, un fructífer debat d'investidura, i els dono les gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Fernández Teixidó.

El candidat vol fer ús de la paraula? (Pausa.) Té la paraula.

El Sr. CANDIDAT A LA PRESIDÈNCIA DE LA GENERALITAT (Jordi Pujol i Soley) : Senyores i senyors diputats, Molt Honorable senyor President, senyor Fernández Teixidó, suposo que aquesta serà una observació que se'm farà tot sovint el dia d'avui : diu que el discurs és continuista. Bé, la pregunta és : si se surt de la base —i nosaltres, amb les excepcions que vulguin, ja hem dit, per exemple, concretament, el que pensem respecte a la política autonòmica—, si se surt de la base —i nosaltres en sortim d'aquesta base— que el país progressa, que el país millora en molts i molts aspectes, d'ordre molt divers, per què hem de canviar la política? El que hem de fer, en tot cas, és millorar el que fem —evidentment, és millorable—, esmenar els errors que hi ha hagut —que n'hi ha, i suposo que, d'una manera més precisa n'hauré de parlar d'alguns d'ells a través del debat d'avui— i, sobretot, molt completar el que s'ha de fer i que no s'ha fet encara, pel que sigui, perquè faltaven les condicions per fer-ho, perquè s'ha posposat, pel que sigui; però, si el país va bé, per què hem de canviar de política?

Per altra banda, jo li agraeixo una cosa que ha dit, i és que vostè accepta el to general del discurs, cosa que jo valoro especialment perquè —i això també pot ser motiu de crítica del meu discurs d'ahir, però, en tot cas, és buscat això— jo hi donava més importància al to i als conceptes i a les línies bàsiques d'acció que no pas a una cosa, que, per altra banda, és en la que jo gaudeixo, com els que ja fa temps que són diputats en aquesta Cambra saben, que és l'enumeració detallada, molt detallada i molt puntual de coses importants i petites a fer; per tant, li agraeixo que digui que vostè coincideix amb el to del discurs.

Senyor Fernández Teixidó, repetiré una cosa que he dit altres cops durant les legislatures anteriors però que ara repetiré, de tota manera : el nostre nacionalisme no requereix adversari exterior; el nostre, el que jo personalment, a més, professo, no requereix adversari exterior, sinó que requereix una voluntat de superació intrínseca. És això, es tracta d'allò que vostè també ha dit en un altre moment, es tracta d'aprofundir, es tracta d'això, es tracta d'aprofundir i de treure tot el joc possible, tot el fruit, tot el suc possible d'allò que som; es tracta de créixer. I la prova d'això és que nosaltres, de fet, naturalment que ens hem hagut d'enfrontar i ens hi hem d'enfrontar de vegades amb coses i hem de protestar, i dubto molt que vostè, senyor Fernández Teixidó, no doni per realment vàlides moltes, si més no, de les crítiques que vaig fer respecte a la política autonòmica del Govern central. Però també és cert que tot el que hem pogut fer des de la col·laboració amb el Govern central en l'època d'UCD i ara ho hem fet, nosaltres no hem volgut mai convertir les nostres forces polítiques —Convergència i Unió—, ni el Govern de la Generalitat en un element d'oposició sistemàtica; de vegades hem donat suport al Govern central socialista més, per exemple, que correligionaris seus; no busquem l'enfrontament sistemàtic, entre altres coses perquè sabem que tampoc no ens seria útil; però, a més, per convicció pròpia, és a dir, un país com el nostre tira endavant no a través de l'enfrontament, sinó a través del seu creixement intrínsec, del seu aprofundiment.

El Pressupost. Sí que hi ha prioritats, i ahir en van sortir algunes —de tota manera els ho vull recordar—, i una d'elles

sempre ha estat, durant aquests vuit anys i hi serà durant aquests quatre anys que vénen, l'ensenyament i la formació, i ho és també, evidentment, la modernització del país, en tots els seus aspectes, que poden anar des de la innovació tecnològica fins al tema de carreteres, i ho és l'equilibri territorial, i ho és —i aquí s'hi ha de posar molt l'accent— tota la política de benestar social. I li vull fer notar, senyor Fernández Castanyer (*remor de veus*)... Teixidó, que (*remor de veus*)..., ja en tenim notícia per la premsa... Li vull fer notar que l'anàlisi del nostre pressupost, del Pressupost de la Generalitat, no es pot fer amb els mateixos criteris que els del Pressupost de l'Estat. Bé, és simplement una observació, s'ha de tenir en compte quines són les nostres competències, i, naturalment, això condiciona l'estructura del Pressupost.

Però, pel que fa referència a l'eficàcia de la gestió, jo li he de dir que, evidentment, aquesta és una de les coses millorables, però, de tota manera, li donaré unes quantes dades, perquè li demostraran que l'eficàcia de la nostra gestió, en conjunt, és alta. I li'n donaré tres, una d'elles no li puc donar amb detall perquè no la duc així, diguem-ne, ben precisada, però, primer —això vostè ho pot constatar— : el molt alt grau d'aplicació del Pressupost de la Generalitat. És a dir, el Pressupost de la Generalitat es gasta en una proporció molt alta, i això és un índex molt important d'eficàcia de gestió. Primer punt. Hi ha encara una altra dada molt més simple, però que també està en aquesta mateixa línia i que, a més, no és donada per nosaltres, pel Govern de la Generalitat, sinó per l'Administració central, que és, per exemple, alguna cosa concreta, que era el Fons de Compensació Interterritorial, qui se'l gasta i qui no se'l gasta. Qui se'l gasta, qui més se'l gasta és el que té més eficàcia de gestió. Nosaltres, segons els anys, gastem entre el 100% i el 98,41% del Fons de Compensació Interterritorial, i si deixem de banda Astúries, que sempre està encara, alguns anys, almenys, un pèl per sobre nostre, totes les altres comunitats autònomes, totes, absolutament totes, estan sensiblement per sota. Nosaltres, el 87 hem tingut el 98,41% de despesa aplicada, Astúries ha tingut el 100%, però, a part d'això, tots els altres van des del 72%, el que ve darrere nostre, que és Navarra, fins al 16,28% —o el 14,57%, millor dit—, que és Canàries. Per tant, el grau d'aplicació del Pressupost —ho repeteixo— del Fons de Compensació Interterritorial no deixa de ser un índex important d'eficàcia de gestió.

I un altre, tercer, i em remeto aquí, en aquest cas, concretament —i en podria posar alguns altres, però m'allargaria massa ja, però li'n diré un, concretament—, perquè això més que en números em remetré a les declaracions del mateix Ministeri, declaracions públiques que han sortit en els diaris : la Comunitat Autònoma —i això, per dir-ho així, potser no em farà gaire simpàtic davant d'una part de la població de Catalunya— que recapta millor els impostos, els que li corresponen, és la Generalitat de Catalunya, la que recapta millor, la que té un més alt grau de recaptació és, concretament, la Generalitat de Catalunya; això no ho dic jo, això ho diu el Ministeri del senyor Solchaga i del senyor Borrell. Per tant, bé, això va en contra, en tot cas, en una pila d'aspectes, si més no, en un tant important com és l'aplicació del Pressupost, hi ha un alt grau d'eficàcia de gestió.

Respecte a tot el que vostè ha dit d'altres punts de política de desenvolupament econòmic, de política social, absolutament

d'acord. De fet, un discurs d'investidura, tingui ben present —si vostè algun dia en fa un, doncs, s'hi trobarà amb aquest problema— que una cosa és escoltar-lo i poder anar anotant tot el que no es diu, i una altra és fer-lo i haver de condensar tot el que és una obra de govern, en el seu detall, perquè, naturalment, després, del que es recorda sempre és aquesta cosa, aquest detall —o, de vegades, no tant detall—, sector complert, no ha sortit. Però, evidentment, tot el que vostè ha dit jo estic disposat a afegir-ho a la relació dels d'ahir, a part que em sembla que algun és repetitiu.

Voldria insistir només en una cosa, ho dic perquè tinc por, per algun comentari que he sentit, que es faci una mala interpretació o una —espero que no ho sigui— voluntària desinformació, de vegades, sobre una cosa, i és la següent : jo ahir, per exemple, vaig dir : «el que no podem fer de cap manera, encara que no puguem resoldre tots els problemes de la gent que està en una situació d'inferioritat, precària, és desar-los a les golfes perquè no emmascarin la imatge positiva, fins i tot brillant, que en canvi la resta de la societat pot donar», voldria dir que vaig dir això, no vaig dir que els haguéssim de tancar a les golfes, que quedi clar això, i no voldria haver d'insistir més en aquest punt, i demano que s'informi sobre aquest punt o s'escrigui exactament sobre el que vaig dir. És a dir, està en la línia d'aquell article que vaig llegir fa uns mesos, molt punyent, que deia : «ens amaguen els pobres», és a dir com que es vol presentar una societat brillant, rutilant, lluent, ens amaguen els pobres; això ho deia, concretament, un articulista. Això és el que no s'ha de fer, i això és el que dic jo, voldria que quedés clar, això és el que dic jo i el que vaig dir, no una altra cosa. I ho dic amb un punt de passió, això, perquè em sembla que en aquestes coses no es pot fer dir a les persones el que no han dit, no és correcte, no és ètic. Bé, i dit això, evidentment, hi ha aquest tema, nosaltres no podem, a la pràctica després —ho deia ahir— ens trobarem constantment acusats de dir «això no s'ha resolt, això no s'ha resolt, aquest tema concret no s'ha resolt...», etcètera, i tindran tota la raó, i assumirem la responsabilitat, però, en tot cas, mai el que no hem de fer és amagar els problemes i, sobretot, amagar la gent que pateix aquests problemes.

Sobre la transparència de comptes, senyor Fernández Teixidó, li vull fer notar una cosa, de caràcter general si vostè vol, però em sembla que és molt significativa, i és que a un dels llocs on el Govern de la Generalitat de Convergència i Unió, amb majoria parlamentària, podria haver-se protegit molt, que és la Sindicatura de Comptes, nosaltres podiem haver-n'hi posat quatre sobre tres que tinguessin carnet— podríem haver-ho fet; no ho hem fet, fins al punt —per dir-ho així, amb llenguatge ben vulgar— que vàrem voler que hi hagués un president, que, òbviament, és reconegut per tothom, un home no solament molt ètic i molt competent, sinó un home absolutament independent. Em sembla que és una demostració clara, precisament, que podent —diguem-ho així— agafar garanties o seguretats en un camp com aquest no les vàrem voler tenir, aquestes garanties.

Senyor Fernández Teixidó, crec sincerament que en el país hi ha una formidable mobilització d'energies privades i públiques. Vostè diu : «no n'hi ha, hem de parlar de Milà», no, no, escolti, la gent de Milà, quan ve aquí, queda parat de la formidable mobilització d'energies privades i públiques, de la vi-

talitat, de la capacitat d'iniciativa, de la creativitat que hi ha en aquest país. Jo li prego que vostè es passegi pel país amb una mirada molt atenta i amb l'orella molt viva, perquè, realment, aquesta mobilització, senyor Fernández Teixidó, hi és, i si no hi fos no podríem fer tantes coses com fem.

Voldria dir una altra cosa, també: no hi ha tensions institucionals en el tema dels Jocs Olímpics —com vostè ha vingut a dir—, no n'hi ha, i, precisament jo ahir, una vegada més —i ho he dit molts cops, però com que, moltes vegades, el que es diu, doncs, després s'oblida, des d'aquesta tribuna val la pena de dir-ho—, vaig voler deixar ben clar, doncs, la situació, la jerarquització dintre dels Jocs Olímpics, des d'aquesta tribuna i en una situació tan solemne com aquesta, però no és ni la primera, ni la segona, ni la tercera vegada que ho dic, ni ara ni abans d'aconseguir la nominació. I, a més, no és només un problema de paraules, ha estat un problema de suport polític, i, a més, de suport econòmic, nosaltres hem complert els compromisos que teníem i els complirem, els que tenim.

Per altra banda, jo li prego, senyor Fernández Teixidó, que vostè analitzi, per exemple, doncs, tot el creixent grau d'«esponsorització» que ja hi està havent en el país, no solament entorn dels Jocs Olímpics, que pot ser una via especialment, diguem-ne, engrescadora o brillant, sinó a través del mil·lenni, o bé el que s'està creant en el Museu d'Art Contemporani, amb la Fundació d'Art Contemporani, o bé totes les aportacions de tantes empreses del país, a obres de restauració de monuments del país o bé, diguem-ne, tot el gavadal d'iniciatives que hi ha, de fundacions, per exemple, noves que hi ha. I això que tenim, per desgràcia, una legislació a Espanya que no és gens favorable a la creació de fundacions.

Cregui'm, cregui'm que hi ha precisament una gran..., allò que en Vicens Vives en deia: «una gran tremolor d'activitat i d'iniciativa».

Finalment, i per acabar, nosaltres —i ara això donaria lloc a una llarga discussió potser, però que ara no és el cas de fer, però deixin-m'ho fer, si més no en el pla de l'afirmació i de la meva convicció— tant com hem pogut, òbviament sempre, naturalment, conscients de les nostres responsabilitats, per les nostres pròpies idees i a més pel compromís que tenim davant l'electorat, que teníem i tenim davant l'electorat, nosaltres hem buscat la col·laboració de les forces polítiques i socials del país. No hem fet governs d'unitat, però hem buscat la col·laboració en mil coses i amb les institucions, amb els ajuntaments, per exemple, moltíssim, i ho seguirem fent. Una altra cosa és, per exemple, que jo, en el discurs d'ahir, no hagués introduït cap element, per dir-ho així, per intentar buscar el vot d'aquest, de l'altre o del de més enllà, no s'enganyin, és que nosaltres volem, en aquest inici de la legislatura, expressar allò que nosaltres pensem i allò que és el nostre programa. No entenem que haguem de fer un altre plantejament en aquest moment, però la voluntat de buscar la col·laboració, que sempre vol dir, naturalment, cessions de part i d'altra, l'hem tinguda, la tenim i la manifestarem. Això és el que, respecte a l'últim punt de la seva intervenció, li volia fer notar.

I res més. Moltes gràcies pels seus comentaris, senyor Fernández Teixidó.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Fernández Teixidó, pot repliar per tretze minuts i dos segons. (Rialles.)

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ: Senyor candidat, senyo-

res i senyors diputats, Honorable President, només unes breus referències a algunes de les coses que vostè ha plantejat, després d'acceptar alguns dels elements que vostè plantejava. Potser el meu cognom, aquest «Castanyer», li suggeria alguna cosa a vostè, senyor candidat, però ja arribaran els dies del Fernández Castanyer; avui encara no hi són, al contrari, estem buscant aquest acord, estem buscant aquest consens, estem buscant aquest diàleg. (Remor de veus.)

Vostè té un amic que es diu Fernández Castanyer; doncs en té un altre que es diu Fernández Teixidó. (Rialles.) Molt bé, dit això, senyor candidat, jo, quan em referia a la línia continuïsta, em referia bàsicament a aquesta línia que, òbviament, vostè ha de defensar. Jo, a més, ho donava per suposat. Si vostè guanya unes eleccions, les guanya per una majoria absoluta, però més petita, és lògic que defensi la continuïtat d'aquesta línia. Els que durant les eleccions hem plantejat alternatives diferents, és lògic també que diguem: «Escolti, aquesta línia continuïsta, no la subscriu des de la nostra posició política.» Vostè, és lògic que digui: «No, ens hi refermem.» On jo penso que està la discussió, senyor candidat, és en l'accent. «Hi ha coses que hem fet i coses que no hem fet»; evidentment, no vostè, tothom. Però on posem l'accent d'aquelles coses que no hem fet? I què prioritzem de les coses que falta per fer? No és casual en política allò que decidim fer primer i allò que fem després, i penso que del que es tracta, no avui, sinó que ho veurem quan arribi aquest debat pressupostari, quan arribi el debat d'orientació del Govern el mes de setembre, es tracta de posar els accents i dir: «Ve, una línia continuïsta insistiria en aquests grans trets, que són els que nosaltres critiquem des de la nostra posició política, independentment que compartim o no el to general de la intervenció.»

Per tant, estem parlant d'accents i estem parlant de valoracions. Jo crec que el país progressa, no sé si en la mesura en què vostè està segur que progressa, però, de tota manera, és un problema d'accents, de prioritats una altra vegada.

Vostè deia que el seu nacionalisme no requereix adversaris exteriors, i jo ho vull creure, però seria el primer cas del primer nacionalisme al món en el qual això succeeix. Vostè em dirà: «És un cas únic, som un cas nou; som el cas del nacionalisme personalista;» potser sí, però és el primer cas d'un nacionalisme que al llarg de la història no necessita una referència exterior permanent; que la utilitza. Fins i tot vostè, subjectivament, pot creure que no, que això no va amb nosaltres, al contrari; que tenim un tarannà de debat permanent, de diàleg, que són els altres, però implícitament són els altres que no ens comprenen, són els altres que no ens entenen, són els altres que no accepten la manera de fer les coses nostres. I quan el debat s'empatolla, senyor candidat, quan el debat es fa molt difícil i molt cru, sempre hi ha aquesta referència, hi està present permanentment. I jo penso que a l'hora de construir aquest país, això no és ni necessari ni positiu. Per què? Perquè el mecanisme es dispara inevitablement. I això no ho diu en Fernández Teixidó; això ho diu aquell que hagi reflexionat tot sovint sobre l'essència, sobre la naturalesa del que el nacionalisme és i ha estat durant aquests últims anys.

Vostè ha parlat de tres elements per demostrar-nos que sí que hi ha unes prioritats i per demostrar-nos que les coses es fan bé, i de l'eficàcia de la gestió. Jo no ho acabo de compartir, i penso que hauríem de reflexionar-hi, senyor candidat.

Vostè deia : «L'eficàcia de la gestió és bona, però s'ha de millorar», i jo posava l'èmfasi de la meua intervenció en el fet que hem de millorar aquesta gestió. I no n'hi ha prou que esgrimim els tres arguments. Diu : «El nostre pressupost es gasta»; faltaria més, senyor candidat que no gastéssim el nostre pressupost, amb el pressupost que tenim. Diu : «El Fons de Compensació Interterritorial... Mirin la resta de les comunitats autònomes.» Jo li deia que vull que ens imitin; no és el meu punt de referència el que succeeix a la Rioja. El que vull veritablement és que aquest pressupost es gastí, i això no és index que veritablement la nostra gestió és bona, i vostè sap que la gestió en el seu conjunt és quelcom més de les assignacions pressupostàries i de la realització de la despesa, és com funciona l'Administració : si hi ha una Administració al servei de tota la ciutadania, si hi ha una Administració que facilita la vida al ciutadà. Jo crec, senyor candidat, que potser no és aquest el grau, i que és més intel·ligent i és més operatiu reconèixer que hem de treballar molt en aquest sentit, que hi ha moltes coses a dir per posar al servei dels ciutadans l'Administració, que donar per bona la gestió que tenim.

Una quarta qüestió. Vostè ens parlava que, bé, ha volgut fer una matisació que jo entenc que no l'ha poguda treure vostè de les meves paraules, això dels pobres, les golfes, no les ha tret pas de les meves paraules, m'ho ha semblat; feia referència a alguna cosa que vostè pensava, però que no tenia res a veure amb el que jo li he dit. És més, li he dit que jo pensava en un acord general en el to i que no havia volgut entrar en el detall. Per dues raons : perquè penso que aquest deu ser un debat de línies generals i perquè vostè té cent vegades més informació que jo a l'hora de discutir quins són els detalls. Per tant, jo tenia interès a discutir de línies generals. Ja tindrem temps de discutir de detalls : si en passaran de dies i de sessions en què podrem discutir de detalls! Però el problema torna a ser el mateix, senyor candidat, no és que els pobres estiguin a les golfes, no. L'important és que jo vaig dir que... no, no és l'important, que no entorpís aquesta brillantor tan important del progrés a Catalunya : és quin pes juga en la nostra consciència aquest problema; això és l'important, senyor candidat.

L'important no és si els emmascarem o no els emmascarem; l'important és quin és el nombre de pobres que hi ha a Catalunya i el nombre d'aturats, i com nosaltres ordenem la nostra acció política des d'aquest plantejament. No que estiguin a les golfes o no, ningú no ho discuteix; a més, no hi serien, a les golfes. Per tant, l'important és com orientarem la nostra despesa per dir una cosa que vostè l'altre dia apuntava en el debat : «No és competència nostra, això; prou que fem.» Cregui'm, senyor candidat, des del punt de vista dels centristes, des del punt de vista del Centre Democràtic i Social, qualsevol mesura que vostè emprengui, que el seu Govern emprengui per combatre decididament l'atur, a pesar que no és responsabilitat seva, que és de Madrid, que ja ho sé, serà sempre recolzada per nosaltres. Per què? Perquè aquest és el nostre principal problema. És el problema prioritari.

Aquell magnífic discurs que embranca la societat, la nació i les persones té com a destinatari, fonamentalment, aquells que són més febles en aquesta societat. Aquells que pateixen més avui el que significa el desenvolupament de la nostra societat a Catalunya.

La cinquena i penúltima qüestió, vostè parla que hi ha

moltes coses que han fet de les mobilitzacions. És evident, passejaré més per Catalunya, entendre i acceptaré el que vostè diu. He passejat bastant per Catalunya i sé que hi ha iniciativa, però aquesta no és una iniciativa que necessàriament neixi de l'acció de govern; jo no li deia això, senyor candidat. Evidentment que la nostra societat té iniciativa i riquesa i idees i imaginació, el que vulgui; la societat més dinàmica d'Espanya, tot això ho té. És el que fan les institucions, és el que fa el Govern, és com les engresca, és com és capaç de presentar un projecte comú per a tothom. No és un projecte de dir : «Escolti, miri, nosaltres els proposem que podem fer coses conjuntament.» Ja va bé; és portar-ho a la pràctica, això. Escolti, aquí hi ha una institució que vol engrescar tots els ciutadans de Catalunya a fer això, tots, vostès també... Sí, sí, vostè que s'hi nega, vostè que s'absté, vostè que posa «pegues», també a engrescar a fer tot això, i necessita no solament de paraules, que ja sé que vostè fa intents, tots en fem d'intents; també ho fan des de l'Ajuntament de Barcelona i des de totes les institucions, no n'hi ha prou. Aquest país, per engrescar-se, necessita posar-se a caminar plegats, i no és un problema d'una oferta genèrica, d'aquesta col·laboració que vostè brinda; ho hem d'aconseguir, hem de fer que tots caminem plegats en aquest país, i tindrem les discrepàncies que vulguem, però hi ha fites comunes que, perquè aquest país es faci gran, les hem d'assolir plegats.

I, per últim, jo només li volia dir que, justament per fer això, té la nostra col·laboració; la té vostè i la té tothom. Ara, jo penso que el que seria important del debat d'avui —no he viscut altres debats d'investidura com aquest—, però l'important d'aquest debat seria que sortíssim amb la sensació que aquesta col·laboració és possible; no que és necessària —en això, hi estem d'acord tots—; que aquesta col·laboració és possible, que necessitem, per a aquesta Catalunya de què parlàvem, els companys socialistes, que els necessitem i que necessitem tots els grups de l'oposició per, de veritat, sense complexos i sense problemes i sense adversaris, pressionar comunament, i, escolti'm, engresqui's vostè també a l'hora de construir aquest país.

Jo penso que si som capaços —jo sóc incapaç, President, de donar cap lliçó a ningú, valga'm Déu!—, però si som capaços de donar aquesta sensació a la Cambra, aquesta sensació als mitjans de comunicació, aquesta sensació al país, haurem fet el millor debat d'investidura possible, el que permet pensar : «Aquí no hi ha el gat i el gos; aquí hi ha una Cambra i uns diputats engrescats en el servei d'aquest país, que tenen com a vocació fonamental engrescar els seus conciutadans a fer d'aquest país nostre un país gran, pròsper i solidari.»

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ : Senyor President, senyories, l'exposició que ens va fer ahir, senyor candidat, no ens va satisfer. Dit sigui amb l'ànim constructiu que caracteritza el Grup parlamentari més antic d'aquesta Cambra. I dit sigui també defugint alhora tota mena de cofoisme. Vostè va plantejar la qüestió de la governabilitat de Catalunya amb uns esquemes que no són nous, perquè, entenem, tot i així, que no es tracta pas de fer un balanç, no es tracta de veure els passius i els actius de l'acció de

govern d'aquests últims vuit anys, el que convé puntualitzar en del discurs d'investidura és, sobretot, el que es farà i l'horitzó on s'aspira a arribar. Perquè el que s'ha fet, per dinamisme dels ciutadans, per impuls de les administracions, per determinades conjuntures internacionals, és ja història, amb tot allò que té de bo i de dolent, de coses fetes i de coses que resten per fer. El que interessa, doncs, és un projecte de futur, i en aquests moments, aquest projecte, a nosaltres, al Grup parlamentari d'Esquerra Republicana ens sembla més important que mai. Un projecte vol dir un projecte, és a dir, l'enumeració d'uns objectius, la valoració dels mitjans i la fixació d'un calendari. I des d'aquest punt de vista, és evident que el que vostè ens va exposar pot cobrir força aspectes, però, en cap cas, no constitueix un projecte de govern, segons paràmetres convencionals.

L'oposició i tot el poble de Catalunya ha de conèixer els seus objectius, els recursos amb què compta, la manera d'aconseguir-los, i, en el cas de Catalunya, a més a més, és del tot crucial, dins d'aquest projecte, allò que podríem anomenar el «programa nacional». I, d'això, tampoc en varem sentir res, o almenys allò que ens hauria agradat de sentir més enllà d'afirmacions essencialistes.

Fa vuit anys que gaudim d'autonomia. Una autonomia —prou ho sabem— baixa de sostre, mancada de competències, insuficient de recursos, discutida en les seves realitzacions, amenaçada en la seva identitat. I, davant de tot això, el que vostè ens proposa no és pas aixecar estatutàriament el sostre, augmentar-ne les competències, incrementar els recursos, consolidar les realitzacions, garantir, sense ambigüitats ni dubtes, la nostra identitat. De fet, vostè planteja el de sempre, i és veritat que això ha donat resultats positius —electorals i materials. La política del «dia a dia», el projecte de «qui dia passa, any empeny» no ha servit, en canvi, per combatre la interinitat d'un marc institucional insuficient ni per superar la provisionalitat d'un sistema d'autogovern sense horitzons nacionals clars i definits cap a la plena sobirania.

Sobre aquest punt, en nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, he de fer-li, d'entrada, tres remarques. Primera: per bé que hagin millorat alguns aspectes materials de la vida nacional —com poden ser certes situacions de caràcter econòmic, social, etcètera—, no per això, des de posicionaments nacionalistes, s'ha de perdre l'opció final i definitiva pel que fa a la solidesa de les institucions, perquè no hi ha reconstrucció nacional possible sense poder polític real. La política de l'«anar fent» pot servir en situacions relatives a països normalitzats políticament, i el nostre —sigui'm permès de recordar-ho— encara no ho és.

Segona remarcada: contràriament a determinades consideracions catastrofistes, no és pas en els moments de crisis internacionals o de fortes davallades econòmiques i socials quan convé d'enfortir els elements definidors d'una identitat nacional pròpia; tot al contrari. És en els moments de prosperitat, d'eufòria, d'illusió, que convé, precisament, plantejar amb energia i coherència els aspectes insatisfactoris d'un determinat projecte de consolidació nacional. És per això que ara que a Catalunya les coses es presenten millor que fa quatre o cinc anys, que convé d'accelerar, amb tota la força possible, el procés de reconstrucció nacional. Quan les coses materials van bé, convé aprofitar-ho també perquè vagin bé les coses polítiques,

i, per tant, ara cal forçar un diàleg institucional enèrgic i consistent amb l'Administració de l'Estat per analitzar els molts aspectes insatisfactoris de l'aplicació a Catalunya de l'Estat de les autonomies, i fer-ho amb la força dels fets i amb la dignitat que exigeix la representació de tot un poble.

Per això em sembla bé que vostè hagi parlat d'aquest diàleg amb Madrid, però ens sembla malament que en prevegi l'ajornament per quatre o cinc mesos. Fa tres segles que esperem, i l'ajornament no pot ser, per més temps, una pràctica habitual que ens acosta al conformisme, perquè, llavors, les mobilitzacions de què vostè ahir ens parlava, perden contingut per a la consecució d'uns objectius concrets i esdevenen instruments al servei d'interessos de partit en un moment determinat. En la mobilització per la mobilització, no se'ns hi trobarà; en la mobilització pacífica per obtenir més poder per a Catalunya, serem on hem estat sempre: a primera línia.

Tercera remarcada: Som o no som una nació? (*Remor de veus.*) Si ho som, com vostè afirmava —i nosaltres n'estem convençuts, malgrat totes les limitacions legals i polítiques del moment—, això vol dir plantejar clarament un tracte democràtic d'igual a igual, posant fi a la supeditació permanent dels interessos de Catalunya als de l'Estat espanyol.

Aquest és el nacionalisme operatiu, a les darreries del segle XX, que Esquerra Republicana defensa, i aquest és el plantejament d'un nacionalisme modern, obert, solidari, que no es limita ni es tanca ni es redueix a l'Estat espanyol, sinó que té els ulls posats en una Europa políticament unida i respectuosament lligada a la diversitat de pobles i cultures; una Europa on els Països Catalans tinguin reconeguda i assegurada la seva existència en la plenitud del dret.

És per això que ens va sorprendre, a nosaltres, nacionalistes, la seva afirmació d'ahir, segons la qual ha passat l'època en què per a les nacions sense Estat no hi podia haver més objectiu que aconseguir un Estat. Mai, és a dir, mai, un nacionalista no pot renunciar al dret a l'Estat, el dret irrenunciable a l'exercici de l'autodeterminació.

Nosaltres, doncs, com a nacionalistes, no sols no hi renunciem, sinó que en fem bandera democràtica. Només així, des d'una situació d'igual a igual, es pot endegar un procés de cessió de sobirania a favor d'un projecte europeu realment democràtic en una Europa que garanteixi els drets de les nacions que la integren, podem, així, doncs, renunciar, des d'aquest vessant, a certs aspectes propis de la sobirania, però si ho fan també tots els altres, i no només, obligadament i resignadament, aquells pobles ara com ara sense Estat.

I és aquesta Catalunya nacional que volem que entenem que ha de beneficiar a tothom, a totes les persones, a tots els pobles, a totes les comarques, i, en particular, als sectors populars més desvalguts, als pobles més petits, als barris més marginats i a les comarques més llunyanes, tot engrescant la joventut i assegurant a les persones grans l'existència digna que es mereixen. Una Catalunya que garanteixi una millor i més justa distribució territorial i social del treball, la riquesa, els serveis i la cultura; una Catalunya així només és possible amb poder polític. Aconseguir més poder polític per a Catalunya és l'objectiu, no n'hi ha d'altre. Només amb poder polític es pot governar; altrament, tan sols administrar. Només amb poder polític econòmic material hi pot haver un futur real per a una nació, una societat i unes persones, per utilitzar els tres aspectes

sobre els quals vostè basava ahir el seu discurs.

I nosaltres, els homes i les dones d'Esquerra Republicana i tots els ciutadans que ens han donat la seva confiança, demanem més poder per a Catalunya, cerquem més poder per a Catalunya, en el sentit que això vol dir plantejar i aconseguir, al llarg dels propers quatre anys, el següent: a nivell polític, la determinació de Catalunya com a província única. D'això, vostè ahir no en va parlar, malgrat el que estableixen les lleis d'ordenació territorial, en el sentit que, als tres mesos de constituir-se els consells comarcals, el Govern havia de presentar al Parlament de Catalunya un projecte de llei respecte a això. El període ja ha acabat, i, que ens consti, el projecte no ha estat presentat. Potser substitutòriament ahir vostè parlava de la desaparició dels governadors civils. Per a nosaltres, que defensem alternatives pacífiques, en tenim prou que marxim; no cal que desapareguin. (*Rialles.*) I per a això no és necessari que siguem consultats. Hi estem d'acord per endavant.

Ara bé, tot i el que això pugui tenir de recurs substitutori, una qüestió important no va ser citada, una qüestió irrenunciable en la història del catalanisme polític: la supressió també de les diputacions provincials, les presideixi el partit que les presideixi. La província única és, doncs, necessària i urgent per a una doble finalitat: la de tipus polític, ja assenyalada, i la de caràcter administratiu per ajudar a racionalitzar el desori dels molts nivells d'Administració que ara existeixen a Catalunya.

És per això que Esquerra Republicana defensa aferrissadament, en aquest punt, que la província única comporti alhora prerrogatives comarcals i una veritable descentralització administrativa des d'un punt de vista territorial, tot racionalitzant el conjunt del tràmit burocràtic.

Segon: dins la intencionalitat política. Un model nacional de policia de caràcter substitutori. Això es pot fer amb més poder. Passades ja dues legislatures, cal posar fi a la indefinició sobre el paper de la Policia Autònoma. Sense el control de l'ordre públic per la Generalitat, com en els anys trenta, no sols no es garanteix la seguretat dels ciutadans per part de l'autoritat democràtica, sinó que no pot parlar-se d'autonomia política real. És per això que cal reestructurar la Junta de Seguretat, perquè coordini efectivament tots els cossos policials presents actualment al país, i mentre no s'arribi al desplegament efectiu dels Mossos d'Esquadra per tot el territori, en substitució de la policia de l'Estat, cal que tots els efectius d'aquesta depenguin de la Generalitat.

En aquest sentit, cal posar també, cal posar també fi al negoci de la por, i limitar les actuacions d'empreses de seguretat, cap de les quals no hauria de ser present en edificis i béns de l'Administració pública, al mateix temps que se n'haurien de regular les funcions i la presència ostentosa al carrer.

En fi, un autèntic objectiu de govern nacionalista en aquest camp hauria de ser que pels carrers i les carreteres de Catalunya no s'hi veiés altra policia que la policia de Catalunya, la local i l'autònoma. I val a dir que, de tot això, ahir tampoc en vàrem sentir parlar gens.

Tercer —igualment dins les consideracions polítiques de més poder per a Catalunya—, tercer: l'establiment, d'acord amb les lleis, del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i també forçar el desplegament dels articles 3 i 150 de la Constitució, pel que fa —respectivament— a la llengua i a la delegació de competències en aspectes que defineixen qüestions diferen-

cial pròpies de la nostra identitat nacional fins al sostre constitucional, i, en particular, d'aquelles que permetin que Catalunya pugui tractar directament amb la Comunitat Econòmica Europea sobre temes d'interès econòmic, social, laboral, cultural i propis, i tampoc, d'això, en vàrem sentir parlar res.

Durant aquests quatre anys, també dins del programa polític, en quart lloc, Esquerra Republicana creu que, amb més poder, s'ha d'aconseguir la reforma de l'Estatut. L'any passat, quan es debatia l'estat de l'autonomia, vostè va indicar que, si no es donava una lectura més ajustada a l'esperit del 79, convindria de fer alguna cosa, com reformar l'Estatut, per consolidar i augmentar el poder de Catalunya. Fa més temps encara, en el debat d'investidura de la primera legislatura, vostè va adquirir el compromís de reformar l'Estatut. Vuit anys després no hi ha fet cap referència.

Des d'Esquerra Republicana, continuem defensant —amb tots els arguments legals, democràtics, pacífics— la necessitat d'aquesta reforma. Una reforma que, com a primer pas, únicament suposa disposar, de sobte, de totes aquelles competències de què altres comunitats disposen, àdhuc el concert, i que Catalunya no té, començant ara una etapa que vostè i nosaltres considerem essencial —potser a la tercera va la vençuda—, li demanem, sense embuts ni ambigüitats, una definició clara sobre aquest particular i també sobre els altres temes de tipus polític enunciats, perquè convé fer-ho observar ben planerament: sense renunciar a la utopia, això que fins ara hem exposat, no és un plantejament utòpic; és un programa factible, realista i aplicable. Vol, això sí, voluntat política, contundència en el diàleg, capacitat de persuasió, i, sobretot, defugir les claudicacions emparades en la responsabilitat de govern o en el recurs —sempre fàcil— de la prudència. I vull significar que més tard o més d'hora, senyor candidat, li agradi o no, en aquest punt vostè i la seva majoria ens hauran de donar la raó.

Això és el que políticament ara com ara he exposat, per part d'Esquerra Republicana, pel que fa, des d'un punt de vista polític, a disposar de més poder per a Catalunya.

Des del punt de vista cultural i lingüístic, més poder per a Catalunya vol dir també que la cultura no només és un patrimoni acumulat, sinó un projecte permanent, en permanent construcció. Cal assegurar la creació cultural, però també, i sobretot, la difusió de la cultura, perquè arribi a tothom i a tot arreu amb mitjans moderns. Per a això és imprescindible el suport als circuits de creació i difusió de la indústria cultural —discografia, video, cinema, mitjans de comunicació—, única possibilitat de garantir la supervivència cultural nacional en una situació de normalitat i aptitud tecnològica.

Ens cal fer un segon canal de TV3, però amb voluntat clara de Països Catalans, i respecte a totes les variants dialectals; però ens cal també la catalanització de TVE2, la creació d'una emissora de ràdio pública en ona mitjana, i una agència catalana de notícies, de caràcter públic.

Ens cal, en definitiva, una política cultural decididament nacionalitzadora, i, en aquest sentit, llengua, cultura i nació no es poden deslligar. L'impuls decidit a la normalització lingüística no pot tenir més objectiu que convertir el català en la llengua de vida, real, comuna, necessària, del nostre país, i així, sense embuts.

Des del II Congrés Internacional de la Llengua Catalana continua en peu la urgència d'un tractat d'unió entre les diverses

institucions de tots els territoris, per fer una planificació lingüística conjunta, ara que la unitat lingüística es veu amenaçada. Per això hem trobat a faltar en la seva exposició allò que ja és una necessitat indefugible entre tots els sectors acadèmics i culturals dels Països Catalans: la coordinació imprescindible per projectar exteriorment l'idioma que ha de ser comú a tot un poble de deu milions d'habitants —de deu milions d'habitants. L'idioma dels qui parlen català i dels qui encara no el parlen, l'idioma que ha de ser assumit com una qüestió d'Estat, per l'Estat, davant l'Estat, i amb càrrec també als pressupostos de l'Estat. Un idioma nacional per a una nova cultura alliberadora.

Pel que fa a l'economia, disposar també de més poder per a Catalunya, d'acord amb el programa polític abans enumerat, ha de permetre una política econòmica i social de tipus «microeconòmic», com a vostè li agrada de dir, per reconduir l'actual fase expansiva del cicle, de tal manera que la prosperitat arribi a tothom i a tots els punts del territori, al marge del fet que les orientacions fiscals, monetàries i duaneres es plantegin des de Madrid o des de Brussel·les.

Reconduir l'actual procés de creixement econòmic vol dir redefinir el sistema de prioritats, justament perquè els aspectes menys dinàmics de l'activitat productiva tinguin una resposta eficient a partir dels corresponents impulsos governamentals. És per això que s'ha de reorientar el conjunt de les polítiques sectorials que sí que es poden fer des de Catalunya.

És obvi, pel que fa a la indústria, que convé la continuïtat en tot allò que suposi competitivitat, modernització, innovació tecnològica, disseny, però la indústria, ara, és el motor del creixement, i, per tant, la prioritització necessària de la política econòmica de tipus sectorial passa per primar els sectors que, en relació amb la indústria, estan quedant endarrerits: el comerç, en el sentit de garantir la seva competència interna davant les envestides de les grans superfícies i dels interessos multinacionals; l'agricultura i la ramaderia, de manera ben decidida, com a conseqüència del fet que les negociacions i els acords comunitaris desconsideren significativament subsectors genuïns de Catalunya, com és el porquí, el de la fruita seca, el dels concentrats dels sucres de fruita i, darrerament, el relatiu a la producció i la comercialització de la mel.

Tot això —de la mel, senyor President... Senyor candidat! Hi ha, de vegades, lapsus...

(*Remor de veus.*) Tot això, senyor candidat, són petites coses, però dins l'univers dels grans problemes de l'economia d'avui, si des del Govern de Catalunya no s'hi pot donar solució, ningú la hi donarà per nosaltres. Són, per tant, al seu nivell, qüestions crucials, i ens agradaria conèixer els seus plantejaments en aquest respecte, com també ens agradaria conèixer quins són els seus plantejaments pel que fa a la reconducció de l'actual procés de creixement econòmic en relació amb la necessitat d'introduir, mitjançant propostes legislatives, cauteles de tipus ecològic per a la protecció del medi i la conservació de la natura.

I, dins d'un altre ordre de consideracions, també propi de l'economia, vostè n'és conscient, vostè és conscient que l'actual fase de recuperació no genera en si mateixa, i també per mancances institucionals, uns mecanismes eficients de generació d'igualtat d'oportunitats, pel que fa a la disponibilitat de treball i de riquesa. Quines són, doncs, en aquest sentit, les seves polítiques per lluitar contra la marginació i les bosses de pobresa?

I, d'una manera concreta, contra l'atur? És a dir, per crear ocupació. Tots sabem que l'Estatut no ens dona competències suficients en aquest camp, però vostè va dir-ho, i és cert: un govern conscient de les seves responsabilitats públiques no pot obviar aquesta qüestió. Per això no s'entén com no s'ha aconseguit el traspàs de l'INEM, ni com davant de tants entrebancs no s'ha dut encara la qüestió al Tribunal Constitucional. ¿Vostè creu que té sentit que un treballador amb contracte temporal, afiliat al règim especial de la seguretat social agrària, quan al cap de sis mesos és despatxat, aquí no cobri subsidi d'atur, i en altres autonomies, sí? Si altres tenen la gestió del Fons de Protecció de l'Ocupació, per què no el té la Generalitat de Catalunya? Per què vostè i la seva majoria no els demanen? Aquesta podria ser la qüestió, el tema d'una mobilització de les quals vostè ahir ens parlava, amb un contingut de debò.

Més temes d'economia: vostè va parlar ahir de reequilibri territorial. Aquest és un punt bàsic de l'actual programa d'Esquerra Republicana, i de qualsevol persona interessada en el progrés de Catalunya. Quins són els seus propòsits en aquest respecte? Què ha pensat de fer per acabar amb les diferències de qualitat de vida, benestar social i opcions al progrés entre les comarques pobres i les comarques riques? ¿Pensa introduir polítiques que incrementin la cohesió territorial? En aquesta ocasió no ens ha parlat de l'eix transversal, i potser aquesta absència és un factor premonitori que aquesta vegada sí que es farà. (*Remor de veus.*) En qualsevol cas, des d'Esquerra Republicana, en relació amb aquest tema important del desequilibri territorial, defensem la creació d'un fons de solidaritat intercomarcal, amb el benentès que un instrument d'aquest tipus obliga a disposar d'uns recursos que, ara com ara, es podria dir que no es tenen, però que intentant d'aconseguir més poder per a Catalunya de la manera abans exposada, sí que els tindriem i que, des d'aquest punt de vista, li n'ofereixo uns elements. Primer, replantejar l'estructura del pressupost. Segon, reconsiderar el fet que totes les rendes de la política del joc vagin al sector públic, i, tercer, i bàsicament, que la Generalitat pugui administrar els impostos dels catalans alhora que els estalvis dels catalans es quedin a Catalunya. I, tot plegat, perquè pugui estar destinat a aquesta finalitat del reequilibri territorial. Perquè aquí es produeix una de les grans injustícies de l'actual moment autonòmic. Tant és així —tant és així— que amb l'agosarament que suposa fer de Ciceró, jo em permeto de dir-li, perquè els ho digui, allò que tots sabem des de l'escola: *quosque tandem abutere Hispania patientia catalanorum.* (*Rialles.*)

I des d'aquest escenari, senyor candidat, també convé afegir que, amb més poder per a Catalunya, i una disposició de voluntat política adient, podria canviar-se l'actual model de creixement pel creixement, a favor d'una altra alternativa que donés sentit al creixement en termes de benestar social, amb tot el que això té d'implicacions directes sobre les polítiques sanitàries, d'ensenyament, de disposar d'una quarta universitat, quan les tres actuals estiguin ben dotades... En definitiva, més poder també —no li ho sembla?— voldria dir que els Jocs Olímpics, a més a més d'impulsar el desenvolupament econòmic, enfortir la capitalitat de Barcelona i projectar Catalunya al món, més poder per a Catalunya podria permetre l'existència d'un comitè olímpic català i de seleccions nacionals esportives de Catalunya, la qual cosa seria un mitjà magnífic per contribuir a

la internacionalització del país, a la qual vostè ahir també es referia.

Més poder per a Catalunya, des de la vessant factible, gradual, realista, que nosaltres li exposem, ens permetria, també, afrontar amb mitjans moderns una política decidida a favor dels drets de les persones, i en contra de tota mena de discriminacions. I més poder per a Catalunya ens permetria tantes i tantes coses més que vostè no va comentar, entre altres qüestions, perquè no tenia instrumentació per fer-ho.

Tot això, senyores i senyors diputats, senyor President, senyor candidat, constitueix la nostra alternativa. Una alternativa —i amb això acabo— que suposa renovar el nostre compromís d'avançar gradualment dins una via que ha estat anomenada «de l'independentisme melòdic»; una via lenta, però sense renúncies, que permetrà afermar àmbits de sobirania per millorar les condicions de vida de tots els habitants d'aquest país. És per això que, com a representants d'un partit d'esquerres, no podem fer costat a un projecte econòmic i social que assumeix com a propi tot allò que defensen els sectors més conservadors d'aquest país; un projecte mancat de mecanismes generadors d'igualtat d'oportunitats i d'impulsos eficients per a una millor distribució de la renda, la riquesa i el treball.

És per això que, com a republicans, no podem fer confiança a una majoria que recentment ha renovat més la condició de súbdits dels catalans que no pas la de ciutadans. És per això, finalment, que, com a nacionalistes que aspirem a una nació catalana plenament lliure en el concert dels pobles lliures d'Europa, no podem votar a favor d'un projecte que no qüestiona l'actual dependència del nostre poble.

Tingui, però, senyor candidat, la seguretat que estarem sempre al seu costat —i al costat de qui sigui— (*rialles*) a l'hora de defensar els drets, els interessos i les esperances de la nació catalana i del nostre poble, perquè nosaltres no en tenim pas d'altres.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Hortalà.

Per contestar, té la paraula el senyor candidat.

El Sr. CANDIDAT A LA PRESIDÈNCIA DE LA GENERALITAT : Bé, em sembla que deu ser potser natural que un faci un discurs pensant que més que en el detall ha d'entrar en els conceptes generals i en això, en la definició d'uns objectius i d'uns horitzons, i d'un projecte, i que, en canvi, després, doni la impressió que no hi ha estat, el plantejament, ni d'aquests objectius, ni d'aquestes línies generals, ni d'aquest projecte. Això pot ser a causa que jo m'hagi expressat molt malament —és una possibilitat—, i pot ser a causa —és una altra possibilitat legitima— que els partits d'oposició necessàriament han de dir-ho.

Però, de tota manera, jo li vull recordar, senyor Hortalà, que, justament ahir, jo vaig subratllar molt horitzons o, si vostè ho vol, un horitzó, globalment, en el qual figuraven com a elements molt capitals el tema de la competitivitat i el tema de la modernització i el tema de la internacionalització de Catalunya, i, això, no solament aplicat als aspectes pròpiament econòmics, sinó que nosaltres insistim molt que tota la societat i tots els sectors de la societat, i en tots els àmbits de la societat, des de la cosa més privada fins a l'Administració pública en el seu sentit més estricta, havien de fer aquest esforç.

Vaig parlar d'una cosa que em sembla que era important —a mi em semblava que era important— i que evidentment no encaixava potser exactament en un discurs d'investidura, però tampoc no està malament que un discurs d'investidura ens ajudi a reflexionar sobre els temes de fons que tenim no solament com a catalans, sinó a nivell més general. Jo estava dient que hi ha un canvi en la naturalesa dels estats i en la sobirania dels estats i en el lloc on radiquen aquells fets que poden ajudar a fer que una societat progressi, i que això alterava molts dels nostres plantejaments tradicionals i que, fins i tot, obligava —des del punt de vista, fins i tot, de la reflexió teòrica—, a nosaltres, com a nacionalistes, ens obligava a pensar-hi. I vaig parlar de la cohesió interna del país de cara a aquest horitzó, cohesió interna que té dues vessants fonamentals : la nacional i la social, no solament per raons de justícia, sinó per raons intrínseques del que ha de ser un cos nacional ben construït, i que tot això havia d'estar presidit per una identitat nacional catalana reforçada. En fi, simplement, si això pot ajudar a aclarir una mica que sí que hi és aquest horitzó, agraeixo al senyor Hortalà que hagi dit que no ho havia dit, perquè em dóna la possibilitat —repeteix—, encara que sigui d'una manera molt per sobre, molt de passada, de recordar-ho.

Vostè ha centrat una part important, com és lògic, del seu discurs a dir, a demostrar la seva disconformitat amb el plantejament que jo vaig fer ahir respecte a la manera, respecte al tracte, a la manera de tractar i la manera de parlar i de negociar amb els representants de l'Estat espanyol. Miri, sobre això, nosaltres hem definit el nostre paper i la manera com ho pensàvem fer més d'una vegada —una vegada d'una manera molt clara, molt rotunda— : espero que no se'n pugui dir que no hem definit clarament els nostres objectius després del discurs que es va fer i que es va editar en català i en castellà i es va enviar a tothom, des del President del Govern fins a l'últim diputat, doncs, que no diem exactament quin és el nostre plantejament i quin és el nostre objectiu —el discurs, em refereixo, que vaig fer l'11 de febrer de l'any passat en aquesta mateixa Cambra.

Nosaltres defensàvem allò i nosaltres, avui encara, defensem allò. Vostès defensen un altre camí, que no sé ben bé quin és, però, en fi, en tot cas en defensen un altre. Jo estic segur que, a vostè, no el podré convèncer de la bondat o de l'interès o de la conveniència del camí que vaig defensar l'11 de febrer de l'any passat i vaig defensar ahir mateix també, i vostè avui per avui no em podrà convèncer del seu plantejament, perquè tenim una opció ben definida : que hem de portar fins al final a esgotar totes les possibilitats i més, per dir-ho així, que hi pugui haver en aquella línia que vaig definir aleshores i que ahir vaig ratificar. Entre altres coses, també em resulta difícil, ens resultaria difícil d'alinejar-nos en aquest altre camí que vostè suggereix, perquè amb tota sinceritat li he de dir que de la mateixa manera que sembla que, a vostè, potser li van resultar obscures, poc clares, algunes de les afirmacions meves d'ahir, a mi em resulten també obscures i poc clares les de vostè, no en el que en podríem dir l'objectiu —que ja l'entenc—, però el que sí que em resulta d'una gran obscuritat és la manera de fer-ho; vull dir : quin és aquest camí que vostè proposa exactament, i com s'hi va per aquest camí, no ho hem vist.

Per tant, jo penso que, amb això, no cal pas que hi discutim gaire. Em sembla que és important que nosaltres tinguem una

posició, que l'assumim plenament, amb tota responsabilitat, que jo aprofiti aquest debat i la solemnitat d'aquest debat per fer unes afirmacions, diguem-ne, em sembla a mi d'una certa transcendència, i que vostè l'aprofiti per manifestar l'altra posició; en tot cas, el que sí que vull dir és que a mi em va semblar... i torno a dir que potser sí que no era en un debat d'investidura que s'ha de fer —algú m'ho pot dir—, però em sembla que situar el país en la realitat i definir bé els objectius, els objectius que nosaltres tenim i que entenem que són bons que tingui el país, sí que de tota manera encaixa amb una definició de política general.

Vostè ha fet referència al tema de la província única. Jo ahir vaig dir, des d'aquesta tribuna, també, que les lleis s'han de complir i que no es pot anar amb actituds, diguem-ne, de sistemàtica ignorància de les lleis del Parlament de Catalunya. I la Llei diu, efectivament, que al cap de tres mesos —que, per altra banda, jo crec que no han passat, perquè el Parlament no..., ha estat dissolt durant aquests tres mesos, precisament— s'ha de presentar un projecte de llei de província única: nosaltres complirem la Llei.

Permeti'm que li digui que tinc els meus dubtes sobre l'oportunitat de fer-ho. Amb tota sinceritat, ho dic: tinc els meus dubtes; per diversos motius: un d'ells, intrínsec, i és que aniria bé, molt bé, que aquesta llei es fes quan s'haguessin fet —i, d'això, ja n'haviem parlat altres vegades—, s'haguessin pres tota una sèrie de mesures internes, que són responsabilitat nostra, que no són responsabilitat del Parlament de Madrid, sinó nostra, de cara a la descentralització interna i l'estructuració interna del territori català. Però si se'ns reclama el compliment de la llei, o fins i tot si no se'ns reclama, perquè la llei és la llei i objectivament ens obliga, nosaltres presentarem aquest text. Li he de dir només que tinc en aquests moments, a part d'altres dubtes que ja li insinuo, tinc un altre dubte encara, que ja resoldrem en el seu moment, el mes de setembre, que és sobre si és més convenient —i això, doncs, ho comentarem, demanarem l'opinió també dels altres grups parlamentaris— que això sigui a través d'un projecte de llei o a través d'una proposta que el Govern faci al Parlament per tal que la llei s'elabori a través d'una comissió conjunta, d'acord amb el que diu l'article 108.

A part d'això, vostè ha anomenat tota una sèrie de coses que les ha reunit amb una cosa: més poder per a Catalunya! Home!, jo també m'hi apunto: més poder per a Catalunya! Però el problema està a saber com —altra vegada allò que hem dit abans: que si la policia, que si el Tribunal Superior de la Justícia, que si tota la temàtica relacionada amb la Comissió Econòmica Europea... Però, miri, passa una cosa: avui per avui, sense acord amb el Govern central, res de tot això no progressa, almenys res de tot això no progressa substancialment; per tant, és aquí on nosaltres hem d'afrontar fonamentalment la nostra acció i —repeteix— vostè i jo, jo crec que per part seva d'una manera molt poc precisa, m'ha semblat, però de tota manera és molt possible que hi hagi una disconformitat de fons, ara bé, nosaltres —repeteix el que havíem dit ja mesos endarrere— intentarem tenir més poder per a Catalunya per la línia que ja hem definit.

Voldria fer-li una petita, molt petita observació només sobre el tema aquest que ha dit vostè de les pensions dels treballadors agraris. Bé, això, vostè sap que, de tota manera, és un fet que a

nivell espanyol només es produeix excepcionalment a través d'uns acords especials i d'uns ajuts especials que tenen a Andalusia i a Extremadura, i això forma part dels plans d'ajuts molt especials que l'Administració central ha elaborat tant des del punt de vista de desenvolupament com de lluita contra l'atur en general, en el cas concret d'Andalusia i d'Extremadura. És a dir... No, és que vostè ha dit a la resta... No, la resta no: a Andalusia i a Extremadura. Jo li ho preciso, perquè potser la resta dels senyors diputats no ho sabien i aleshores val la pena que l'affirmació seva quedi situada en el seu punt exacte: a Andalusia i a Extremadura, que hi ha aquestes mesures especials de suport per part de l'Administració central, passa això; a la resta de les comunitats autònomes, no passa.

Per altra banda, sobre el tema de la noció de Catalunya, jo estic absolutament d'acord també amb vostè i em sembla que no cal que hi insistim massa: en tot el que vostè ha dit, o en gairebé tot, hi estic d'acord; per tant, em sembla que no val la pena que ara entri en detalls per petites i, en el fons, superficials, i de vegades potser només com a conseqüència de certes visions diferents respecte a les possibilitats..., per petites diferències no val la pena que hi entri.

D'acord: la nacionalització de Catalunya —ahir va quedar ben clar, i vaig posar l'accent, hi vaig posar tot l'èmfasi— és un objectiu absolutament essencial, principalíssim... serà —si vostès em donen la seva confiança—, serà un objectiu absolutament essencial d'aquests propers quatre anys. I ara, és clar, vostè fa la repassada i parla que nosaltres, jo concretament, ahir no vaig donar prou detalls sobre tota una sèrie de coses: no en vaig donar prou sobre agricultura, no en vaig donar prou sobre comerç, sobre indústria, etcètera. Vostè ara em dona a entendre que li és igual que en parli o no, però a mi no m'és igual; jo en parlaré. N'agafaré un, un, perquè es compregui —si volen, i en tot cas ens ho podem anar repartint a través de totes les intervencions que hi hagi—, n'agafaré un perquè es vegi amb un cert detall que és un programa que està estructurat i elaborat amb molt detall.

Agafaré, per exemple, el de comerç —he estat dubtant: aquí tinc el de comerç i el d'agricultura, però resulta que m'ha sortit primer el de comerç; doncs, el de comerç. Parlarem ara, doncs, cinc minuts del de comerç, i amb això donaré per acabada la meua intervenció i, en aquest cas, concretament, pel que fa a comerç, només per això —repeteix—, perquè es compregui que si no es va entrar en més detall no és pas perquè l'elaboració detallada d'aquesta política per a aquests quatre anys que vénen no hi sigui, sinó simplement perquè no ens semblava oportú d'entrar en tots i cadascun dels camps amb una elaboració molt precisa —parlo de comerç, només: no parlaré ni de turisme, que també forma part del mateix Departament, ni tampoc de consum, i, encara, de comerç parlaré només també, per limitar-ho més, de comerç interior.

Bé, vostès saben que efectivament aquest és un camp en el qual hi ha una gran inquietud i que l'evolució dels fets —molt objectiva, per altra banda— crea problemes i crea, diguem-ne, incerteses. És per això que el Govern de la Generalitat hi ha dedicat una especial atenció, que bàsicament se centra en un punt: és a dir, cal absolutament que es modernitzi el sector. Nosaltres, el Govern de la Generalitat, el Govern de Convergència i Unió, en el passat i en el futur creiem que és important que tota aquella part que pugui, el màxim possible que pugui,

aquella part que pugui del comerç tradicional de Catalunya es mantingui, perquè entre altres coses constitueix un factor, diguem-ne, de cohesió social, un component d'aquell que deiem de la societat civil important; però, evidentment, això no serà possible sense un esforç important de modernització.

És per això, per tant, que nosaltres farem una sèrie, iniciarem una sèrie d'actuacions: una d'elles, per exemple, l'especialització del petit comerç; una altra, doncs, crear les infraestructures col·lectives necessàries perquè donin suport al comerç tradicional de les ciutats; que propiciarem el procés d'associacionisme professional, comercial, etcètera; que farem un esforç també en el camp de la formació dels comerciants; que farem igualment, prendrem una sèrie de mesures en el camp de l'assistència tècnica —per exemple, crearem, formarem noves promocions d'assistents tècnics comercials per disposar de professionals qualificats en temes comercials, perquè estiguin a disposició dels comerciants—; crearem una xarxa d'oficines comarcals d'assessorament comercial amb la col·laboració dels consells comarcals, dels ajuntaments i de les cambres de comerç; per altra banda —com ja he dit—, fomentarem l'associacionisme professional; incrementarem, dintre de les nostres possibilitats, el programa de finançament de les inversions de l'empresa comercial —és a dir, el Programa FIEC, que es diu—, amb el benentès que el FIEC ha d'ajudar a la transformació, a la modernització, al canvi del comerç que hi ha, i no, normalment, ha de fomentar la creació de nous punts de venda; en realitat, i ara, d'això, els en faig mercè, perquè és molt i molt llarg, els podria explicar —aquí mateix ho tenim—, doncs, realment la plèthora de comerç, de petit comerç que tenim a Catalunya. Renegociarem els convenis amb les entitats financeres amb l'objecte d'aconseguir línies de crèdit a un cost raonable a la petita i mitjana empresa comercial. I, per altra banda, concentrarem tots aquests ajuts en els projectes que plantegin operacions que constitueixin transformacions comercials significatives: per exemple, transformacions comercials significatives vol dir transformació d'establiments polivalents tradicionals d'alimentació en autoserveis integrats, per exemple; o bé transformació d'establiments polivalents tradicionals d'alimentació en botigues especialitzades, que és l'única manera que tenen moltes d'elles de sobreviure; o bé promoure agrupacions de comerciants perquè siguin ells els qui creïn establiments de grans superfícies o centres comercials; o bé creació de centrals de compra i de serveis per col·lectius de comerciants d'articles de gran consum.

Per altra banda, subvencionarem les obres de reforma dels mercats minoristes ja existents i incentivarem... Algunes d'aquestes coses ja s'estan fent, evidentment, però ja he dit abans, vull dir, jo sí, sense cap mena d'angoixa, ja ho dic que nosaltres volem fer una política que en molts aspectes és continuïsta: continuarem incentivant la construcció d'illes de viants, per exemple —durant la legislatura anterior em sembla que se'n van fer no sé si vint-i-vuit o trenta—, ho continuarem fent. En el tema de les grans superfícies, evidentment, aquest és un tema que requereix una atenció molt especial i un coneixement de l'estructura comercial de Catalunya, perquè sense tancar-nos de banda totalment a les grans superfícies, que responen moltes vegades a, realment, un procés de modernització i a una necessitat social, però, per altra banda, tampoc no pensem que s'hagi de produir una mena d'allau, una mena d'i-

nundació incontrolada i de vegades innecessària, i de vegades excessiva, una plèthora de grans superfícies.

I, en fi, això ha de crear tota una sèrie de mesures, que moltes d'elles estan previstes —moltes d'elles, potser després, en la pràctica, resulta que en falta encara alguna—, però moltes d'elles estan previstes en la Llei d'Equipaments Comercials que es va aprovar durant la legislatura anterior, i, evidentment, per exemple, una de les coses que s'ha de vigilar és que el sòl susceptible d'ús comercial no ho esdevingui per un fet automàtic, perquè aleshores, a través d'això, resulta que moltes vegades el control d'una possible excessiva implantació de grans superfícies és pràcticament impossible, legalment, per a nosaltres mateixos.

Bé, sobre això em podria estendre molt més; no ho vull fer, m'ha fet l'efecte que no l'interessava gaire el que li he explicat, oi? No?

El Sr. HORTALÀ (de l'escó estant) : Molt!

El Sr. CANDIDAT A LA PRESIDÈNCIA DE LA GENERALITAT : Sí, sí, molt? Ho celebro, però... Ho deia per la llarga conversa que ha tingut amb el seu veí, la qual cosa és molt legítima. (Rialles.) Però de tota manera, de tota manera, si això hagués estat el fruit que ho ha trobat llarg i pesat, jo ja em donaria per satisfet, perquè jo, explicant aquestes coses, l'únic que vull fer..., no tinc la pretensió que vostès ho puguin retenir tot, sinó simplement que vegin que els programes hi són, i amb detall, el que passa és que no els podem abocar aquí tots. Per això deia ahir que nosaltres el que fem és plantejar unes línies generals.

Sobre això del comerç vull dir una última cosa, i és que —ja dic que no és per la via de comerç interior ni de consum, ni turisme, ni comerç exterior—, l'última cosa que no depèn només ni principalment del Govern de la Generalitat, però que el Govern de la Generalitat ha de plantejar, és la següent —depèn en bona part de l'Administració central— : de la mateixa manera que tots plegats, l'Administració, l'Estat —per tant, tots plegats—, l'Administració s'ha gastat molts milers de milions de pessetes per a la reconversió industrial, convindrà que es gastin alguns milers de milions de pessetes, convindrà que es gastin alguns milers de milions de pessetes per a la reconversió comercial. És a dir, hi ha un sector del comerç, alguna part del qual a l'únic que aspira és a poder plegar, però que, per fer-ho, de la mateixa manera que en un moment determinat es necessitaven uns diners perquè realment hi pogués haver una reestructuració de plantilles, per fer-ho necessita uns ajuts, perquè si no queda realment i literalment a la misèria. Molt més que ningú més, molt més que altres sectors socials; és una mica sorprenent, pot semblar una mica sorprenent, però és així : queden literalment, absolutament, a la misèria, fins i tot de vegades ni tan solament sense habitatge. Els treuen de casa, perquè si l'habitatge va lligat a la continuïtat del petit «colmado», per entendre'ns... Bé, això és un tema que s'ha de plantejar, que nosaltres ja vam plantejar i que ara replantejarem a nivell de l'Administració central.

Bé, sobre això, si vol, podríem parlar... Ara jo crec que algunes d'aquestes coses ja les vaig dir, en coses concretes com era habitatge, com era sanitat, com era el tema, concretament, de l'atur, com era el tema de la innovació tecnològica. Ara he afegit el tema, concretament, de comerç. Però, en tot cas, ho repeteixo, perquè vostès no tinguin cap mena de dubte : en

aquella maleta grossa que hi ha allà tots aquests programes detallats i concrets hi són —no tinguin por que no els llegiré tots, perquè això seria massa llarg—, però de tota manera, òbviament, nosaltres ens enfrontem amb la legislatura que ve, naturalment, no pas a base de frases sinó que ens hi enfrontem a base de projectes molt concrets. He de dir que per a nosaltres és més fàcil que per a cap altre grup de la Cambra de fer això : és lògic, perquè portem una experiència i tenim, diguem-ne, una vivència molt directa dels problemes. Ja ho entenc que per a nosaltres és més fàcil, però, en tot cas, per a la seva tranquil·litat i per a la tranquil·litat del país, els voldria dir que enfoquem aquesta legislatura sense cap mena d'esperit d'improvisació.

El Sr. PRESIDENT : Vol fer ús del torn de rèplica? Per a dinou minuts, cinquanta-quatre segons.

El Sr. HORTALÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor candidat, hem quedat i he quedat astorat. Jo li he vingut a parlar de la nació i vostè m'ha respost parlant del «colmado». (*Rialles.*) És cert que mentre vostè parlava jo feia algun comentari amb els meus companys, però guardant les diferències : jo he parlat amb un; mentre jo parlava, vostè ha parlat amb quatre, vostè ha parlat amb quatre.

Vostè és molt hàbil, senyor Pujol, vostè aprofita aquest torn per explicar parts addicionals al seu programa —i fa bé, i és legítim que ho faci i té el dret de fer-ho—, però em sembla que el que li hem plantejat amb tota la serietat, amb tot el rigor, amb totes les ganes de tirar endavant un projecte, un projecte que és bastir Catalunya nació de veritat, no ha tingut la resposta que nosaltres esperàvem.

Vostè ens diu : «no han vist el projecte». Els horitzons si que hi són, és possible que vostè tingui els horitzons clars, però aquests horitzons que vostè té clars per a nosaltres estan emboirats, no els veiem bé. En canvi, el que sí que veiem bé és el que vostè no veu bé del plantejament que hem fet nosaltres. Vostè ens diu : «quin camí?». Molt senzill : el camí d'uns nacionalistes amb tots els ets i uts. El camí dels nacionalistes que volen per a Catalunya que Catalunya sigui una nació que en aquest moment tingui el tracte que una nació es mereix, senyor candidat : el tracte d'igual a igual. I això és legítim, de demanar-ho, i aquest camí es pot aconseguir. Li he dit abans : no es tracta pas de renunciar a la utopia, però sense renunciar a la utopia el programa que li he exposat és un programa factible, un programa que es pot fer. Fa falta voluntat política, fa falta perseverança i molt diàleg, fa falta, segurament, com deia vostè ahir, arribat el cas, acudir a la mobilització, dret democràtic, pacíficament, per aconseguir l'enfortiment de la nostra identitat nacional, perquè se'ns garanteixi el dret a la diferència.

Aquest és el projecte que nosaltres li presentem, un projecte que dins d'una concepció vers la plena sobirania introdueix qüestions tan crucials i alhora tan factibles com que Catalunya sigui província única. Per què no pot ser-ho? La Rioja ho és, Madrid ho és, Múrcia ho és, Cantàbria ho és, les Balears ho són, per què no Catalunya? Per què no Catalunya? No podrà legalment, amb la Constitució a la mà, suprimir —vostè sí que realitza un exercici d'utopia—, no podrà suprimir els governs civils si no transforma Catalunya en província única, perquè, constitucionalment, mentre existeixin províncies hi haurà governs civils. Amb Catalunya única, de sobte desapareixen. El

nostre plantejament és realista, el seu és utòpic —en aquest punt. Un programa polític : província única, disposar que l'ordre públic depengui de la Generalitat, és això una utopia?, és això una irrealitat? Sense ordre públic, sense el control de l'ordre públic, sense el control dels diners no hi ha autonomia real possible. I això es pot aconseguir. Es tracta, això sí, de tractar d'una manera consistent amb qui s'hagi de tractar perquè, com a primer pas, la Junta de Seguretat funcioni. Quin sentit té els set nivells de policia que en aquests moments hi ha a Catalunya? : la policia local, la policia autonòmica, la policia de l'Estat, el Cuerpo Superior de Policía, la policia de la Diputació de Barcelona, la guàrdia civil i la policia del senyor Miró (*rialles*), els forestals.

És a dir, el camí, senyor Pujol, el camí, senyor candidat, és un camí perfectament clar si es vol seguir : província única; model nacional de policia; Tribunal Superior de Justícia; desplegament de l'article 3 de la Constitució per garantir la normalització de la nostra llengua; desplegament de l'article 150 de la Constitució per arribar amb potestats de delegació al sostre constitucional de totes aquelles caracteritzacions que marquen les nostres diferències, i, en concret, en aquests moments, un tema que l'interessa : ens interessa a tots plegats poder tractar directament amb Europa; reforma de l'Estatut, la reforma de l'Estatut és factible, el mateix Estatut estableix el procediment per a la seva reforma, això sí, es tracta d'aconseguir noranta vots d'aquesta Cambra, els dos terços —com a primer pas, però és un primer pas que, si no el donem nosaltres, ningú el donarà.

En nom d'Esquerra Republicana jo he vingut aquí a parlar-li d'això, que hi ha un camí alternatiu, que es pot fer, que és factible, que portem vuit anys i no cal entretenir-se més, i dir-li, des d'aquest punt de vista, que tot plegat tampoc és una qüestió extraordinària : la mateixa reforma de l'Estatut és quelcom de justícia comparativa. Vostè ha parlat del cas dels andalusos i els extremanys, que tenen una competència que nosaltres no tenim; si ells la tenen, per què no la podem tenir nosaltres? Si els de Castilla-La Mancha o els de Castilla-León tenen unes competències específiques en règim miner, per què no les podem tenir nosaltres? Si els aragonesos tenen unes competències específiques en política d'aigües, per què no les podem tenir nosaltres? Si els navarresos i els del País Basc, els d'Euskadi, tenen un concert, per què no el podem tenir nosaltres? Si les prerrogatives executives de l'autonomia de Madrid són superiors a les del funcionament de la Generalitat, per què no les podem tenir nosaltres? Tantes i tantes i tantes coses més que podríem aconseguir sense, en aquest cas, ni tan sols modificació constitucional : posant el nostre Estatut al nivell de determinades competències que existeixen al conjunt de les altres autonomies, ara com ara, dins de l'Estat espanyol. Demanar això, senyor President, no és seguir un camí confús, és seguir un camí molt clar, un camí que nosaltres entenem que és el que convé perquè de veritat Catalunya adquireixi la categoria de nació de debò, de nació de veritat.

Bé, ara li parlaré també del «colmado». Miri : vostè ha volgut aprofitar l'ocasió per parlar del comerç —és un tema important i jo m'hi referiré d'una manera més aviat marginal en el meu discurs—, però és un tema important, efectivament. El reordenament de la política econòmica que es pot fer a Catalunya, és a dir, la política sectorial, passa, efectivament, al nostre

entendre, per primar aquells sectors —ho he dit abans— que han quedat endarrerits respecte d'altres sectors que en aquests moments exerceixen de motors dins de l'estructura productiva de Catalunya, com és la indústria. El comerç és un d'ells. El comerç, de moment, no està en crisi, però pot entrar en crisi, per diferents circumstàncies. Vostè em diu: « escolti, nosaltres hem pensat en l'especialització, en les estructures, en l'associacionisme, en la formació, en l'assistència tècnica, en la xarxa comercial, en els crèdits..., intentem tipificar les grans superfícies ». Amb quins instruments? Utilitzaran les lleis urbanístiques de Catalunya per reordenar les grans superfícies? Com donaran competitivitat al comerç petit, mitjà, familiar davant d'aquesta realitat? Grossa o petita: d'aquesta realitat. Vostè, amb tot aquest seguit de mesures, l'única cosa que intentarà de fer serà tan sols allargar l'agonia d'un sector.

El problema del comerç no és un problema necessàriament d'especialització, d'estructures, d'associacionisme, de formació, d'assistència tècnica, de xarxa comarcal..., és un tema de reordenament del sector, i un tema de reordenament del sector a les economies contemporànies i, en concret, a l'economia catalana, n'hem viscut al llarg d'aquests últims anys —i amb « aquests últims anys » vull dir vint-i-cinc anys— dos o tres que són d'aplicació al comerç. Fa molts dies..., no fa massa dies, vull dir, vostè parlava que convindria la reforma comercial, una reforma comercial semblant a la reconversió industrial que ha succeït a la indústria, vostè ho sap, no es pot fer al comerç, perquè el comerç no té les mateixes necessitats que la indústria. No es tracta d'un procés de reconvertir el comerç per fer-lo més competitiu des del punt de vista d'introduir més tecnologia —en el petit comerç, si no canvien les balances poca cosa més canviarà. No és un tema de tecnologia punta, la reconversió del comerç. No és un tema de compensar la mà d'obra excedent, la reconversió del petit comerç: a la indústria si que ho és, al comerç no. Quina és l'opció que té el comerciant, una vegada reordenat el sector? Doncs, miri, el mateix esquema, el mateix model que els anys cinquanta es va aplicar a la reordenació de les farineres a Catalunya. És un sistema, és a dir, donar al comerciant l'opció a tenir un patrimoni cedible, que és justament el títol de propietat o la llicència fiscal de l'exploració corrent, i no permetre —com encara està passant en el sector de les farineres— que se n'instal·lin de noves fins que no hagi quedat absorbit el conjunt de títols cedibles de propietat existents en aquell moment. És una de les maneres que existeixen, amb certa possibilitat d'èxit, de reordenar el sector del comerç i primar, amb uns recursos addicionals, els actuals detectors de llicències.

En el comerç hi ha un altre tema, senyor candidat, que vostè no n'ha parlat: el problema del petit, del mitjà i del comerç familiar —i li parlo de la qüestió perquè vostè s'hi ha estès molt; jo abans no m'hi he estès gens.

Un altre tema és el tema justament de la Seguretat Social. Vostè sap que en el comerç els comerciants estan adscrits al règim d'autònoms. Què vol dir això? Vol dir que, a la vegada, són treballadors i amos. Són al règim d'autònoms, tenen unes prestacions inferiors i han de pagar unes quotes superiors proporcionalment, al sistema general de Seguretat Social. Això, en aquests moments està condicionant seriosament l'estructura del petit comerç, i vostè ho sap, i la Cambra ho sap; aquest és el principal problema. Com ho podem solucionar, això, des

de Catalunya, si no tenim competències sobre el règim general de la Seguretat Social? Buscant algun tipus de conveni, buscant algun tipus de diàleg, buscant algun tipus de solució. El que fa que realment no se solucionin les coses, senzillament, és no plantejar-ho; no plantejar-ho, com, en principi, vostès no han plantejat allò que en el debat de l'11 de febrer del 87 varen establir, i torno al començament. En el debat de l'11 de febrer del 87, solemnement, des d'aquesta Cambra, des d'aquesta tribuna, vostè va manifestar que, si no hi havia comprensió, que si no hi havia tornada a l'esperit del 79, es faria quelcom decidit, contundent, per incrementar el poder de Catalunya. Nosaltres sabem com incrementar el poder de Catalunya, i ens sorprèn que el candidat a la Presidència en aquests moments no tingui clara la manera i el camí de tenir més poder per a Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Hortalà. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Fernández Díaz.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ: Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor candidat, vull que les meves primeres paraules, en aquest debat d'investidura, en nom del Grup parlamentari d'Aliança Popular, siguin de satisfacció i d'esperança. De satisfacció pel fet d'iniciar-se la tercera legislatura autonòmica de Catalunya en un clima de plena normalitat democràtica, i també d'esperança perquè la maduresa cívica, la vitalitat, la imaginació i la capacitat de treball del nostre país obren davant nostre un futur ple de possibilitats, un futur que és, alhora, un repte i una exigència, i que requerirà de tots els integrants d'aquesta Cambra grans dosis de generositat, d'entrega i d'entusiasme al servei de Catalunya, de la solidaritat i l'harmonia entre tots els pobles d'Espanya i de la construcció d'Europa.

Tenim molt present en el temps un fet que ha entristit els ciutadans de Catalunya: la saviesa política, la constància encomiable i la càlida humanitat de Josep Tarradellas ja no estan entre nosaltres. La història de Catalunya —com vostès saben— és una història, és una successió de clarors i foscors, d'alts i baixos, d'èpoques de plenitud i de períodes decadents i dèbils. La relació amb el nostre entorn no sempre ha estat fàcil ni harmoniosa, i, en ocasions també, els nostres conflictes interns han tingut conseqüències tràgiques que hem pagat amb sang i dolor. Josep Tarradellas visqué en la seva pròpia carn i el seu propi esperit les conseqüències d'una època turbulenta, esquinçada per les lluites entre germans, i quatre llargues dècades d'allunyament de Catalunya i d'Espanya donaren com a fruit la voluntat d'unitat, l'esperit de concòrdia, la serenitat de plantejaments que volgué aportar com a contribució decisiva a la recuperació de les nostres institucions d'autogovern, possibilitant així que Catalunya recuperés el pols històric i el lloc que li corresponia entre els pobles, sense traumes ni esquinçaments, en un clima d'exaltació pacífica i d'alegria gratificant.

No hem d'oblidar, d'altra banda, que, un cop consolidada l'autonomia de Catalunya —i el fet que estem celebrant amb absoluta normalitat el tercer debat d'investidura n'és bona prova—, apareixen davant nostre qüestions de gran transcendència que s'han de resoldre en la present legislatura. Em refereixo —concretament i a tall d'exemple— al desenvolupament de l'Estatut, amb la culminació de les transferències pendents, i a l'increment de la nostra autonomia financera; a la consolidació de la nova organització i divisió territorial de Catalunya,

amb el desplegament i posada en marxa dels seus aspectes operatius en el pla administratiu; a la confecció d'una llei electoral que reflecteixi adequadament la diversitat i pluralitat del nostre país; al manteniment de l'autèntic pes d'aquest Parlament, que aquest Parlament ha de tenir en la vida política de Catalunya, sense que el seu paper quedi devaluat davant d'un Executiu massa prepotent, i en la correcció dels grans desequilibris socials i territorials que encara existeixen entre nosaltres, amb situacions ultratjants de marginació i de pobresa.

És obvi que per afrontar amb eficàcia aquestes grans i urgents tasques comunes és imprescindible un clima de cooperació i de coordinació entre les diferents institucions cridades a intervenir i una atmosfera de convivència i d'unitat entre tots els ciutadans i instàncies cíviques. La resolució dels problemes esmentats no serà possible sense una conjunció d'esforços de tots els sectors econòmics, socials, culturals i polítics del país, i, per descomptat, sense una voluntat d'entesa i de lleial col·laboració entre la Generalitat i el Govern de l'Estat. Malgrat que algú hagi intentat recordar-nos que Montesquieu és mort, és interessant recordar la seva solemne advertència: «Quan en una república hi ha faccions, no és el partit més feble el que resulta vençut pel més fort; és la pròpia república la que resulta vençuda».

Senyor President, senyores i senyors diputats, i especialment senyor candidat, en l'inici de la seva intervenció d'ahir vostè va formular una solemne declaració de principis i va afirmar amb tota rotunditat que Catalunya és una nació. Senyor candidat, amb la mateixa claredat, amb la mateixa solemnitat li vull manifestar que nosaltres no som nacionalistes; sense adjectius: ni nacionalistes globalitzadors, ni nacionalistes personalistes, ni nacionalistes operatius. Nosaltres som autonomistes, i, si no ho he entès malament, i a partir de la història que coneixem de totes les forces polítiques representatives del país i que són aquí presents, ens fa la impressió que som els únics que defensem aquest plantejament. Ja tornaré a parlar després d'aquest tema, però sostenim la convicció, amb ple respecte per a tots, que el nacionalisme no és ni pot ser un sistema, un instrument primordial per comprendre i organitzar la realitat social en tota la seva complexa varietat; construir una doctrina política d'aplicació general al voltant del nacionalisme com a eix vertebrador és condemnar-se a una visió limitada de l'univers vast i plural dels fenòmens socials. Tots abordem el nostre entorn i intentem comprendre'l des d'una òptica condicionada per la nostra cultura i vivències d'origen, per una llengua, per una història, unes característiques ètniques i una paisatge que considerem, amb raó i legítim orgull, com a propis. No obstant això, és obvi que l'observació del món real a través d'una escletxa estreta i limitadora no pot proporcionar un coneixement satisfactori de la complexitat d'una societat moderna.

L'amor i el servei al propi país, l'assentament profund de les arrels per aixecar a sobre d'elles un arbre des del que es pugui contemplar i comprendre la resta del món, són característiques col·lectives de caràcter positiu. Però el nacionalista té, desafortunadament en massa ocasions —no parlo del seu—, un rostre crispat, irracional i xenòfob, i pot ser el vehicle per provocar en els pobles el fanatisme, l'aïllament esterilitzant o l'enfrontament violent amb altres pobles. Aquest nacionalisme unidimensional, que fou qualificat per Mario Vargas Llosa com «la cultura dels incultes», aquest nacionalisme que fou definit im-

placablement per Erich Fromm com a «narcisisme patològic de caràcter grupal», aquest nacionalisme mai, mai no podrà comptar amb nosaltres. I, com ja he dit, tornaré després a parlar sobre això, perquè em fa la impressió que aquest debat d'investidura s'ha convertit d'alguna manera també en un debat ideològic i en un debat sobre el nacionalisme, donant a entendre d'alguna manera que o s'és nacionalista o no s'estima el país.

Hem parlat dels grans temes sobre els que resulta convenient establir punts d'acord, perquè són qüestions en què la discrepància partidista no està justificada i pot resultar molt pertorbadora en el desenvolupament de la nostra autonomia i més concretament en aquesta legislatura.

Doncs bé, pel Grup parlamentari Popular, el desenvolupament de l'Estatut és un dels més importants en aquest ordre d'idees. El debat sobre si és procedent o no plantejar-se una reforma de l'Estatut i quina orientació hauria de tenir aquesta eventual reforma no pot continuar essent un element de lluita partidista. Si l'Estatut fou elaborat i aprovat des de la unitat i l'acord de les forces polítiques representatives del moment, no podem concebre una reforma d'aquell acord general des d'una visió partidista; és més, insistim que plantejar aquest tema des de posicions particularistes és insolidari respecte a l'acord general i pertorbador del clima polític general. Altrament, resulta evident que s'ha de culminar el procés de transferències, sense descartar la possibilitat de recórrer al Tribunal Constitucional com a última instància, donant amb aquesta finalitat major representativitat a la Comissió de Cooperació Estat-Generalitat. La Generalitat —com tots sabem— no és tan sols el Consell Executiu, també és el Parlament. En la representació de la Generalitat en el si de la Comissió de Cooperació, que ha de negociar i coordinar-se amb l'Estat a efectes de transferències pendents, la representació de Catalunya apareix reduïda i, per tant, debilitada. Per això tornem a reiterar la petició que ja en el seu dia plantejàrem, com a proposta de resolució després del debat de política general del mes d'octubre de l'any passat, en el sentit que la representació de la Generalitat en l'esmentada Comissió inclogui, a més de la representació de l'Executiu, una representació de tots els grups polítics amb presència al Parlament de Catalunya, cosa que, sens dubte, a més de ser conseqüent amb la realitat institucional, i és que el Parlament també és Generalitat —i si parlem d'Estat-Generalitat, hi hem d'incloure Executiu i Parlament—, sobretot, a més —dic—, donaria més força política a Catalunya quan es tractés de negociar amb la representació de l'Estat les transferències pendents.

Respecte a la consolidació de l'organització territorial de Catalunya, tots sabem en quina situació ens trobem en aquests moments: una Corporació Metropolitana que està en un procés de liquidació; amb una mancomunitat de municipis impulsada des de l'Ajuntament de Barcelona per agrupar la major part dels vint-i-set que componien l'extinta Corporació Metropolitana i per gestionar competències residuals; dos nous ens locals metropolitans que han de gestionar competències que abans gestionava la Corporació Metropolitana; hem posat en marxa quaranta-un consells comarcals, que hem d'omplir ara de competències i recursos, per gestionar amb eficàcia les competències que la llei els atorga.

Tot aquest procés és urgentment important i complex com perquè no se li superposin durant la seva execució més incerteses i divisions; una consolidació escaient d'aquest procés impe-

diria que introduïssim durant aquesta legislatura temes com el que vostè ha comentat de la supressió de les províncies i diputacions i la creació de cinc a set vegueries o regions internes; quan la primera passa no està consolidada, introduir aquest element, sens dubte, pot ser —i ho serà— enormement pertorbador. I per això nosaltres pensem que hauriem d'establir un punt de compromís entre totes les forces polítiques per ultimar en la present legislatura aquesta primera fase del procés de l'organització territorial de Catalunya, cedint parcialment plantejaments partidistes per assolir l'objectiu marcat. El nostre Grup està disposat a col·laborar per aconseguir-ho; per això entenc que els criteris que haurien de guiar el procés serien els de considerar que no es pot aplicar per a les comarques la teoria del «café per a tothom», i, per tant, permetre que els consells comarcals, dins el marc de la llei, puguin assumir l'exercici de les competències que considerin més adequades i amb la gradualitat en el temps que creguin convenient, acceptant per part nostra que les diputacions, sense renunciar al nucli bàsic competencial que els garanteix la Constitució, hauran de cedir competències i recursos econòmics a favor dels ens comarcals, i respectant, tanmateix, l'autonomia municipal. I per correspondre a aquest esforç de racionalitat per part nostra, haurem de demanar a l'Administració de l'Estat que adapti les seves estructures perifèriques a Catalunya a la realitat autonòmica, tenint present que l'única figura consagrada constitucionalment és la del Delegat del Govern, que és l'interlocutor permanent i vàlid a efectes de coordinar l'Administració de l'Estat a Catalunya amb la Generalitat.

I respecte a això, vostè recorda, senyor Pujol, que en un debat passat, en aquest Parlament, tots vàrem parlar de la *Bundestreue*, és a dir del pacte de mútua lleialtat constitucional a la República Federal d'Alemanya. Si no hi ha confiança, almenys hi ha d'haver respecte mutu entre les diferents administracions amb presència. Això implica també respectar l'autonomia que cada administració té per autoorganitzar-se com millor li sembli per servir amb eficàcia les funcions que li són encomanades. Els governs civils són absolutament discutibles i no apareixen en la Constitució; per tant, una decisió de govern i, concretament, un decret els pot modificar i, fins i tot, suprimir, però trobem difícil plantejar un diàleg, per exemple, amb el Govern de l'Estat —que vostè ha anunciat d'aquí a tres, quatre, cinc mesos—, si d'entrada se li anuncia que es volen suprimir les seves representacions en la divisió territorial que l'Estat té per complir els seus fins, que són les províncies, o se li exigeix consulta per als nomenaments; nosaltres som dubtosos de defensar políticament el Govern socialista, però ara no parlem de Govern socialista, parlem del Govern de l'Estat i de racionalitat. No crec, senyor Pujol, no crec, senyor candidat, que vostè consulti —i em sembla molt bé— el nomenament del senyor Sanuy com a delegat de la Generalitat de Madrid al Govern socialista. I aquest respecte mutu és bàsic per establir un diàleg que sigui fructífer i «exitós». I tot l'anterior no contradiu la nostra posició que l'Administració de l'Estat ha de reduir la seva presència a les comunitats autònomes, i adaptar-se a la realitat autonòmica de l'Estat.

Perquè tenim també nosaltres políticament experiència de comunitats autonòmiques presidides i governades per Aliança Popular, on estem patint el mateix problema que aquí. I en aquest context que he comentat, de divisió i organització terri-

torial de Catalunya, de presència de les diferents administracions públiques de Catalunya, ens agradaria escoltar els seus aclariments sobre el ritme i les competències amb què vindran a aquesta Cambra iniciatives legislatives per omplir de contingut els consells comarcals, i si aquest procés institucional serà fruit d'una acció purament de Govern o està disposat vostè, quan formi govern, si és investit President, a tractar-ho en un clima de col·laboració i consens amb la resta de forces polítiques presents en aquest Parlament.

Senyor candidat, una de les grans mancances que vàrem apreciar en la seva intervenció d'ahir fa referència a la Llei Electoral, i ens preocupa molt. Ja en el debat d'investidura de l'any 84, des d'aquesta mateixa tribuna vostè va anunciar l'elaboració, pel sistema de ponència conjunta, de la Llei Electoral de Catalunya. No solament això no s'ha fet, sinó que, incomprendiblement per a nosaltres, com acabo de dir, aquesta qüestió no va aparèixer en la seva exposició d'ahir. M'agradaria posar el màxim d'èmfasi en què la seva fonamentalitat requereix, de manera ineludible, que s'elabori per consens de totes les forces polítiques presents en aquest Parlament.

Hem de tenir present que, tant la Constitució com l'Estatut de Catalunya, i també la Llei Electoral Estatal, es redactaren per acord de tots els partits amb representació parlamentària, i que aquest consens sols s'ha trencat en normatives electorals d'inferior rang o de segon grau, per exemple, la forma d'elegir els diputats provincials que integren les diputacions, a nivell de l'Estat, del Parlament espanyol de les Corts Generals, per majoria absoluta socialista, o aquí, en una elecció també de segon grau, de com s'han d'elegir els consellers comarcals en el context de la Llei que vam aprovar, amb els vots de vostès, com saben, en aquest Parlament.

Qualsevol intent, per part de la majoria d'aquesta Cambra, de confeccionar una Llei electoral per a Catalunya sobre supòsits partidistes, lògicament comptaria amb la nostra més ferma oposició i el nostre frontal rebuig. La Llei Electoral que s'articuli ha de reflectir escrupolosament la diversitat i pluralitat de la societat catalana, de la qual el Parlament ha d'ésser, com succeeix actualment, exponent fidel.

Volem expressar, no obstant això, senyor candidat, la nostra confiança que així serà, i que l'actual majoria, que com totes les majories té vocació d'eternitat, però com totes les majories és contingent i conjuntural, no caurà en la temptació de posar els interessos partidistes davant el superior interès de Catalunya, al qual tots ens hi devem, per damunt de circumstàncies fluctuants.

Respecte als Jocs Olímpics, un dels temes que també nosaltres considerem que s'han de tractar des d'aquí, amb voluntat d'acord, milers d'esportistes de tot Catalunya es pregunten què pensa fer el Govern de la Generalitat respecte als Jocs Olímpics, i en aquest sentit, senyor Pujol, el nostre Grup considera convenient la creació d'una comissió, en el si d'aquest Parlament, per al seguiment de l'organització dels Jocs en l'àmbit estrictament competencial de la Generalitat, perquè acceptem que el protagonisme, tal com vostè va dir ahir, és en primer lloc de l'Ajuntament de Barcelona, perquè és la ciutat la que té la concessió dels Jocs.

Però en el que és l'àmbit estrictament competencial de la Generalitat, quant a aportació que l'organització dels Jocs ha de fer, nosaltres volem que es constitueixi una comissió que

tingui accés al coneixement dels seus aspectes pressupostaris financers, des del vessant de l'aportació de la Generalitat, que estudiï les possibles repercussions fiscals sobre els ciutadans de Catalunya, que superivisi que la important infraestructura viària i esportiva redundi en el benefici general i es porti a terme al ritme previst, i, finalment, també sobre els Jocs Olímpics —i això sí que és un tema de govern, senyor candidat—, el Grup parlamentari Popular considera també absolutament imprescindible l'articulació immediata d'un programa intensiu d'emergència de preparació olímpica per a esportistes d'èlite i joves promeses amb possibilitats el 92, sobretot aprofitant la circumstància que, des de fa uns mesos, comptem amb un centre d'alt rendiment esportiu a Catalunya, i una vegada més ens agradaria sentir els propòsits del candidat en aquest context.

En el terreny del benestar social, el candidat ens ha anunciat la creació d'una conselleria específica, conselleria que es va anunciar l'any 84 i que ara sembla que serà una realitat, la qual cosa ens sembla, al principi, una bona notícia. Ara bé, voldríem que el candidat ens concreti, si està en condicions de fer-ho, quines seran les tasques concretes d'aquesta Conselleria, perquè és evident que, en un sentit ampli, tota l'acció de govern té com a fi el benestar dels ciutadans. I donem per suposat que la creació d'aquesta nova Conselleria no representarà un augment inadequat de burocratització, amb el resultat de detreure encara més recursos a les finalitats teòriques per a les quals es creà aquest Departament.

«El grau de civilització i d'humanitat d'un país el dona la seva capacitat d'atendre els desvalguts»; són paraules del senyor Jordi Pujol, candidat a la presidència. Esperem que es tradueixin en realitats, i demanem respecte a això el manteniment de la Comissió parlamentària per a l'eliminació de les bosses de pobresa, que començà a funcionar a finals de la passada legislatura; instar que els beneficis del joc es dediquin íntegrament a benestar social, tal com el candidat prometé en alguna ocasió, i, per últim, prendre les iniciatives parlamentàries necessàries perquè la Generalitat coordini totes les institucions públiques i privades del país, tals com ajuntaments, diputacions, caixes d'estalvis i organitzacions cíviques i religioses diverses, que incideixen en el camp de la lluita contra la pobresa i la marginació, de manera que es rendibilitzin al màxim els esforços i els recursos. En una societat en què un família modesta que té al seu càrrec un fill disminuït psíquic rep, en concepte d'ajut mensual, el que al ciutadà mitjà li costa omplir de benzina el dipòsit del seu automòbil, no ens queda el més petit dubte que queda un llarg camí per recórrer en el terreny del benestar social.

Vull fer referència, seguint amb aquesta part de la meua intervenció, que com vostès ja saben fa menció dels temes que des del punt de vista del Grup parlamentari Aliança Popular haurien de ser objecte de ple acord de la Cambra, el paper que ha de jugar el Parlament en el conjunt de les institucions catalanes. Com tots vostès saben, durant la darrera legislatura aquest paper ha estat objecte de controvèrsia pública i política, discutint sobre si el Parlament estava o no devaluat políticament i si, en definitiva, complia de forma adequada amb la funció que institucionalment té encomanada.

A aquest respecte no ignoro que hi ha una tendència general, en totes les democràcies parlamentàries, a incrementar el pes

específic del poder executiu en detriment del poder legislatiu, i que tanmateix disminueix el paper dels parlaments quan una força política disposa de majoria absoluta en el si d'aquests. Aquestes dues realitats emmarquen la nostra realitat actual, i a partir d'aquestes hem de construir entre tots un model de parlamentarisme que conjugui adequadament el compliment de la seva funció institucional amb la seva presència i projecció davant l'opinió pública. En conseqüència, és obligació de tots els grups d'aquesta Cambra i de la Presidència, posar totes les mesures que tinguem al nostre abast necessàries per definir amb nitidesa el paper institucional que ha de jugar el Parlament, prestigiant la seva importantíssima funció institucional i aconseguint, amb aquest prestigi, no solament un adequat i equilibrat funcionament de les nostres institucions autonòmiques, sinó mitjançant aquest increment de prestigi, un més gran coneixement i interès per part dels ciutadans. Entenc a aquests efectes, que tots i singularment el candidat a la Presidència de la Generalitat, han de tenir present que la Generalitat té tres suports: la Presidència mateixa, el Consell Executiu i el Parlament, i tots tres s'han d'ajustar a la seva comesa, sense prendre protagonisme als altres.

En segon lloc, el Parlament és la concreció de la voluntat popular, mentre que l'Executiu, particularment el seu President, és emanació d'aquest Parlament.

En tercer lloc, tot l'anterior exigeix un respecte institucional del President i del Consell Executiu envers el Parlament, és a dir, per exemple, presència del President i del seu Govern en les sessions.

I, finalment, hem d'incrementar el nivell de debat polític en el Parlament. De la mateixa manera que no té sentit dedicar el Parlament a tasques que no li són pròpies, com organitzar exposicions i seminaris, per exemple, tampoc té sentit allunyar del Parlament debats que es troben en l'opinió pública, sense oblidar que és difícil imaginar un supòsit que no sigui competència d'aquesta Cambra, ja que per la via de la proposició de llei a presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats, el Parlament pot vehicular institucionalment una iniciativa política que no és de la seva competència en el terreny de la decisió legislativa. Queda clar, per tant, que la nostra voluntat és la d'incrementar el protagonisme del Parlament en el debat polític general i sectorial, sense oblidar les funcions més específiques d'iniciativa legislativa i control de l'Executiu, i ens agradaria saber, si és possible, quina és l'opinió al respecte del senyor candidat.

Respecte a l'Acta Única Europea, la nostra oposició és que l'èmfasi s'ha de posar en el camp de la formació i de la investigació, però fugint dels plantejaments voluntaristes i retòrics i fixant objectius concrets i realitzables, resulta dramàtic constatar que les necessitats de personal tècnic superior a Catalunya no poden ser cobertes pels nostres enginyers i científics i que hem d'importar-los de manera creixent perquè la formació que reben no respon a les demandes d'un sistema productiu, cada cop més sofisticat i, en canvi, accelerat. Si això succeeix ara, quina serà la situació el 1993, quan s'obrin les fronteres a la lliure circulació de persones i capitals? Ens haurem de resignar a ser un país de segon ordre, simple subministrador de serveis, de platges i de sol? La Generalitat encara no ha posat a punt, senyor candidat, un programa de beques de formació de personal investigador per a les universitats catalanes, mentre que

altres comunitats autonòmiques menys desenvolupades ja ho han fet a la resta d'Espanya. El pla quadriennal que s'anuncia per a les universitats és òbviament insuficient i no podrà paliar, de manera apreciable, els enormes dèficits estructurals de l'educació superior i de la investigació científica i tècnica a Catalunya. I es programa irresponsablement la creació d'una quarta universitat pública, quan les tres ja existents arrosseguen una existència de penúria i no es col·lapsen gràcies a l'esforç vocacional d'un personal docent i investigador greument infravalorat, tant des del punt de vista retributiu, com de la seva consideració social.

La CIRIT, per exemple, emplea quaranta-tres persones, sí, senyores i senyors diputats, quaranta-tres persones —ho han sentit bé— per gestionar un programa d'ajuts de l'ordre de 300 milions de pessetes, repartides en centenars de petites almoines testimonials. Vull suposar que el candidat a la Presidència és conscient que així no anirem enlloc. S'imposa, per tant, amb tota urgència, dinamitzar tota la societat catalana i llançar-la a la recuperació del temps perdut en aquest àmbit, fomentar de debò la relació universitat-empresa; augmentar, en definitiva, els recursos que Catalunya destina a la investigació i a l'educació superior i formació professional, amb mesures com, per exemple, orientar els recursos de l'obra social de les caixes catalanes cap a les universitats i, tot això immediatament, sense perdre un minut, abans que perdem definitivament el tren.

I, acabada ja, senyores i senyors diputats, senyor candidat, aquesta part de la meua intervenció referida als grans temes sobre els que entenem que seria necessari un alt grau d'acord entre tots els grups de la Cambra, passo, a continuació, a fer referència succinta a una sèrie de temes sectorials sobre els que desitjariem precisions per part del senyor candidat a la investidura, a efectes també de decidir el nostre vot, perquè, a pesar del que diguin alguns mitjans de comunicació, nosaltres encara no el tenim decidit.

En el terreny de l'economia i les finances de la Generalitat. Volem assenyalar alguns aspectes, senyor Pujol, sobre els que no hem sentit que el candidat es pronunciés i que nosaltres considerem que tenen prou entitat com per ser objecte de tractament en un debat d'investidura. Per exemple, hi ha un clar desequilibri en el binomi inversió-despesa, en una proporció de 9 a 1 a favor de la despesa corrent davant la inversió productiva de la Generalitat. El deute de la Generalitat durant els darrers anys ha experimentat un alarmant increment, que ultrapassa els 160.000 milions de pessetes, i vostè no ha dit res respecte al seu criteri de captament en relació amb l'emissió deute públic en els pròxims quatre anys, si és President, si és investit President de la Generalitat. I això està posant en perill ja la salut financera de l'autonomia, la funció inversora presenta una excessiva automatització, hi ha un excés d'inversió delegada a ens autònoms, amb la consegüent manca de control. Aquests fets són de caràcter estructural, i voldriem saber els criteris del candidat en relació amb el seu manteniment o a la seva correcció.

Tanmateix, la gestió pressupostària ha estat fins al moment poc àgil i s'ha traduït en retards considerables en l'execució de les inversions, en els pagaments a proveïdors de béns i serveis i en uns pressupostos poc clars i de difícil interpretació per al control pressupostari o pel públic, en general. Sobre això ens

agradaria, si és possible, que el senyor candidat ens manifestés la seva opinió.

Sobre la Policia Autònoma no va dir pràcticament res en la seva intervenció d'ahir. Estem d'acord que no pot ser una intervenció absolutament casuística i exhaustiva sobre tots els temes competència d'un President de la Generalitat, d'acord; però el tema de la Policia Autònoma és un dels més significatius des d'un punt de vista polític i operatiu. No s'ha presentat un programa de desplegament de la Policia Autònoma. Em dirà que és necessari l'acord de la Junta de Seguretat de Catalunya per aconseguir l'esmentat desplegament, però no és menys cert que hi ha iniciatives que, o no necessiten aquest acord en el si de la Junta de Seguretat o es té la seguretat que s'aconseguirà. Citaré alguna d'aquestes iniciatives: protegir les instal·lacions de la Generalitat. ¿Té sentit, senyor Pujol, de veritat, deixar en mans de cossos de seguretat de l'Estat, per exemple, Guàrdia Civil, la protecció de patrimoni de la Generalitat i instal·lacions de la Generalitat com les presons, o de companyies privades de seguretat, la protecció del patrimoni propi de la Generalitat? ¿Abans de protegir el patrimoni dels altres no fora lògic que la Generalitat protegís el seu propi patrimoni? Des dels Ferrocarrils de la Generalitat fins a les presons mateixes, com he dit, que ja han estat transferides, hi ha un amplíssim camp de possibilitats perquè la Policia Autònoma pugui avançar en el desenvolupament de les seves funcions, i ningú no tindrà autoritat, ni moral ni política, per limitar el desplegament dels Mossos d'Esquadra quan aquests hauran esgotat l'exercici d'una funció tan evident com inexcusable, com és el fet que la Generalitat protegeixi amb el seu cos policial les seves instal·lacions.

Intentar fer una mica de tot és la millor manera de donar pretexts i arguments a altres per posar de manifest que les coses no s'estan fent bé i, sobretot, que no s'estan fent ordenadament i racionalment.

Pensava parlar del petit comerç. N'hem parlat molt, nosaltres, durant la pre-campanya i la campanya electoral; m'estalvio fer referències després del debat entre el senyor Hortalà i el senyor candidat. Només dues coses: per a mi és obvi que té més autoritat el senyor Pujol que el senyor Senent Florensa, però uns dies abans de començar la campanya electoral, senyor candidat, vostè sap que el senyor Senent Florensa, que té competències directes i immediates sobre aquest tema, va anunciar que durant els pròxims quatre anys hi hauria una autèntica —literalment— «invasió de grans superfícies a Catalunya». Me n'alegro molt que hi hagi aquesta rectificació, però, en tot cas, a mi m'agradaria saber de veritat amb quins instruments —com s'ha preguntat—, amb quins instruments es regularà adequadament això per evitar la desaparició pràcticament certa del petit comerç tradicional a Catalunya, i per evitar que continuï l'assimilació absolutament ridícula entre modernització del sector i grans equipaments o grans superfícies.

Sobre el tema de les presons, haig de dir que el panorama que ofereixen les nostres presons és impropri d'un país civilitzat. Amuntegament, manca d'higiene, inexistència d'una mínima disciplina, rebrot de malalties eradicades, brots de malalties tropicals, absència de medicina preventiva, senyor Pujol, per als funcionaris, psicòpates perillosos fent vida normal amb la resta d'interns, entrada contínua d'armes i de droga a les presons catalanes. Aquesta és la realitat, no és *El expreso de media-*

noche, aquesta és la realitat. (*Remor de veus.*)

Pel que fa a les condicions de treball dels funcionaris, aquestes només es poden qualificar d'insostenibles: horaris esgotadors, contínues agressions, mitjans tècnics molt pobres, l'angoixa de treballar en contacte continuat amb un col·lectiu que és portador d'anticossos de la SIDA en un percentatge superior al 60%, torns nocturns en què hi ha un funcionari per cada tres-cents interns; aquesta és la realitat, senyor Pujol, de les presons a Catalunya. I tot això després de cinc anys de competències de la Generalitat en institucions penitenciàries. I entenc que vostè, ahir, no es referís a les presons, pel que hem dit abans, però crec que avui fóra convenient que parlés d'aquest tema, i, en tot cas, per a nosaltres això, senyor Pujol, és important.

Una societat que amaga en les seves entranyes una vergonya semblant ha de reflexionar molt seriosament sobre si la seva política de prioritats és la correcta.

I parlant de presons, senyor candidat, mereix especial atenció la situació penitenciària dels delinqüents menors d'edat, terreny en què s'ha d'aconseguir que l'acompliment de la pena de privació de llibertat els sigui útil com a període de formació intel·lectual i professional, i autèntica escola de rehabilitació social i no, com malauradament vostè sap que passa ara, com a escola de delinqüència. El drogaaddicte ha de ser tractat com a malalt que és, centrant-se, la tasca de la Generalitat, en la prevenció del consum, fonamentalment a través del Departament d'Ensenyament, i la reinserció i rehabilitació a càrrec dels departaments de Sanitat i de Justícia. Aquí també, una vegada més, necessitem conèixer el seu programa de govern, senyor candidat. Hem parlat de droga sabent que aquesta xacra afecta molt especialment la joventut i que, a més de les mesures de prevenció i rehabilitació que hem esmentat, una manera eficaç, senyor Pujol, de lluitar contra la drogaaddicció és el foment de l'associacionisme juvenil, tant social com polític, perquè això és beneficiós per al jove, en tant que implica formació i treball en equip i es constitueix en l'eina més eficaç per combatre l'automarginació i el «passotisme» de la joventut.

Ja m'anuncien aquí que el temps s'acaba, i, per tant, senyor President... (*Remor de veus.*) El President encara no m'ha retirat l'ús de la paraula. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: S'ho mereixeria, eh?

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ: M'ho mereixeria, eh? Ja acabo, acabo de seguida, senyor President.

Vull parlar, per acabar, de funció pública, senyor President, i l'última referència que connecta amb l'inici de la meva intervenció sobre nacionalisme, ideologia i Catalunya.

Sobre la funció pública, senyor President. Ens sembla importantíssim l'anunci del projecte de llei que abans del 3 de setembre vostè enviarà a aquest Parlament. Però hem citat anteriorment l'exemple de la CIRIT, organisme creat *ex novo* per la Generalitat fa set anys, on un pressupost global de més de 500 milions és gestionat per quasi cinquanta persones; curiosa manera d'incentivar el protagonisme de la societat civil i d'homologar-nos amb Europa. Estic convençut que l'actual «perestroika» soviètica no toleraria un cas tan patològic de burocratització: cinquanta funcionaris per gestionar 500 milions de pessetes de pressupost. I què no hem de dir de la discrecionalitat i arbitrietat amb què es proveeixen les places de funcionaris, de les discriminacions —i dic «discriminacions»,

senyor Pujol— de les quals són objecte els funcionaris transferits davant el personal reclutat per la Generalitat, de la manca de comprensió i sensibilització davant els problemes lingüístics dels funcionaris que parlen castellà, de l'absència d'un esquema racional de classificació de llocs de treball, o de la flagrant vulneració de drets adquirits. I sap vostè, senyor Pujol, que nosaltres no acostumem a fer acusacions si no tenim proves, i que quan parlem de discriminacions, com n'hem parlat aquí, és perquè amb noms i cognoms sabem molts casos, malauradament, que expliquen i justifiquen i motiven la nostra denúncia. En aquest tema, com en tants d'altres, no es pot operar sota la intenció oculta de crear un Estat dins l'Estat. Catalunya és una comunitat autònoma, senyor Pujol, dins d'un Estat, i vostè ho sap perfectament i ho reconeix i ho accepta. I la seva administració autònoma és part integrant d'aquest Estat. Ignorar aquest fet elemental ens porta, en el terreny de la funció pública, a una burocratització impròpia d'un país occidental modern i a un encariment innecessari de l'autonomia.

Senyor President, senyores i senyors diputats, i senyor candidat especialment: no voldria acabar aquesta intervenció en la qual he fet referència a temes tan concrets com el deute públic, el desenvolupament de l'Estatut, l'ajut al petit comerç, la policia autònoma, les universitats o el paper del metge de capçalera —que me l'he deixat per manca de temps—, entre altres molts, sense fer unes últimes consideracions de caràcter global que, pel fet que siguin conegudes, no són menys dignes de ser recordades i que constituïran el marc referencial del nostre posicionament polític durant la present legislatura. Desitjaria fer-ho en una doble vessant. L'una, la de la raó, i, l'altra, la del sentiment, malgrat que tots sabem que la interacció entre el nostre cervell i el nostre cor no sempre està exempta de contradiccions.

En la vessant de la racionalitat, en l'esfera ideològica, em permetran, senyores i senyors diputats recordar-los que al llarg de la història s'han forjat dos grans corrents de pensaments social i polític, que avui, amb diverses modalitats, variants i matisos, ens situen en un món bipolar. Els representants en el nostre país d'un d'aquests grans corrents s'asseuen a l'esquerra de la Cambra, i sigui dit de manera esquemàtica però molt clara, sostenen que la llibertat és una meta situada en el futur, a la qual s'ha d'arribar amb justícia i igualtat, i aquestes són unes idees magnífiques i nobles, però desitjo fer constar que des de la nostra òptica en aquest camí cap a la llibertat, camí que es pretén pavimentar amb la igualtat i la justícia, es van perdent esquinços importants de llibertat. La igualtat es transforma en igualitarisme, vulnerant la justícia, i el futur es torna indesitjable per inassolible, i tot això fa que aquesta no sigui la nostra opció. I nosaltres seiem a la dreta de la Cambra perquè creiem també honestament que la justícia i la igualtat s'assoleixen a través de la llibertat i que no hi ha futur si no es pot tocar amb les mans, i som conscients que aquesta llibertat, que per a nosaltres és un bé irrenunciable, genera en el camí cap a la justícia desigualtats i injustícies, però per això aquesta és la nostra opció, contenint en si mateixa la llavor de la seva autocorrecció i substituint la utopia, que pot conduir a la deshumanització, per la realitat de cada dia, menys ambiciosa però de dimensions més humanes. I aquestes dues grans concepcions estan en una permanent interacció dialèctica; responen a dues

visions radicalment diferents de l'home i de la societat; ambdues són legítimes i cadascú de nosaltres ha de saber quina és la seva elecció i ser conseqüents amb ella, perquè pretendre situar-se en «tierra de nadie» o reclamar-se neutral, pot ser bo i útil per a la pesca de vots en l'aldarull, però no ho és per a la construcció d'un projecte col·lectiu engrescador.

I ens queda la vessant del sentiment —per acabar—, de la nostra idea de Catalunya, i aquí també s'ha d'escollir amb el mateix rigor, amb el mateix compromís, amb la mateixa claredat, i, si m'ho permeten, amb la mateixa valentia, entre dos conceptes de Catalunya.

El nostre concepte de Catalunya desitja evitar la pobresa intel·lectual que representa el fer d'allò que és parcial quelcom d'essencial, i es situa en l'autonomisme positiu i enriquidor, obert i solidari, en interacció constructiva amb la resta de pobles d'Espanya, amb voluntat de participació entusiasta en la modernització de l'Estat, i en el si de la qual siguin perfectament compatibles i complementaris les condicions de català, d'espanyol i d'uropeu. I en aquestes qüestions gens trivials, no hi cap l'ambigüitat i la transformació del llenguatge polític en un exercici d'hermenèutica. És imprescindible que en aquest terreny el nostre horitzó estigui nítidament dibuixat perquè Catalunya pugui afrontar el seu futur amb tranquil·litat i optimisme.

Nosaltres acabem d'expressar la nostra posició amb diàfana claredat; tant de bo que totes les forces polítiques ho fessin així.

Acabo, senyor President, senyores i senyors diputats, amb aquella frase esclaridora de Paul Valéry : «Els esperits valen allò que autoexigeixen.»

Poden tenir la seguretat, senyores i senyors diputats, que el nostre nivell d'autoexigència en el servei a Catalunya no té més límit que la nostra capacitat i les nostres forces, de les quals en reconeixem la modèstia, però d'una sinceritat i d'una intensitat de la que ningú no en pot dubtar.

Moltes gràcies; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Fernández Díaz. El candidat vol fer ús de la paraula? (Pausa.)

El Sr. CANDIDAT A LA PRESIDÈNCIA DE LA GENERALITAT : Senyores i senyors diputats, Honorable senyor President, senyor Fernández Díaz, li adverteixo que tinc un amic que és diu Fernández Sabater (*rialles*); si m'equivoco i li dic Fernández Sabater, no hi busqui interpretacions, eh?

Bé, senyor Fernández Díaz, hi ha un punt de discrepància essencial : vostès no són nacionalistes, nosaltres sí. Està clar, i sobre això, doncs, tampoc cal que hi discutim tant; vostès tenen dret a no ser nacionalistes i nosaltres tenim dret a ser nacionalistes, de la mateixa manera que abans hem dit que vostès tenen dret —quan parlava amb el senyor Hortalà— de voler seguir un camí i nosaltres tenim dret a voler-ne seguir un altre, i sobre això no ens posem d'acord en aquest moment. No ens posem d'acord amb vostès, se'n pren nota, això sí, i, a partir d'aquí, evidentment, hi ha tota la col·laboració possible, es poden intentar moltíssimes, moltíssimes col·laboracions, els que som nacionalistes, els que no ho som, els que pensem així, els que pensem aixà, justament es tracta d'això, però val la pena que es faci des d'aquestes posicions nítides.

Deixi'm, de passada, senyor Fernández Díaz, alterar una mica —perquè s'hi havia de tornar a aquest tema del nacionalisme—, que hagi d'alterar una mica l'ordre, dient-li

una cosa : la Comissió de Cooperació és una Comissió governamental; això serveix perquè li digui a vostè, i ho digui en qualsevol altra intervenció que es pugui fer després, que això no vol dir que —ho repeteixo— al marge d'aquesta Comissió de Cooperació, que des del punt de vista nostre i des del punt de vista de l'Administració central, del govern central, és una comissió governamental, això no vol dir que no hi pugui haver —i que no convingui que n'hi hagi d'haver, i que no s'hagi d'intentar, i que no ho intentem— el màxim de col·laboració possible, d'informació, de reflexió conjunta, etcètera. I els vull dir una cosa : de la mateixa manera que vaig dir que nosaltres entenem que s'havia de fer una aproximació als problemes que hi ha pendents abans d'arribar a una negociació nova, plena, doncs, al més alt nivell del Govern central, de la mateixa manera durant aquest mateix període, durant aquest estiu, bàsicament, està previst tenir un contacte molt aprofundit amb totes les forces polítiques catalanes, amb contactes bilaterals per tal de poder aprofundir en allò que és la visió de cadascú sobre aquest tema cabdal i que, evidentment, tenim encallat, que és el de l'aplicació de l'Estatut.

Però hem de tornar un moment enrere, perquè encara que vostè no sigui nacionalista —i hi té tot el dret—, si que li he de precisar unes coses : el nacionalisme crea fanatisme? Sí, el nacionalisme pot crear fanatisme. Ha creat fanatisme? Ha creat fanatisme. En nom del nacionalisme s'han pogut crear sistemes opressors? Sí, senyor. Això ho vaig dir ahir mateix : la nació pot ser opressora i la societat també. Però és que tot pot crear fanatisme i tot pot ser opressor o pot crear opressió. O és que no n'ha creat la religió? La religió, i no només la catòlica, la religió catòlica, la protestant, la musulmana, l'ortodoxa, totes les que vostès vulguin, la budista..., totes han creat en algun moment, totes han tingut la degeneració, totes porten dintre la possibilitat, diguem-ne, de degenerar i de crear opressió, i vol dir, per tant, que la religió per això és intrínsecament dolenta? O és que no n'ha creat la lluita de classes? I aquests dies que s'està, doncs, airejant una mica tot el que han estudiat el Zinoviev i el Radek, i el Trotski, etcètera, o és que no n'ha creat la lluita de classes? I el que ha passat amb els tàrtars, posem per cas, o el que ha passat amb els armenis, o el que ha passat amb els letons, amb els lituans i amb els estonians. O és que no n'ha creat la lluita de classes? O no en va crear, per exemple..., per exemple, doncs, amb tota la persecució religiosa, en nom de la lluita de classes? O ara mateix que hi ha un règim que està disposat a arrasar 8.000 pobles, 8.000 pobles, ara, juny del 1988, en nom d'uns principis polítics que deriven de la lluita de classes, evidentment degenerats els principis polítics, òbviament, perquè, que n'hagin tinguda mai de lluita de classes, no vol dir que s'hagin d'arrasar 8.000 pobles de Rumania. És clar, pot passar.

Fins i tot una cosa que tots acceptem tant, com són els principis de la Revolució Francesa. És que no va crear fanatisme? És que ara quan es parla de la Commemoració del segon centenari de la Revolució Francesa, què diuen els francesos? Els dius : «I el Robespierre, què?», «No, aquest ni parlar-ne, aquest al racó, aquest no volem que hi surti», però és que va crear fanatisme.

Per tant, que una cosa, la religió, la lluita de classes, els principis de la Revolució Francesa, el nacionalisme, hagin pogut crear fanatisme o hagin pogut crear, en un moment determi-

nat, opressió, no vol dir que siguin intrínsecament dolents, perquè també han creat moltes altres coses: qualsevol d'aquests quatre conceptes que hem expressat han creat moltes altres, moltíssimes altres coses, durant segles i segles, positives. Bé, això és, simplement, només perquè no quedés aquesta mena de taca, diguem-ne «original», en el nacionalisme.

Bé, dit això i passant a temes més concrets: contingut dels consells comarcals. Òbviament, s'ha de fer per lleis i no per lleis, no únicament per lleis, hi ha coses que es poden fer directament per decret del Govern de la Generalitat, però jo li vull recordar —forma part del passat, però és que el passat orienta el futur, o indica quin serà el futur— que això ja es va començar a fer al final de la legislatura anterior. Recordin, per exemple, que la Llei de l'Esport va ser una llei clarament regionalitzadora, i que la Llei del Pla d'Obres i Serveis d'enguany també ha tingut una orientació clarament regionalitzadora, dues lleis que es fan fer a finals de la legislatura anterior, i s'anirà fent, s'anirà fent aquest omplir de contingut els consells comarcals per lleis i no per lleis. I, evidentment, se'n parlarà en aquest Parlament, i aquestes lleis i totes mirarem de consensuar-les tant com puguem, que vol dir que, si al final no es poden consensuar, naturalment, s'haurà d'aplicar el que és la majoria, simplement; però que, evidentment, abans, sempre que es pugui, es mirarà d'acostar les posicions tant com es pugui.

Miri, amb això de la llei electoral, jo no sé què ha passat, perquè és que jo fa molts anys que no parlo de la llei electoral. És cert que en el programa electoral de l'any 1984 —en el nostre programa electoral— hi era, aquest tema, i en el del 1980, també. I, entre altres coses, hi era per una cosa que no podem oblidar, encara que no tenim termini per fer-ho, i és que, que s'ha de fer una llei electoral és una cosa que és demanada, que és establerta pel mateix Estatut d'Autonomia.

Però, de tota manera, el que els he de dir és que, naturalment... «Vaig quedar parat, ahir, que no parlés de la llei electoral» És que no en parlo mai! No, no en parlo mai, perquè no està en el nostre programa. En el programa de l'any 1988, vostè l'agafa, el llegeix de dalt a baix —si vol ja li diré les pàgines concretes—, i no hi ha re que faci referència al programa electoral.

En tot cas, això no vol dir que se n'hagi de fer, de programa electoral (*remor de veus*); potser sí, i ara, evidentment, això sí que queda clar. Si és que durant aquesta legislatura arribéssim en un moment determinat a la conclusió que convé fer programa electoral (*renfor de veus*)... llei electoral —que una gran necessitat, Convergència i Unió no la sent, oi que ho entén? Que una gran necessitat, Convergència i Unió, després de guanyar tres eleccions autonòmiques, no la sent, des d'un punt de vista partidista, si és que se'ns volgués enfocar així. No la sent, però, bé, si semblés que s'ha de fer, òbviament, aquesta és una llei que no pot fer un partit sol encara que tingui la majoria absoluta. Això queda clar. És un tema que requereix un esforç gran de consens, i si no hi ha el consens, doncs, potser, segons com, més val no fer-la.

Podria donar-se el cas, durant la legislatura, que precisament com a conseqüència de tota la transformació de l'organització interna de Catalunya, es veiés, veiéssim tots plegats la necessitat de fer-ho, però, avui, avui, a primers de juny d'enguany, la veritat és que aquest és un tema que no és sobre la taula, i no és estrany que no se n'hagués parlat.

Home! Vostè diu... «ha fet una referència als Jocs Olímpics». Jo, sobre els Jocs Olímpics, només li contestaré referint-me estrictament al tema esportiu, i encara al tema esportiu en el sentit, diguem-ne, de pràctica o de preparació esportiva, no en el sentit d'inversions. Per exemple, no li parlaré de la inversió que la Generalitat està fent pel que després ha de ser el nou edifici de l'INEF. Però jo li vull advertir una cosa: que, si un dia hem de parlar dels temes econòmics relacionats amb els Jocs Olímpics, serà molt difícil que parlem només dels temes de la Generalitat, perquè, en realitat, representen una part i una part, diguem-ne, relativament... no diré modesta, perquè realment és una xifra en termes absoluts molt important, però que, en conjunt, no arriba pas ni de molt, ni de molt, ni de molt, per exemple, al 50%. Queda molt per sota del 50%. Per tant, de cara al que pugui significar tot això en el sentit positiu, o en el sentit negatiu, en el sentit de la hipoteca que pugui presentar per al país, si algú tem que això pot passar, etcètera, tot això és un tema que, en tot cas, requerirà un altre tipus de plantejament, sobre el que fa l'Estat, sobre el que fa l'Ajuntament, sobre el que fa la societat, etcètera, i sobre el que fa la Generalitat, òbviament..., la mateixa Diputació de Barcelona, etcètera.

Per tant, ara jo només faré una referència perquè vostè diu: «milers d'esportistes estan esperant a veure què passa...» Home, no. Milers d'esportistes no estan esperant això, senyor Fernández Díaz, perquè milers d'esportistes saben que la comunitat autònoma que ha treballat més —per altra banda, lògic: primera, perquè té més tradició esportiva i més densitat esportiva, i, després, perquè els Jocs Olímpics es fan a Catalunya—, però, de tota manera, la comunitat autònoma que està treballant en això, molt per sobre de qualsevol altra —cosa lògica—, però també per sobre, en molts aspectes, del que és l'actuació de la mateixa Administració central, és Catalunya. Tant li fa, per exemple, que busquem el que són els programes concrets, això que se'n diu el «Pla Olímpic de la Barcelona del 92», el programa de *basketball*, el programa d'esgrima, el programa de gimnàstica artística, el programa de gimnàstica rítmica, el programa d'handbol, el programa de natació sincronitzada, el programa de rem, el programa de voleibol, per entendre'ns. I, si ho vol, després, fins i tot amb més detall, li'n puc parlar.

O bé, també, tot el que han estat els programes de preparació, centres de perfeccionament, que es diu, que ja vénen de lluny, que ja fa quatre o cinc anys que funcionen, però encara funcionen d'una manera *molt més*, molt més intensa: de piragüisme, d'atletisme, de vela, etcètera.

Però, a part d'això —i això és molt important—, a part d'això, el que Catalunya ha fet —la Generalitat ha fet, concretament, en aquest cas, inicialment sola i després amb la col·laboració —actualment ho fem a mitges— del Consell Superior d'Esports, és aquest centre d'alt rendiment al qual vostè ha fet referència abans, i que és molt important, i que jo —i li ho dic ara, doncs, no pas amb ànim polèmic, sinó com una invitació molt cordial— els convido a vostès, i jo crec que fóra molt bo que molts representants, molts diputats i diputades el visites; és una obra molt important. Comença —perquè aquestes coses són lentes i, de fet, a fons, a fons, això no funcionarà fins després de Seül, però, de fet, ja està funcionant, obert a tots els atletes de tot Espanya, de tot arreu. Allà hi va, i hi trobarà gent

de Canàries, hi trobarà gent de Madrid, hi trobarà gent de tot arreu, i això, que representa una inversió de molts centenars de milions de pessetes —de molts centenars de milions de pessetes—, ha estat fet inicialment per la Generalitat sola, per centenars —i probablement em quedo curt, hauria de dir més de mil milions de pessetes, però tampoc no li ho puc precisar, no m'ho agafi al peu de la lletra, i, això, concretament, ho repeteixo, és una iniciativa de la Generalitat, a la qual, després, i en funció d'un fet molt positiu i per a nosaltres —ho aprofito, per altra banda, per dir, doncs —sempre es parla de les tensions institucionals, no res, d'això—, que hi ha una bona relació entre la Generalitat i el Consell Superior d'Esports, que, després, el Consell Superior d'Esports també ha acceptat de participar-hi en una situació d'igualtat entre la Generalitat i el Consell Superior d'Esports.

Ho repeteixo: home, sempre hi pot haver gent que esperi més, i sempre pot haver-hi gent que fa marques molt dolentes, que es pensen que ells haurien de ser olímpics, això, segur que passarà. Però, de fet, els programes de preparació esportiva s'estan fent a Catalunya com, de molt, enlloc més de l'Estat, sigui aquest «enlloc més» de l'Estat de responsabilitat autonòmica, municipal o estatal.

Miri, es poden fer crítiques, segurament, sobre funcionaments d'entitats de la Generalitat, la mateixa CIRIT, però el que no és cert és que la Generalitat no hagi donat beques des de l'any 81, i no petites misèries, que diu vostè, vull dir, beques, beques que serveixen per estar un any, dos anys o tres anys estudiant a les universitats estrangeres. I la veritat és que jo, que de vegades em diuen que viatjo massa, doncs, no deixo d'anar a cap ciutat una mica important, ja sigui Nova York, Milà, París, Londres, Oxford, posem per cas, sense trobar-me becaris de la CIRIT o amb becaris que no són de la CIRIT, sinó que vénen a través, directament, de les universitats, però amb ajut del Departament d'Ensenyament. Aquest treball s'ha fet. Que s'ha de fer més en el camp científic? Vostè té tota la raó, senyor... —ja ho vaig dir ahir, també—, té tota la raó el senyor Fernández Díaz, però, de tota manera, aquesta rotunditat amb la qual diu: «No s'han donat mai beques des de l'any 81», se'n donen, de beques, i beques importants.

Bé, després vostè m'ha fet una relació de tota una sèrie de coses que li agradaria que comentés; no sé si podré de totes. El tema de la policia autonòmica, és evident, és veritat que ahir hi vaig passar per sobre, però estigui segur que és un dels temes que ens resulten més punyents, i en uns certs aspectes hauriem de dir més irritants, fins i tot més irritants. Ja s'ha parlat aquí, jo crec sincerament que el tema, fonamentalment, està situat a nivell de Junta de Seguretat, perquè amb els textos legals que tenim es pot, perfectament, permetre un desenvolupament important i fins i tot molt important de la policia autonòmica. Potser també es pot bloquejar, però, de fet, hi ha hagut en determinats moments una voluntat política, expressada a nivell de l'Administració central, positiva, que encara hi és, almenys verbalment. El que passa és que, després, a l'hora de la seva pràctica, el que podríem dir la perifèria de l'Administració, això es converteix en un bloqueig total i radical.

No cal que li digui que aquest és un dels temes que seran objecte... Vostè diu: «S'ha de discutir amb qui s'ha de discutir». És clar! S'ha de discutir amb qui s'ha de discutir, i això és el que jo anunciava ahir que farem durant aquestes setmanes,

durant aquests mesos, que és, finalment, discutir-ho amb el President del Govern, però abans s'ha de discutir amb altra gent, perquè no es poden portar les coses, així, tot d'una, sense haver-les preparades molt a fons, sobre la taula del President del Govern, que també té molts altres i molt importants problemes.

Home, les presons, sabem perfectament que tenim moltes limitacions. Crec que..., ja sé que això no és una excusa, però, de tota manera, deixin-me dir que jo, que realment aquest tema em preocupa; m'he pres la molèstia de llegir l'informe sobre presons del Síndic de Greuges i del Defensor del Poble, no? És clar, hi pot haver aquí, doncs, diguem-ne, matisacions, conseqüència de la manera de ser del Síndic i el Defensor corresponents, potser sí. Això que dic ara no ens eximeix, que quedi clar, però de tota manera, val la pena de dir-ho: evidentment, la situació de les presons a Catalunya durant els darrers ha millorat molt més —molt més, i quan dic «molt més» vull dir *molt més*, ho subratllo— que no pas a la resta de l'Estat, i per això només agafin —són uns volums molt grossos—, tinguin la bondat d'agafar aquests documents, que són prou imparcials.

Per altra banda, com vostès saben, nosaltres, en aquests moments, n'estem construint dues, de presons, i aquest és un dels punts en els quals lligo Policia Autonòmica amb presons, on hi pot haver un conflicte seriós. Vostè té tota la raó: les presons de Catalunya, que a més és una competència de la Generalitat, les ha de vigilar la Policia Autonòmica, però primer n'hem de poder tenir, de policia autonòmica. I, avui per avui, en la situació de bloqueig que hi ha, no en tenim; escolti: no anem tan lluny. No anem tan lluny. Oi que hauria semblat lògic que la Generalitat hagués reclamat i hagués obtingut —no ho va obtenir, però és que, a més, no ho va reclamar— de cobrir tot el trajecte de l'enterrament del President Tarradellas? Oi que hauria semblat lògic? I per què no ho va fer? Oh, perquè no tenim prou mossos d'esquadra. Tan senzill com això: no tenim prou mossos d'esquadra. I si aquesta situació de bloqueig continua, doncs, continuarem no tenint-ne. I ens trobarem amb un conflicte seriós, molt seriós, segons com, en el tema de les presons, perquè nosaltres, evidentment, no podrem —amb el bloqueig actual i amb la situació de finançament de la policia autonòmica— fer-nos càrrec de la vigilància de les presons.

Amb el Govern central —m'hi estenc un moment, en això— havíem arribat en un moment determinat a un acord —a un acord verbal, evidentment, no està escrit—, en el sentit que l'Administració central pagaria totes les places de mossos d'esquadra que estiguessin dedicades a cobrir una funció que, si no, hauria de cobrir o un guàrdia civil o un policia nacional, cosa que era lògica. Per exemple, el cas de les presons. Evidentment, a les presons, hi hauria d'haver guàrdia civil. No hi ha guàrdia civil. A les noves també, no només les velles. Allò de dir: «Bé, sí, per a les velles, sí, però per a les noves, no». Això és absurd. Això forma part d'aquells plantejaments, diguem-ne, tan estàtics i immobilitzadors que, de vegades, es tenen de l'Estatut, per part d'alguns representants —alguns— de l'Administració central.

La policia que ha de guardar les presons, oi que hi hauria d'haver un mosso d'esquadra?, perdó, un guàrdia civil? Bé, doncs, aquest mosso d'esquadra, l'ha de pagar l'Administració

central Bé, i com això podríem posar altres, molts altres exemples, potser altres no tan clars com aquest, però aquest, evidentment, claríssim. Jo espero que això es podrà resoldre d'aquesta manera, que, a més, és la lògica. Si no, evidentment, tindrem un conflicte molt seriós cap allà el mes de gener, que és quan estarà acabada i en condicions de funcionar —gener, març, febrer— la presó de Quatre Camins; la primera que s'acabarà.

Els vull recordar, de passada, que això té a més una altra lògica, per demanar-ho, perquè la policia basca és pagada fora de *cupo*: això és l'important, fora de *cupo*, per l'Administració central, d'acord amb aquest mateix principi, precisament. Fora de *cupo*.

Bé, l'endeutament. Miri, l'endeutament, des del punt de vista del que en podríem dir el debat polític, és molt fàcil de contestar; es pot dir, des del punt de vista del debat polític, que és molt baix, perquè resulta que la càrrega financera és d'un tres i mig a un quatre per cent, i ja em diran vostès —perquè vostès, per exemple, coneixen quina és la càrrega financera de moltes altres institucions del país— si no és molt baixa; és molt baixa, fins i tot. És clar que això no vol dir que l'endeutament sigui baix; vull dir que, tal com està la Llei, feta amb previsió sempre del que és en darrer terme la capacitat de tornar un deute per part de la institució que sigui, nosaltres estem amb una xifra d'endeutament baixa. Ens podem endeutar molt més; aquí hi ha alguns alcaldes, per exemple, que, quan els dic que tenim, que la càrrega financera ni arriba a un quatre per cent, diguem-ne, doncs, naturalment, se'ls fa la boca aigua. Ja voldrien ells que als seus ajuntaments pogués ser així, i és lògic, i no hi ha cap crítica —atenció!—; després de tot, més d'una vegada la Generalitat ha donat permís perquè alguns ajuntaments, doncs, puguin anar més enllà pel que fa al tema de l'endeutament, perquè ha semblat que corresponien a necessitats autèntiques. Però no deixo d'admetre-li, senyor Fernández Díaz, que, de tota manera, aquest tema de l'endeutament l'hem de vigilar, perquè en canvi poden arribar a ser quantitats importants, que siguin difícils de tornar; una altra cosa és que, diguem-ne, una altra cosa és que realment estiguem molt per sota del sostre, però, de fet, poden ser difícils de tornar. I, després, hi ha una altra cosa —no ens enganyem—; aquest és el tema: si un dia, encara que només tinguéssim el vuit per cent de càrrega financera, la Generalitat es trobés en una situació, diguem-ne, d'*impasse* econòmic i hagués d'anar a parar la mà, ho pagaria molt car. Si un ajuntament, el que sigui, gran o petit, es troba en una situació d'*impasse* financer no li passarà res; potser passarà a l'alcalde i a l'equip de govern que hi hagi, i potser durant tres anys no podrà fer cap inversió, però a l'ajuntament com a tal no li passarà res. Però, en canvi, si un dia la Generalitat, doncs, es troba en una situació d'aquest tipus, evidentment, això, doncs, pot ser, políticament parlant, molt més greu. Però, en canvi, per altra banda, des del punt de vista de la capacitat de tornar-ho ara per ara i des del punt de vista, per tant, de la sanitat dels comptes, ara per ara i, per altra banda, des del punt de vista legal, nosaltres estem en una situació més que bona; aquesta és la situació.

Últim punt, últim punt que m'ha semblat que vostè tocava —evidentment, després ha fet unes referències a la llibertat, a la justícia i a Paul Valéry, però, diguem-ne, com a cosa concreta

que li agraeixo, li agraeixo també aquestes referències —quedi clar—, però, com a últim punt concret, em sembla que hi ha hagut la referència al tema del comerç. Efectivament, i dit amb un gran afecte pel senyor Florensa, el que jo dic té més autoritat que el que diu el senyor Florensa, això és clar; per tant, facin cas del que diu el President candidat, en aquests moments, de la Generalitat.

Per altra banda, em sembla molt que el senyor Florensa —pel que recordo, perquè me'n recordo, d'això—, primer van ser unes declaracions que van sortir en un diari —que mai no se sap ben bé si poden ser del tot exactes, això pot passar, i a vostè li ha passat més d'un cop— i, sobretot, el que el Departament diu, el que el Departament diu és que estem abocats a una gran ofensiva i a una gran invasió, en un cert sentit, d'hipermercats —de grans superfícies, més exactament— si no es prenen determinades mesures, que ni són fàcils de prendre ni de vegades tampoc s'han de prendre del tot, perquè ja he dit abans que tampoc no és cap casualitat que tants i tants països hagin desenvolupat la fórmula de les grans superfícies; deu de respondre a alguna necessitat dels temps moderns, però no vol dir que el Departament, la Generalitat ni jo mateix, com a candidat, desitgem que hi hagi una invasió d'hipermercats o de grans superfícies de tal manera que per volum, per densitat i per la manera com es faci, representi la ruïna del mercat o del comerç tradicional català.

Amb quins instruments comptem? Comptem, per exemple, i abans el senyor Hortalà hi ha fet referència, amb les lleis urbanístiques, amb les normes urbanístiques. Jo hi he fet una referència abans dient que s'hauria d'introduir algun canvi que ens donés més capacitat de control —en la meua intervenció n'he parlat, d'això, Comptar amb la Llei d'Equipaments, que vostès van recórrer; Aliança Popular va recórrer contra la Llei d'Equipaments, i justament és una llei que es va fer per mirar de trobar..., és a dir, qui va estar content amb la Llei d'Equipaments i qui va estar contrariat pel que fet que, concretament, Aliança Popular el recorregués era precisament els representant del petit i mitjà comerç de Catalunya.

Bé, i res més; em sembla que no hi ha res més. Li agraeixo la cita de Paul Valéry que ha dit abans —acabem també amb una cosa de caràcter...—, perquè, de passada, em permet a vostè i una mica al senyor Fernández Teixidó, em serveix la cita de Paul Valéry; perquè, no solament aquesta cita, sinó altres coses de Paul Valéry, precisament de Paul Valéry, ens poden servir per definir allò que vostè ha dit que és un nacionalisme únic —i no ho deu ser tant; en tot cas és el nostre—, i és el tema de l'autoexigència —vostè n'ha parlat ara. És a dir, no necessitem enemics exteriors; no vol dir que a vegades en tinguem, d'enemics exteriors; tots en tenim, d'enemics exteriors. Ningú no en voldria tenir i de vegades en tenim, i a vegades ens els busquem nosaltres, evidentment —també pot ser—, però conceptualment i en la nostra voluntat, nosaltres, el nostre nacionalisme no el centrem en l'enemic exterior; sinó en l'autoexigència.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor candidat. El senyor Fernández Díaz té vint-i-cinc minuts, quaranta-set segons.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor candidat, com es diu ara, puntualment replicant les seves paraules, que agraeixo.

Vostè ha dit, senyor Pujol, que la Comissió de Cooperació és

una comissió governamental. Això és per voluntat seva, i, en tot cas, els fets no s'adiuen del tot amb això, perquè, que jo sàpiga, el senyor Roca, que presideix la part catalana, no és conseller de la Generalitat. Per tant, això que és una comissió governamental, també podria no ser-ho, i, a més, sobretot el que és més important: vostè sap, senyor Pujol, que a l'hora de negociar amb l'Administració central de l'Estat un procés de transferències, la Generalitat no està en situació d'igualtat; no ens enganyem, no estem en situació d'igualtat. Mani qui mani a Madrid, és igual; l'Estat té una administració i una tradició, una història, uns cossos de funcionaris i, en definitiva, és el que té les competències que teòricament ha de cedir, i no és el mateix negociar en situació d'igualtat que en situació d'inferioritat, i, per tant, tot el que fos enfortir la representació de Catalunya seria convenient a aquestes efectes, i per això jo he dit, més enllà de les teories, que fóra convenient per a Catalunya i fóra convenient per a la Generalitat de Catalunya que, en la part catalana que ha de negociar amb el Govern de l'Estat la culminació d'un procés de transferències, Catalunya no aparegués reduïda i, per tant, debilitada. Per què apareix reduïda? Perquè només té una representació de l'Executiu, i, per tant, una representació d'una part, legítima, però una part de Catalunya.

Jo crec que podem centrar el debat partidista en les coses que són lògicament objecte de debat partidista, i aquí som forces polítiques que tenim visions i concepcions diferents de la societat, i per això som grups polítics diferents en aquesta Cambra. Ara, a l'hora de discutir transferències, segur que ens posariem tots d'acord, segur que ens posariem d'acord, perquè tots volem omplir de contingut l'Estatut. I podríem discutir sobre coses de matis, però al final ens posariem d'acord, sens dubte; per a l'Administració de l'Estat, insisteixo, sigui socialista, com abans amb la UCD, o, el dia de demà, la que sigui, sens dubte, seria més difícil dir que no a una interpretació d'una Catalunya unitària que no dir que no a una part de Catalunya que, en definitiva, malgrat tot, sempre defensarà, a més d'un interès institucional en aquest cas, un interès partidista, i com a mínim quedarà el benefici del dubte. I per això crec, de veritat, que fóra convenient reconsiderar aquesta posició per l'interès de tots.

Ha parlat vostè del tema del nacionalisme i del fanatisme. És evident, i jo me'n alegro molt, que vostè vegi en el fanatisme, que pot portar, en aquest cas concret, el nacionalisme; un risc i un perill que vostè vol evitar, i sempre ens tindrà al seu costat a l'hora d'intentar que aquest risc i aquest perill no es converteixin en una realitat. I ja sé que no només el nacionalisme pot crear fanatisme i crear aquests horrors; el que passa és que en aquests moments aquí, ara, a Catalunya no hi ha un problema —que jo sàpiga— d'inquisició, no hi ha un problema de fanatisme religiós; suposo que no pot venir un Torquemada a Catalunya en aquests moments, ni un Ayatollah Khomeyni, que jo pensi —perquè hi ha pocs musulmans. El problema, al contrari, de determinats aspectes de violència, i fins i tot violència terrorista, a Catalunya està molt relacionat amb el fanatisme que pot portar, en aquest cas concret, el nacionalisme. I jo parlo de l'aquí i l'ara de Catalunya, no en teoria; parlo de l'aquí i l'ara de Catalunya, i dic que tot el que es faci per evitar això serà convenient.

I, pel que fa a la resta, jo el que he dit també és que el nacio-

nalisme, des del nostre punt de vista, no és un sistema ni un instrument vàlid per analitzar la realitat social en tota la seva complexitat; és el que he dit, només això; al marge que es pot ser nacionalista de dretes i d'esquerres, liberal i socialdemòcrata; només he dit això, i perquè quedés constància també que nosaltres, lògicament, no podem acceptar que una persona que no es defineixi nacionalista a Catalunya no pot interpretar, tenir un concepte i una idea de Catalunya absolutament respectable i, fins i tot, potser, a la pràctica, a l'hora de la veritat, més útil per a Catalunya que no pas una persona que ho sigui.

Sobre el tema de la llei electoral, jo li dic una cosa, senyor Pujol: nosaltres tampoc tenim especial interès que hi hagi una llei electoral per a Catalunya, però vostè sap que el debat hi era en els mitjans de comunicació... (*Remor de veus.*) No, no, perdó, i vostè ha dit que en el programa electoral del 80 Convergència i Unió va presentar aquest tema, i en el debat d'investidura de l'any 84, debat d'investidura! Per tant, ja és una altra cosa. Aleshores, si en el debat d'investidura de l'any 84, per tant, compromís de govern durant quatre anys, apareix i l'any 85, al llarg d'aquesta legislatura, s'aprova al nivell de l'Estat una llei electoral general, jo crec que no és irhògic pensar —tal com ha passat en altres lleis: cossos i forces de seguretat de l'Estat, Llei de Bases de Règim Local— que, un cop desvetllada la incògnita al nivell estatal, es vingui, al nivell autonòmic, a crear la llei pròpia. Ara, si aquesta omisió és una omisió voluntària, en el sentit que vostès, en principi, no contemplen fer una llei electoral per a Catalunya durant aquesta legislatura, hi estem d'acord, i sobretot quan vostè ens ha dit que, en qualsevol cas, això es faria des d'una perspectiva d'acord entre totes les forces polítiques.

Sobre el tema dels Jocs Olímpics, senyor Pujol, si jo li he parlat del Centre d'Alt Rendiment Esportiu és perquè el coneixem, és clar. Però, miri, jo li he parlat sobre el tema dels Jocs Olímpics en dues vessants: una, el tema de la necessitat d'impulsar un programa intensiu d'emergència de preparació olímpica; perquè s'han fet coses, però els resultats no estan essent satisfactoris, i li'n posaré alguns exemples —i no recreant-me, sinó lamentant-los; per això he demanat això en la meua intervenció. Per exemple, miri, vostè sap que, en el terreny de la natació sincronitzada, Catalunya sempre ha estat capdavantera; en aquests moments, no, i la participació de Catalunya en l'equip espanyol de natació en aquests moments ha estat absolutament mediocre, per exemple. (*Remor de veus.*) No, no, estem parlant d'esportistes i estem parlant de jocs olímpics, i estem parlant d'un esport olímpic, on Catalunya sempre ha tingut un protagonisme especialíssim a nivell d'Espanya i fins i tot a nivell europeu i mundial, i hem baixat absolutament de nivell. Per exemple, el Campionat del Món d'esgrima a l'estiu del 86: fracàs absolut. Per exemple, el tema del programa de bàsquet, que no ha donat en el carrer el resultat esperat, perquè, entre altres coses, els petits comerços no es van voler fer càrrec de les responsabilitats que havien d'assumir en els terrenys de les cistelles i de les pilotes. I vostè sap de què li estic parlant: de temes molt concrets que posen de manifest l'absoluta necessitat, senyor Pujol, de veritat, i precisament ara perquè tenim aquest Centre d'Alt Rendiment Esportiu, d'aprovar un programa intensiu d'emergència de preparació olímpica per a esportistes d'élite i promeses joves de cara al 92, perquè sabem que s'estan fent coses, però no s'estan fent coses

diferents de les que es farien si no hi hagués la fita del 92, Jocs Olímpics de Barcelona, i no s'estan fent les coses bé, i encara hi som a temps; encara tenim temps per endavant per programar això, i creiem de veritat que això és imprescindible en aquests moments.

I segona vessant de la qual he parlat en el tema dels Jocs Olímpics : jo sé perfectament quina és la distribució competencial política, jeràrquica, sobre el tema dels Jocs Olímpics, i estic d'acord que el protagonisme és ciutat de Barcelona, Ajuntament de Barcelona, i que hi ha un COOB 92. El que jo vull significar és que els diputats del Parlament no s'hagin d'assabentar de quina és l'aportació de la Generalitat a l'organització d'aquests Jocs a través de la Comissió Organitzadora dels Jocs Olímpics, sinó que, en la manera que és aportació de la Generalitat, del Govern de la Generalitat, aquest Parlament ha de tenir coneixement d'això, i per això hem proposat la creació d'una comissió de seguiment en l'estrictè àmbit competencial de la Generalitat, per no, lògicament, introduir-nos en un àmbit competencial que no és el nostre, que és el de l'Ajuntament de Barcelona.

Sobre el tema de les beques, senyor Pujol, és cert que s'han donat beques per estudiar, investigar fora, cap per investigar aquí. Cap. Per tant, el que jo he dit és la realitat, o, en tot cas, jo m'estava referint que no s'ha donat cap beca a personal investigador per investigar a les universitats catalanes. Ja ho discutirem, que aportin dades, no són les que tenim nosaltres.

Sobre el tema de la Policia Autònoma i el tema de les presons, si no estic mal informat, senyor President o senyor candidat, no hi ha cap tipus d'impossibilitat per desplegar la Policia Autònoma per vigilar les presons. Vostès ara han fet una convocatòria que sembla ser que no té l'acord de la Junta de Seguretat i que ja es presenta recurs —i continuem amb el bloqueig del desenvolupament i el desplegament competencial, funcional i territorial de la Policia Autònoma. Però si jo no estic mal informat —i crec que en aquest cas no estic mal informat—, no hi ha cap inconvenient que la Policia Autònoma de Catalunya vigili les presons catalanes. Si, a més, vostè té la promesa que això seria finançat per l'Administració de l'Estat... (*Rialles en un sector de la Cambra.*) Jo no sé de què riuen, de veritat, sobre aquest tema de les presons; fa la impressió que mai han visitat una presó de Catalunya, de veritat...

EL Sr. CANDIDAT A LA PRESIDÈNCIA DE LA GENERALITAT (*de l'escó estant*) : Jo hi he estat tres anys.

EL Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ : No, no ho dic de vostè, senyor candidat, ho estic dient dels que estan rient en aquests moments..., perquè, a més, vostè no reia en aquests moments.

Dic que aquest és un tema important i seriós, i si estem parlant de com es podria desbloquejar aquest tema, nosaltres donem una idea que creiem que fóra convenient i que, sobretot, seria útil i operativa : per què no comencem a desplegar la Policia Autònoma, amb els concursos corresponents, les convocatòries de mossos d'esquadra corresponents, per vigilar les presons catalanes i continuar després vigilat el patrimoni propi de la Generalitat? Que no es pugui pensar que el desplegament territorial de la Policia Autònoma respon més a una política d'imatge —que, a segons quins nivells es pot, fins i tot, justificar i entendre— que no a una política de veritat destinada a prevenir la seguretat ciutadana. Perquè amb tres mossos d'esquadra, en una localitat de cinquanta mil habitants, la veritat

és que poc es pot fer, ni que es desitgi, per millorar la seguretat ciutadana. I per això diem nosaltres una política racional : comencem per protegir tot el patrimoni i totes les instal·lacions de la Generalitat. Vostès saben que hi ha quantitat de companyies privades de seguretat que estan protegint edificis de la Generalitat, i —com es va posar de manifest a través d'una pregunta que nosaltres vam formular en l'anterior legislatura—, fins i tot, surten, aquests vigilants privats de seguretat, més cars que no pas els mossos d'esquadra per a la Generalitat, sumant el que són salaris, el que és... Tenim la resposta per escrit al que va ser el nostre portaveu anterior, senyor Esteve i Oriol, que va formular aquesta pregunta, i la resposta per escrit posava de manifest que és més car pagar, la Generalitat, a una companyia privada de seguretat aquests serveis que no pas el que li costa un funcionari, en aquest cas policia autonòmic. I aquesta és una possibilitat. I dit això, acceptem, efectivament, que hi ha una situació de bloqueig en el si de la Junta de Seguretat, i que sense un acord en el si de la Junta de Seguretat és difícil avançar. Però jo formulo aquesta iniciativa perquè em consta que aquesta iniciativa, en principi, seria una iniciativa que podria tirar endavant.

I finalment, senyor President, sobre el tema del benestar social —jo no sé si voldrà vostè fer ús de la dúplica, però, en tot cas, per si ho desitja, i, si no, perquè és una pregunta que em queda sense resposta i crec que és important—, dues coses sobre el tema del benestar social : quan jo he dit que ens interessaria saber quin contingut material tindria aquesta Conselleria, és perquè —i vostè hi estarà d'acord— tot, en definitiva, és benestar social, o pot ser considerat com a benestar social, en el sentit que tota una acció de govern intenta incrementar la qualitat de vida dels ciutadans, millorar el benestar de la societat..., però és evident que hi ha coses que, en sentit estricte, entenem que són benestar social, i hi ha coses que potser amb una interpretació massa generosa poden ser considerades com a accions destinades a una autèntica política de benestar social. Per tant, contingut concret, si era possible, perquè potser en aquests moments que encara no està remodelat el Consell Executiu és lògic que una conselleria que es crea *ex novo* encara no s'hagi acabat de perfilar els seus continguts materials —ho entenc perfectament—, per això demanava si era possible contestar-ho.

I, en tot cas, la segona vessant : quins recursos econòmics? Es tracta només d'agafar aquesta competència que avui té aquest departament, aquesta altra que té aquest departament, l'Habitatge que té Política Territorial, per exemple, això altre que ho té Presidència, això que ho té la Direcció General de la Joventut o la Secretaria General de..., ho sumem i ho fem dins d'un mateix Departament de Benestar Social amb els recursos econòmics corresponents, o incrementem realment els recursos destinats a aquesta política de benestar social, per exemple, destinant a aquesta finalitat, a més de les partides presupostàries que en aquests moments estan lligades a aquestes accions concretes repartides en tots els departaments de la Generalitat, els ingressos derivats del joc gestionat per la Generalitat a Catalunya, que seria una iniciativa política concreta i que incrementaria qualitativament i quantitativament una política efectiva de benestar social. Aquestes eren les preguntes que jo intentava traslladar al senyor candidat en el meu discurs, que no han quedat respostes, no sé si de manera desitjada o per

Vostè, senyor Pujol, és un líder d'un projecte, d'una majoria de govern, però comet errors i assumeix responsabilitats; no les imputi a Catalunya. Imputi-les al seu projecte, a la seva majoria de govern. I això és democràcia, això és pluralisme i això és política.

Per això reclamem un altre projecte polític, un altre projecte de nació. Nosaltres reclamem un projecte polític que afirmi la base productiva, econòmica de Catalunya, i que afirmi aquesta base productiva per generar riquesa sobre el conjunt de la societat, que la genera el conjunt de la societat, no només una part, com vostè va dir ahir en el seu discurs. I reivindiquem un pla industrial integral, que no està present encara en l'obra del govern; reivindiquem un suport a la indústria tradicional de transformació de Catalunya. Podríem parlar de la crisi del sector del cotó, posem per cas, aquests dies, per citar la cosa més recent, o moltes altres coses de les quals vostès no en volen ni parlar.

Però davant aquesta reivindicació d'una afirmació d'una base productiva pròpia, vostès fan una política econòmica que al nostre entendre no diferencia quan de debò és una internacionalització d'economia en positiu per a Catalunya i quan és una venda del país a uns capitals que només vénen a extreure benefici. I li vaig parlar en un debat concret —que vostè va fer una certa broma, que malauradament un crac bursàtil després era el desmentiment més contundent que hi havia a aquella broma— i vaig parlar de com es perdia pes específic —quan vostè vol nacionalitzar Catalunya la pèrdua de pes específic és una desnacionalització—, i vaig parlar de FECSA, no ens exclamem del que passa a FECSA o del que passava, perquè ja poc té d'empresa catalana; de KIO i del sector tradicional químic català; de la petita i mitjana empresa, quantes d'elles han estat absorbides per inversions estrangeres que, a través d'aquesta absorció, l'únic que han estat adquirint són quotes de mercat per col·locar els seus productes a Catalunya. Podríem repassar quants bancs, senyor Pujol, han desaparegut a Catalunya els darrers vuit anys, i què vol dir això de pèrdua de pes específic de decisió, de sobirania nacional des de Catalunya? Com podem veure i com podem interpretar el dia que el Banco de Bilbao y de Vizcaya decideix que Catalana vagi a Borsa, i ho decideix el Banco de Bilbao y de Vizcaya, i com queden escadussers bancs catalans, juntament amb les caixes, i en aquests darrers vuit anys la davallada és espectacular : capacitat de decisió de Catalunya.

O sigui : economia per a un aterratge per a l'especulació o per comprar quotes de mercat, o economia amb una inversió estrangera que de debò porti innovació, formació i un concert tecnològic. Si no destriem, estem purament i simplement deixant el país en mans alienes.

Jo voldria recordar-li, senyor Pujol, que el pressupost de la Conselleria d'Indústria d'enguany és el 0,9% del Pressupost de la Generalitat. Aquesta és una xifra que parla per si sola.

Junt amb l'afirmació de la base productiva pròpia, nosaltres proposem fomentar l'ocupació; afirmant la base productiva pròpia fomentariem l'ocupació, i al damunt podríem ajudar-hi si coordinéssim tots els recursos de les administracions per fomentar l'ocupació : plans d'ocupació, l'Institut Nacional d'Ocupació Català, fons propis...

És significatiu, senyor Pujol, que ahir vostè no es va posar a la boca tres temes, en tot el seu discurs : no va parlar, com a co-

lectiu, dels treballadors; no va parlar, com a col·lectiu, de les dones —que, per si no ho sap, i ho sap millor que jo, avui és l'exèrcit més important d'aturats de Catalunya i avui pateixen una gravíssima discriminació salarial a moltes empreses de Catalunya, fins i tot reconegut per Magistratura—, i no es va posar a la boca la paraula «sindicats». Curiós. I va parlar molt de producció econòmica, de riquesa, de benestar i d'aquests grans reptes del futur. No va parlar tampoc, per exemple, d'un problema del qual fa poc jo parlava amb un dirigent important, també, de Catalunya, que és el gravíssim problema dels treballadors estrangers, del que significa l'explotació d'aquesta força laboral avui a Catalunya, del que signifiquen les seves condicions de treball, del que significa en perspectiva, com s'estan amoinant moltes altres administracions avui arreu d'Europa; no ens va parlar de l'economia submergida; no ens va parlar de relacions laborals; no ens va dir que a la Conselleria de Treball s'estan aplicant expedients de regulació d'ocupació amb una facilitat que no coneixiem en els darrers temps, abans que vostès tinguessin la voluntat d'aplicar aquests expedients. Ni de resolucions evasives que han sortit d'aquests mateixos expedients. No ens va parlar gens de repressions sindicals, com a Urquima, uns treballadors que volen defensar la salut, perquè estan quedant-se sense salut per mercuri, o com Puigneró, que ha estat acomiadats tot un comitè d'empresa purament i simplement per defensar els seus drets sindicals, que són drets constitucionals! Això passa a Catalunya, any 88, senyor Pujol!

No ens va parlar, més enllà d'una política de subvencions, d'una vertadera política d'ocupació. I fins i tot en la política de subvencions, fixem-nos en la quantitat, senyor Pujol. És ridícula, eh? Suposo que ho sap millor que jo. És ridícula, i la pregunta que li faig a continuació : són subvencions per a qui i per a què? A entitats sense afany de lucre? Sap que fan contractacions temporals, de vegades, dues, tres, quatre vegades successives a la mateixa persona, que compta estadísticament com si haguessin estat quatre llocs de treball diferents, i són el mateix? Aquella broma que es fa : «He estat aturat i ocupat quatre vegades; ara m'aturen i ara m'ocupen», la mateixa persona amb aquest contracte temporal.

I ens va parlar que vol restablir un clima social dialogant, senyor Pujol. Va tenir una ocasió d'or quan en aquesta Cambra es va veure una proposició de llei de creació del consell econòmic i social. I el Grup de Convergència i Unió s'hi va oposar, quan avui totes les forces socio-econòmiques d'arreu de l'Estat estan discutint un projecte de consell econòmic i social. Si vol un clima social dialogant, una de les mesures que podríem contemplar és un consell econòmic i social.

I, és clar, això, òbviament, el duu a dir que hi ha els que pateixen, que hi ha els que es queden... Tot això ja ho sabíem, però ara la seva capacitat d'invenció per denominar aquests sectors ha anat lluny, fins i tot a la sorpresa : «Aquells que no poden seguir el ritme vertiginós», ens va arribar a dir. Diguem-ho clar, senyor President, senyor candidat : hi ha una societat dual; hi ha marginació. No li faci por aquesta paraula! No són «els que pateixen» : hi ha marginació social! Està quantificada, està estudiada! Nosaltres vam anar a una convocatòria que va fer Unió Democràtica, amb tots els dirigents dels partits polítics de Catalunya, a parlar d'aquesta marginació, i el PSUC —i en poden donar fe els dirigents d'Unió

Democràtica—, va posar damunt la taula d'aquella reunió —i parlo del PSUC, perquè aleshores no era Iniciativa per Catalunya— una proposta perquè augmentéssim el 15% dels pressupostos públics de totes les administracions, dels ajuntaments fins al Govern de l'Estat, i del Govern de Catalunya no només vam obtenir el silenci, sinó que ens van dir: «Al Parlament, aquest tema no l'hi portem!» I l'hi vam dur quarantavuit hores abans que s'acabés la legislatura. Va quedar la medalla honorífica que havíem creat la Comissió per a l'Estudi de la Marginació Social.

No és un problema d'un sector, senyor President: no es resol amb una conselleria. S'ha de començar amb mesures puntuals; potser amb conselleria de benestar social... Bé, jo, aquí, quasi estava per demanar al senyor President del Parlament que habilités mitja hora perquè el senyor candidat ens expliqués què serà la conselleria de benestar social. Ho diu la Llei de Catalunya, que ho hauria de fer! Ho diu la Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu, que ens hauria d'haver informat! Es poden, d'acord amb el Pressupost, dividir, sumar, desdoblir conselleries: se n'ha d'informar el Parlament. Es fa el debat d'investidura i no s'explica què serà aquesta conselleria de benestar social. Es diu: «I farà alguna d'aquestes coses que he dit». Nosaltres preguntàriem si en la política sanitària, d'ensenyament, de cultura, de normalització, quin benestar anem a buscar, com... Per tant, tornem a demanar, si és possible, conèixer més elements d'aquesta conselleria per sortir d'aquesta indefensió.

Una forma de nacionalitzar, senyor Pujol, és crear serveis públics de qualitat. I, dissortadament, a Catalunya els serveis públics, avui són, en molts aspectes, lluny d'allò que a vostè li agrada qualificar com a «serveis públics europeus».

Sanitat: reforma de l'assistència primària. En el període 86-87, vostès es comprometen a crear 64 centres d'assistència primària: se n'han creat 18, i, ah!, això sí, han incrementat els concerts amb els centres privats —decantament cap al model privat— fins a 27.000 milions de pessetes l'any 87. Servei Català de la Salut, senyor candidat: porten més d'un any de retard; la Llei manava l'abril del 87. Altres comunitats autònomes el tenen ja, i en el projecte que vostès han aprovat i que encara no ha entrat en el Parlament —fixi's en la incongruència!—, fan un disseny territorial sobre la base de les províncies. O sigui, ens hem passat un any parlant de les comarques, de com les potenciarem, de la divisió territorial, i el Servei Català de la Salut es basarà en les províncies.

Podriem parlar de l'Hospital de Sant Pau. Sap vostè perfectament, perquè em consta, la situació límit en la qual es troba, no per avui, pels salaris d'aquest mes: pel forat d'11.000 milions de pessetes que arrossega.

Sap vostè què passa a l'Hospital Álvarez de Castro, de Girona, on hi ha un personal no sanitari, amb Magistratura donant-los la raó, i que estan pendants que vostès ho apliquin? I una llarga tirallonga de temes que afecten la qualitat de la sanitat.

Ensenyament? Un bon ensenyament seria nacionalitzar Catalunya. A part del que ja li he dit sobre la vaga, el seu no-intervencionisme, la seva no-actuació com a polític, com a governant, la seva frase en el discurs, que diu: «Cal dignificar els professionals de l'ensenyament». Tota la referència que jo he trobat a aquesta vaga de l'ensenyament és que «cal dignifi-

car els professionals». Vostès arriben solemnement a uns acords amb el Secretariat de l'Escola Pública, i aquests acords se'n van a la paperera. I avui, un dels temes que estan en la vaga és que moltes d'aquelles qüestions a què vostès es varen comprometre es compleixin. A la primera investidura ens parlaven d'una llei d'educació; a la primera investidura, senyor Guitart, la primera.

I la cultura —aquí sí que arribariem a un pou sense fons... Per què no ens parla de televisions locals, també com un instrument important avui a Catalunya? Per què no parlem de la feina tan digna que estan fent uns professionals a Sant Cugat, per un canal català de televisió, i que encara és hora —que jo ho sàpiga—, que hi hagi una intervenció decidida per part del Govern de Catalunya —amb qui sigui, perquè això és fer govern!— per ajudar que hi hagi a Catalunya una programació no sota aquesta mena de burla que la té sotmesa a Pilar Miró, per a l'òpera o per a l'esport, que mai se sap quan ve l'informatiu...

Cultura vol dir, senyor candidat, nació i nacionalització. Quants acords ha signat vostè amb el País Valencià o amb les Illes en temes culturals, senyor candidat? Com és possible que vostè parli de cultura i d'àmbits de la nació i salti d'Espanya a Europa i al Mediterrani, i s'oblidi d'una àrea de comunitat lingüística i cultural dels Països Catalans, i no en faci ni un sol esment en tot el seu discurs? Com és possible que ens parli que donarà més subvencions als mitjans de comunicació, quan el pressupost d'enguany ha suprimit la subvenció a la premsa escrita en català? Això, a mi em sembla una irresponsabilitat! Ens diu que va a augmentar els diners per als mitjans de comunicació en català, i el pressupost d'enguany, aprovat per tots els qui érem en aquest hemicicle aleshores, suprimeix l'ajut a la premsa escrita en català! Evidentment, té raó el senyor Obiols: tots no, perquè hi va haver diversos grups que ens hi vam pronunciar en contra. Però el resultat majoritari fou aprovar aquella esmena.

Nosaltres proposem un model territorial, que és un tema cabdal, vostè, en part, es va curar en salut dient: «M'agradaria parlar-ne més». No en parla mai. Nosaltres proposem una conselleria, un organisme de territori i de medi ambient, amb un pla territorial de Catalunya: vuit anys d'autogovern de Convergència i Unió, i no hi ha pla territorial de Catalunya! No poden agafar vostès compromisos davant determinats interessos locals per salvar el territori d'aquest país? No podem intervenir en Mont-rebei, als aiguamolls, als volcans d'Olot, als abocadors...? No podem fer un altre tipus d'autopistes pel Garraf, que no signifiquin, com han presentat vostès, dues que trossegan per complet un massís que és parc natural, i no hi ha estudi d'impacte ambiental? No es podia anar a allò que es fa a Europa, com proposem nosaltres, a molts estats europeus, que cada obra pública porti un estudi d'impacte sufragat amb un 10% del pressupost, per saber com afectarà aquest territori, que és un bé que és irreparable?

Nosaltres li proposàriem, i li continuarem proposant, aquesta legislatura, que nacionalitzar Catalunya vol dir arribar també a gaudir tan sols de dos nivells d'administració: l'autonòmica i la local. Per cert, ni una sola al·lusió, en tot el discurs, als ajuntaments de Catalunya: ni una! Discurs d'investidura, eh? Una base importantíssima de les institucions democràtiques; no ja el Fons de Cooperació, tantes vegades tret i

amagat! No, no : ni una sola al·lusió als ajuntaments! Nosaltres continuarem la nostra peregrinació cabuda d'aquells que creuen amb raó que estem encertats en l'acord nacional per l'autogovern. No entrarem en cap debat esotèric sobre tal o tal concepte; tornarem a insistir en mitjans concrets, polítics, pressupostats, constitucionals i estatutaris, que donarien un tomb de cent vuitanta graus a l'actual situació de l'autogovern de Catalunya. Perquè vostès no fan res d'això, i tenen una administració molt poc europea i molt poc eficient; és fàcil parlar del tema de l'autonomia dient que va malament, oblidant-se de com està l'Administració de Catalunya. Hi ha, com a mínim, quinze incompliments —que ja han vençut de termini— a les lleis d'ordenació territorial per part del Govern de Catalunya, i alguns d'ells de força entitat.

D'una Corporació Metropolitana n'hem fet tres, i continuem amb el desgavell; de les comarques, en sentim parlar per unes gerències que estan usurpant funcions o per alguns que, fins i tot, ja es compren castells; però l'enfortiment d'una base territorial de Catalunya a través d'una vertadera organització comarcal que solucioni els problemes dels ajuntaments, de moment, sembla que no interessa. La Generalitat té una reforma pendent, i ahir, senyor candidat, vostè va citar la famosa desburocratització. Bona intenció, senyor candidat; llàstima que ja porta tres anys amb aquesta intenció. Bones persones que són davant de la comissió corresponent? Segur! Però, resultats, pràcticament nuls, i nuls perquè és una comissió secreta, no hem conegut mai que es pugui fer una reforma amb secretismes, com s'està enfocant en un tema tan important com aquest; perquè es troba amb una resistència claríssima, que és la d'aquests regnes de taifes tantes vegades denunciats per nosaltres, que són les secretaries generals tècniques, que impedeixen que avui, a la Generalitat —no avui, eh?, ja portem vuit anys—, hi hagi una política de funció pública. Hi ha tantes polítiques de funció pública com li pot semblar a cadascun dels responsables d'aquests departaments.

Valoració dels llocs de treball : Hay Ibèrica, empresa encarregada, ningú sap exactament amb quins paràmetres i sobre quines bases. Oferta pública, drets sindicals, conflictes d'adscripció a les places, i podria continuar, sobre aquest tema...

Sobre això de les presons, se n'ha parlat, aquest matí, però nosaltres continuem reivindicant que aquesta competència, que ja té milers de milions de traspassats, és una de les vergonyes que arrosseguem com a Administració, i, de la Junta de Seguretat, que els anem a dir nosaltres, senyor Bassols o senyor Alavedra? És clar, hem sentit tantes promeses en interpellacions i en mocions, que és que ja és allò de manca de pudor, per parlar-ne! «Està desbloquejada la Junta de Seguretat» —senyor Bassols— «abans de l'estiu del 87». «Model tripartit de seguretat!» —senyor Alavedra, maig del 85. Ara, això sí : continuarem amb les lamentacions, i, si van a Catalunya Ràdio, passin pel control de l'empresa privada de seguretat.

Descentralització de la Generalitat, senyor candidat. Què, centralisme barceloní? O centralisme de Madrid? Vuit anys, vuit anys, eh?, i com coneixem els catalans la cançó contra el centralisme de Madrid! No hi ha hagut descentralització de la Generalitat, i no hi ha, en el discurs d'investidura, un compromís respecte a això. És clar, aleshores fa riure que ens digui que cal anar a la desaparició dels governs civils! Quan vostè ha

subscrit els pactes que ha subscrit a nivell d'Estat, amb algunes lleis que reforcen la figura del governador civil!, que ens parli ara que ara en vol la desaparició, és una certa volada de coloms!

No s'amoïni, que nosaltres presentarem una proposició no de llei respecte a això, en aquesta Cambra, i veurem quina és l'actitud del Grup del Govern. Continuarem, com he dit abans, cabuts en el tema de l'acord nacional sobre l'autogovern.

Finançament. Un altre tema que, és clar, com poden comprendre, nosaltres som l'únic grup parlamentari d'aquesta Cambra que pot parlar amb la cara ben alta, de finançament. Som els únics que no vàrem acceptar una fórmula de finançament que ara resulta que ja no és definitiva, és provisional, i que no ens han donat prou calés. Ens vàrem quedar sols votant això; votàvem una altra fórmula que hagués donat cent mil milions de pessetes, en preus del 86, i avui ja torna a ser arma política partidista el tema del finançament per a aquells que subscriuen aquells acords.

I les relacions amb el Govern central, senyor candidat..., sempre ens fa el mateix : vostè és l'únic intèrpret, és l'únic que ens pot dir si l'autogovern va bé o va malament de cara al Govern central. A la Comissió de Cooperació només hi ha la gent del Govern; la Comissió de Traspassos deu estar al fons del mar —és un mandat estatutari, i espero que algun dia, en una propera sessió, nomenem una comissió de traspassos; perdó, va via Comitè, Consell Executiu. Anem a nomenar la Comissió de Traspassos!, les dues. És un mandat estatutari. Segurament per tornar-la a aparcar al mateix pàrquing on tenen les de l'anterior legislatura. Vostès, en aquest tipus de relació amb el Govern central —perdonin que els ho digui—, han fracassat, han fracassat!, i avui ens torna a plantejar l'escapatòria que ens va plantejar en el debat de l'Estatut; aleshores va apuntar més amunt : «el que surti aquí, al Rei»; ara diu : «el que surti aquí, al President del Govern». S'ha tornat més modest. Però, bé, de què serveix el Parlament? De què serveixen les comissions de traspassos? De què serveix el mandat d'informar cada x mesos la Comissió primera? De què serveix la feina legislativa? De què serveix la nostra funció —que ens paga el contribuent per fer— de defensa de l'autogovern de Catalunya? Grans exclamacions aquí amb els mitjans de comunicació, retira la parada, cap a casa i «ja parlaré jo amb el Felipe González». Això és un tema que ens afecta a tots i que afectaria el consens solemne a tots els que estem presents en aquesta Cambra, amb una paradoxa que vostè va negociar amb un Govern que té idèntic model que el seu en temes socio-econòmics, però que un i altre estan bloquejant temes autonòmics, i que sembla que mai sabem de qui és responsabilitat. Li donaré un exemple : a Estrasburg vaig tenir l'honor de tenir una entrevista amb dirigents del Partit Socialista i de Convergència Democràtica, i els vaig fer a tots la mateixa pregunta : per què no hi ha conveni de col·laboració i presència de les comunitats autònomes —per tant, de la Generalitat— al COREPER, la Comissió de Representants Permanents —la institució més important de la Comunitat Econòmica Europea després del Consell de Ministres—, com hi són els Länder? Resposta a l'uníson : «Escolta, ja ens va bé! Jo tinc el Patronat Català Pro Europa, jo tinc el Govern central.» Catalunya no hi és! Està bloquejat aquest tema, si no ho recordo malament des d'abans de les eleccions generals del 86, si no és que està desbloquejat i

se'ns pot informar.

I, per acabar, la perspectiva del 92. Senyor candidat, l'any 92 és molt important; potser no tant com s'ha volgut mitificar; és molt important i cal prendre mesures. Hi ha diversos models de Jocs Olímpics possibles —i tindrem ocasió d'anar-ne parlant, i espero que també en aquest Parlament—; hi ha diversos models d'Europa possibles: una Europa com nosaltres voldríem, que fes un paper en el context mundial de la pau i el desarmament, de la cooperació, equilibrada, regionalment equilibrada, socialment justa, o una Europa, com diu vostè —que és un dels trossos del discurs realment més paradigmàtic de la seva filosofia dretana: «...i això en una conjuntura de canvi arreu d'Europa, en un moment d'aquells que o s'aprofita l'oportunitat o es perd el terreny; en podríem dir el moment de l'escapada: o t'enganxes al grup que se'n va i que posa distància als que segueixen o et quedes enrere en una situació de segona fila que pot durar dècades i dècades.» Apliqui-ho a les comarques de Catalunya, això, senyor candidat, digui'ls: «corre, corre, aneu al «pelotó» del davant; els altres —amb perdó, senyor President— que es fotin! Això no és una filosofia europea moderna, progressista, de transformació.

Podríem parlar dels llargs efectes que causa avui dia la pertinença a Europa a la nostra economia —i ens hagués agradat sentir-ho en el debat d'investidura— i de mesures o de reclamació de mesures per part del Govern actual. Podríem parlar de com es prepara aquest Govern amb altres qüestions que afecten el tema europeu de l'Acta Única, com, per exemple —i acabaria amb aquest darrer tema—, la competitivitat; paraula màgica: com-pe-ti-ti-vi-tat. Abans era productivitat; ara ja no ho és, perquè resulta que tothom reconeix, des dels estudis de les universitats americanes fins als propis i casolans, que el nivell de productivitat avui a Catalunya és comparable a qualsevol sistema productiu europeu. Salari: un terç per sota d'Europa; condicions de treball: m'agradaria saber, senyor candidat, totes les mesures que ha pres aquest Govern per a la higiene i la salut laboral, que alguna cosa hi tenen a veure, i per aquest índex d'accidents laborals que avui hi ha, amb xifres tan elevades a Catalunya, molt per damunt d'Europa, però molt per damunt de la majoria de les comunitats autònomes. Competitivitat millorant les condicions de treball. Formació: un tres per cent del producte interior brut; investigació: menys que la resta de l'Estat i menys encara amb empreses lligades a la universitat; no ens vinguin amb aquesta cantarella que està en el discurs —a la pàgina dotze, em sembla que és—, que sí, que és molt important fomentar el model recerca més desenvolupament i el lligam amb la universitat; menys encara! Infraestructura: documents de molts sectors productius, dient que la infraestructura avui a Catalunya és un coll d'ampolla per al desenvolupament de Catalunya.

Senyor candidat, caldria major preocupació per a dues cingueres parts de la població que avui no han tingut una atenció per part d'un candidat; caldria unes prioritats per afermar el país i, de debò, nacionalitzar-lo, tant en un sentit de serveis públics, de producció socio-econòmica, com de responsabilitats de govern, i caldria un altre camí, potser diferent del fins ara oburat —que són vuit anys ja—, practicat per vostès, per incrementar l'autogovern de la nació de Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ribó. Senyor candi-

dat, té la paraula. (Pausa.)

El Sr. CANDIDAT A LA PRESIDÈNCIA DE LA GENERALITAT: Senyores i senyors diputats, senyor President, senyor Ribó, bé, jo no em sento especialment impressionat pel fet que vostè digui que vam fer, vaig fer ahir un discurs, diguem-ne, molt continuista, molt com altres vegades, perquè, és clar, el volia fer en bona part així, oi? En canvi, li agraeixo molt que vostè m'hagi dit una cosa; m'ha dit: «Sí, vostès el que fan és modernitzar plantejaments» —ho ha dit vostè—; doncs és això. És a dir, nosaltres no hem canviat d'idees respecte a l'any 80, ni els nostres plantejaments bàsics són diferents de l'any 80, però —si tant m'ho fa dir— ni de molt abans tampoc, perquè jo sempre he trobat que era un motiu de satisfacció per a mi el fet que he estat un polític que no he canviat gaire respecte al que deia temps enrere, i no posaré exemples, perquè potser serien polèmics, ni, sobretot, faré comparances. Nosaltres fem els plantejaments que hem fet sempre i els anem modernitzant. Per tant, li agraeixo moltíssim el que per a mi ha estat un elogi —per a mi—, que em digui: «Vostè ha fet el discurs de sempre, però és que l'han modernitzat.» Moltíssimes gràcies!

El punt de l'abstenció. Realment, el punt de l'abstenció, això, efectivament, és una cosa que caldrà que l'estudiem, però realment jo ara no hi penso entrar per una raó molt simple: aquest és un punt que o bé hi entrem a fons, amb tota una sèrie d'estudis —que la Generalitat té l'obligació de fer i ja els ha iniciat i ja en parlarem en el seu moment— o, bé, si no, ja sabem el que direm; tothom dirà: «Aquella abstenció, si tothom hagués anat a votar, hauria guanyat jo.» Sabem que ho diem, això. Els uns diuen que no hi van anar perquè es van anar a banyar, els altres perquè es van distreure per aquí, els altres..., pel que sigui. Però, de fet, això és un discurs d'investidura, això és un debat d'investidura, i ara anar a, diguem-ne, fer la interpretació... Si volen la farem, també, però si volen fer la interpretació sobre l'abstenció i aquestes coses, jo, francament, crec que no hi hem d'entrar; que, evidentment, és un fet preocupant —no hi hem d'entrar avui—, que és un fet preocupant i precisament perquè és preocupant convé que en puguem parlar d'una manera no, en fi, no improvisada i al menys partidista possible i al menys improvisada i al menys interessada possible, o que faci difícils els plantejaments interessats, amb això d'acord; però em sembla que no és ara aquest moment. Bé, de tota manera, queda clar que aquest és un tema que n'haurem de parlar quan tinguem més dades a la mà, tots els que en tinguem, i òbviament el Govern de la Generalitat té l'obligació de tenir-ne i en tindrà.

Respecte a aquest Parlament, home!, jo el que li vull dir... Entre els molts papers que porto, aquest no el porto avui, perquè fa referència al passat, però de tota manera el que li vull dir, senyor Ribó, és que l'activitat d'aquest Parlament del 80 al 84 i després del 84 al 88, pel que fa referència a lleis, i després pel que fa referència a preguntes, i a interpeilacions, i a mocions, etcètera, és una activitat molt important; i pel que fa referència al control també, cosa que és lògica, perquè, naturalment, nosaltres, per desgràcia, tenim un Parlament que té unes competències limitades i, per tant, com que té unes competències limitades, doncs, no pot dedicar tot el temps i tota l'energia dels seus 135 diputats a legislar sobre tot el que ens agradaria legislar, i, per tant, la possibilitat de controlar és, co-

mparativament amb altres parlaments, més alta; vostè pot demanar, per exemple, i ja sé que les comparances no eximeixen de res, però a altres parlaments, per exemple el Parlament de Madrid —i té gent molt a prop per demanar-li-ho, i veurà fins a quin punt aquest és un parlament de molta activitat, per una banda, i, sobretot, d'un molt, molt intens control de l'executiu.

Vostè ha ironitzat una mica sobre el fet que jo lligués cultura i competitivitat, i jo justament em pensava que havia estat una gran troballa del meu discurs d'ahir, però em dec haver equivocat, perquè, és clar, nosaltres, precisament, jo he aguantat tantes vegades aquella acusació de la cultura culturalista i de la cultureta, i de la visió, diguem-ne, molt restringida i molt petita, i molt mesquina —mesquina no és ben bé la paraula, però en fi—, molt reduïda de la cultura, que em semblava que precisament dir que la cultura no és només un fet, diguem-ne, literari, aquest concepte de cultura literària que a Catalunya s'ha estilat potser certament més del compte, sinó que la cultura és també un fenomen molt més global, que precisament vostè, vostè, per la seva formació intel·lectual i doctrinal, ho havia de considerar un fet positiu; vull dir, la cultura en el sentit més ampli de la paraula, que evidentment també inclou la cultura literària, i que això és un factor de competitivitat em sembla molt absolutament evident. És evident que per a un país tenir un bon nivell cultural generalitzat, sobretot un bon nivell mitjà, sobretot un bon nivell mitjà generalitzat, és un fet positiu fins i tot des del punt de vista de la competitivitat. Bé, en tot cas, aquesta era la meua opinió d'ahir; jo no renuncio gens ni mica al concepte, diguem-ne, més pròpiament literari i historicista, i de vegades en uns certs aspectes molt accentuadament lingüístic de la paraula cultura, però tampoc a aquesta altra vessant.

Bé, escolti'm, si vostè em vol dir —i això també ho deia jo ahir, si vostè que té el text del meu discurs el rellegeix— que, amb tota la crisi passada, Catalunya hi ha deixat plomes, doncs, sí, hi ha deixat plomes —ja ho deia ahir—, i que això és preocupant i és un fet negatiu, doncs, sí; el que passa és que no solament li ha passat això, sinó que per altra banda ha demostrat en molts aspectes una capacitat de reacció i de consolidació molt important, i això és tan cert com allò primer. Vostè diu que Catalunya recula; bé, no ho sé. Això de les dades i de les estadístiques sempre jo admeto que de vegades és una mica relatiu, però jo, és clar, aquí les dades que ara porto, concretament, no ho semblen indicar —les que jo porto. Naturalment, vostè ha parlat de vuit anys enrere; en vuit anys enrere hi ha hagut un moment de gran crisi industrial que pot haver afectat alguns aspectes encara no relativament recuperats —ja li ho admeto—, però, per exemple, del 85 al 87, bé, doncs, Catalunya no solament no recula, sinó que és, quant a creixement percentual, la quarta, diguem-ne, regió, en aquest sentit tècnic de la paraula, d'Espanya; per sobre d'ella hi ha la Comunitat Valenciana, que afortunadament..., és clar, el País Valencià i les Balears, que afortunadament són dues zones d'una gran força expansiva, i Canàries; és a dir, unes zones que s'han aprofitat molt del turisme i la Comunitat Valenciana, que, efectivament, és un país que gràcies a moltes coses, però entre altres al seu quasi perfecte, podríem dir, equilibri de la seva estructura productiva, s'aprofiten aquests béns especialment bé de la situació actual, a part que és un país també, com nosaltres, amb

molta iniciativa. Però, òbviament, això en termes relatius, perquè en termes absoluts, com que nosaltres estem en un nivell molt més alt, el que realment progressa, de molt, és Catalunya, el que realment progressa de molt és Catalunya, i tant li fa que ho comparem amb Madrid com amb el País Basc com amb altres zones desenvolupades d'Espanya.

Però bé, en tot cas, a mi em sembla evident, tal comestic veient les coses, no solament des d'un punt de vista estadístic, que ara en podríem treure altres; veig que vostè no n'ha parlat gaire, o potser no ho he entès, de l'atur —si vol també hi podem entrar—, però en moltes altres coses, evidentment, el progrés econòmic de Catalunya, almenys des d'un punt de vista relatiu respecte a la resta d'Espanya, i molts aspectes respecte a moltes zones d'Europa, el progrés relatiu és molt notable.

Bé, només per dir-ho una vegada més, això demostra la capacitat d'atracció de Catalunya. Per exemple, de molt, de molt, però de molt, la ZUR que ha anat bé és la de Catalunya, i les altres no eren pas ZUR, algunes d'elles es comprèn que quedessin molt enrere, però la de Madrid, per exemple, la de Madrid, ha quedat molt sensiblement enrere, i això, que la de Madrid ha tingut una inversió, ella soleta, de 30.000 milions de pessetes, a través, concretament, de l'ATT.

Bé, jo crec, sincerament, que aquest procés de reculada no hi és. Ara, aleshores vostè diu: «però és que ens venem el país». Jo li vull recordar que ahir vaig fer una referència de passada —perquè, de fet, el que volia explicar era una altra cosa— al tema de l'acord, concretament, que s'havia pres a Brussel·les fa pocs dies, fa vuit dies, màxim, sobre la llibertat de moviment de capitals. Escolti, estem arribant a un punt —i això ja ho hem d'entendre del tot— que els capitals es passejarien per tot Europa i s'invertiran per tot Europa com vulguin, com vulguin, senzillament, i que, per tant, polítiques de tipus proteccionista, en cap terreny, tampoc en el comercial, però tampoc en el de la inversió de capitals, no és possible. Aleshores, nosaltres que hem de fer? Bé, en primer lloc, crec que és molt bo que mirem d'aconseguir que moltes d'aquestes inversions vinguin aquí i no vagin al costat, no vagin a Saragossa, no vagin a Marsella o no vagin a Toulouse o al nord d'Itàlia o a qualsevol altre indret d'Europa.

I, a part d'això, indubtablement, el que hem de fer és dues coses: una, però això ja es fa i realment jo he de dir-li que —jo sóc un observador bastant atent d'aquest fenomen— em quedo fins i tot agradosament sorprès: una de les coses és reforçar la iniciativa de la gent de casa. És a dir, es fan empreses noves a Catalunya? Sí. S'amplien les empreses que hi havia? Sí. Les nostres empreses guanyen quota de mercat internacional? Hi ha de tot, naturalment, però en conjunt sí. Això és així. Per tant, aquest és l'important. Nosaltres no podem evitar que vinguin a comprar aquí el que sigui uns capitals belgues, alemanys o bé, fins i tot, també nord-americans o japonesos, però sí que ens convé que el país no abandoni, que el país no pensi que només l'han de tirar endavant els estrangers. I aquest reforçament de la iniciativa de la gent de casa s'ha fet. Ja li admeto —i, a més, ho admeto molt cofoi i molt satisfet— que, això, en una part molt important, es fa pel mateix esforç de la mateixa societat, però que indubtablement hi ha una aportació de les institucions —i ho dic en plural, perquè no és només la Generalitat—, això també és absolutament

innegable. Una altra cosa hem de fer —he dit que n'hi ha dues, i una és aquesta— : que la gent del país no s'arrugui, que la gent del país inverteixi, que progressi, que tiri endavant les seves empreses. L'altra és que la gent del país inverteixi fora. Jo penso que nosaltres aquí, a la Generalitat, hem estat —potser en part es comprèn, perquè també ens movem en un ambient més idoni, en aquest sentit—, però hem estat, a nivell d'Estat, els primers que ja fa un cert temps hem estat insistint i fins i tot demanant certes modificacions d'alguns aspectes de la política econòmica del ministre Solchaga, concretament els que hem dit que ara s'havia arribat a una època —una cosa que ja es comença a dir bastant en general, però que fa un any èrem pràcticament els únics que ho deïem—, que havia arribat el moment que l'important no era només que la nostra gent anés reforçant les seves xarxes comercials a l'estranger, sinó que també invertís. Per tant, ja hi hem de comptar : tindrem inversió de fora, la gent d'aquí també ha d'invertir aquí i fora d'aquí.

Jo també li vull dir una cosa : vostè fa aquest discurs molt apassionat, fins i tot en certs aspectes —i ho dic en el sentit més positiu de la paraula—, però jo li vull dir una altra cosa, a més : jo parlo moltes vegades —i espero que no li sabrà greu que li digui que parlo, en fi, que hi insisteixi—, que parlo amb molts empresaris estrangers i els pregunto, quan hi tinc una certa franquesa : «vostès per què van venir a Catalunya?», o «per què han decidit venir a Catalunya?». Bé, doncs vénen perquè han posat les dades que necessiten en el seu ordinador, és així, i Catalunya els ha dit : «doncs, miri...» —l'ordinador, perdó—, els ha dit que Catalunya és una de les dues, de les tres, de les quatre, de les cinc, de les sis..., depèn, depèn dels casos, regions —parlant tècnicament, sempre— d'Europa a les quals es pot anar, perquè hi ha una infraestructura, perquè hi ha una cultura industrial —altra vegada utilitzo la paraula «cultura» en un sentit més ampli de l'habitual—, i —ho lamento moltíssim, vull dir, és una cosa que em costa de dir perquè ofèn la meua modèstia—, però per l'actitud del Govern de la Generalitat i també en general de les institucions del país, sí, molts ajuntaments tenen una actitud absolutament positiva, cosa que també val la pena de subratllar, en aquests moments si més no. Doncs bé, això hi juga. Això, a vostè, potser el fa somriure, a algun diputat veig que el fa somriure, però, a la gent que es gasten milers de milions de pessetes, o centenars, o desenes de milions de pessetes aquí, no els fa somriure, s'ho prenen molt seriosament. Bé, escolti, això és una medalla que ens podem posar entre tots, i que val la pena —òbviament entre tots vol dir que el Govern de la Generalitat en primer lloc, però entre tots— (*rialles*) i que val la pena que ens la posem, ja que realment és així.

Voldria fer-li una mica de rectificació sobre coses de detall, potser. Els centres d'assistència primària que s'han fet són quaranta-cinc, les àrees de salut que s'havien fet són seixanta —i ara se'n faran una pila més, i vaig dir el nombre concretament, se n'han de fer fins a tres-centes vint-i-dues—, la Llei del Servei Català de la Salut preveu la nova divisió territorial...

Respecte al tema dels serveis socials, al tema de la marginació, realment nosaltres, ja en aquest any 88 —i així ho continuarem fent, si no no tindria sentit pas de fer la Conselleria de Benestar Social— hem tingut en compte aquests increments que s'han de fer; per exemple, del 87 al 88 —i això es va plantejar l'any 87, com vostè sap—, els increments que hi ha hagut,

per exemple, per atenció a disminuïts, han estat d'un 33%; a l'atenció a la vellesa ha estat d'un 49%, 48,9, exactament; a l'atenció primària, d'un 58,9, un 59%; a infància i adolescents, un 24,5%. I bé, més dades d'aquest tipus li podré donar, però que, en tot cas, sempre queden molt per sobre, en aquests aspectes concrets, del 15% al qual vostè abans feia referència.

Sobre els ajuntaments : diu que no en vaig parlar, i, evidentment, d'una manera específica, dedicant-los un capítol només per a ells, no en vaig parlar, però el tema dels ajuntaments va sortir molt constantment, i, a més, si no ho recordo malament, en termes, diguem-ne, d'elogi. Termes d'elogi en el sentit que molts d'ells han tingut una preocupació molt evident, ara acabo de fer-ho, també, quan parlava precisament de la política industrial, però és que, sobretot, puc fer un elogi : és dir que la Generalitat, amb poquíssimes i potser gairebé amb cap excepció ha tingut, ha pogut tenir una col·laboració amb els ajuntaments molt positiva, molt positiva, que ha estat en el doble sentit. Evidentment, l'actitud dels ajuntaments envers la Generalitat, amb, potser, alguna molt rara excepció, i, després, en canvi —això també—, una posició absolutament positiva i sense cap mena de, diguem-ne, consideració partidista per part de la Generalitat respecte als ajuntaments.

Crec sincerament que això, que és un fet, i que, en fi, és un fet sobre el qual no tindria pas cap mena d'inconvenient de parlar amb papers a la mà, doncs, i amb números a la mà, és un fet que és molt més important que qualsevol altra declaració que hi hagi hagut. Durant vuit anys, la col·laboració de la Generalitat amb els ajuntaments ha estat una col·laboració important, una col·laboració positiva, i una col·laboració, crec jo, absolutament satisfactòria.

Equilibri territorial. Bé, vostè sap que, precisament, nosaltres l'hem posat sempre com un gran objectiu; el que passa és que, precisament perquè l'hem posat sempre com un gran objectiu, em va semblar ahir que potser tampoc no calia entrar-hi. Bé, em vaig adonar, de tota manera, que deixava un flanc molt obert a qualsevol crítica, i per això vaig fer aquella observació : «però nosaltres, aquesta política d'equilibri territorial, l'hem tinguda des del primer dia». Des del primer dia hem sortit de la base que Catalunya, sense la ciutat de Barcelona, no seria de bon tros el que és, i que, per tant, tot el que sigui el reforçament, l'impuls, l'empenta de la ciutat de Barcelona, la seva projecció, és absolutament necessari. Hem tingut sempre absolutament en compte, per dir-ho així, molt per sobre ara, que ens calia un gran nucli de població amb poder de decisió, amb força econòmica, amb força cultural, etcètera, a les terres de Ponent de Catalunya, i hem tingut un especial interès que això, concretament, es concretés a la ciutat de Lleida, ben entès que no pot passar a Lleida, tampoc, que es produeixi una desarticulació de la resta de les comarques, i que, per tant, hi ha d'haver un creixement compensat, però, en tot cas, entenem que allà hi ha d'haver una gran capital.

Hem sortit de la base que calia acabar de convertir en una poderosa realitat una cosa que ja ho és, en bona part, una poderosa realitat, però més encara, que és el triangle Tarragona-Reus-Valls, que és una realitat industrial i agrària, però amb perllongacions turístiques molt importants.

Hem sortit de la base —i ho hem demostrat, perquè totes aquestes coses, darrere d'aquestes coses hi ha tota una sèrie de realitzacions— que calia estimular el creixement de les terres

de l'Ebre. Ningú creia, fa uns anys, que l'eix de l'Ebre, per exemple, arribaria a ser una realitat —com ja quasi és—, dintre d'aquesta legislatura, evidentment, s'arribarà, sense cap mena de dubte, a la ciutat de Lleida des de Sant Carles de la Ràpita.

Hem cregut sempre que calia promoure l'anomenat «segon cinturó de Catalunya», és a dir, el cinturó configurat per Vilanova, Vilafranca, Igualada, Manresa, Vic, Granollers, Sant Celoni i Mataró. Hem pensat que hi havia una zona de Catalunya amb un model econòmic descentralitzat —per altra banda, un país molt progressiu i molt diversificat en tot, que són les comarques de Girona, que calia mantenir aquest model i afavorir-lo tant com es pogués.

I, finalment, hem entès, hem estat molt conscients que a Catalunya hi ha comarques en situació molt crítica, que no acaben d'encaixar en tot aquest plantejament, que és un plantejament de progrés, que és un plantejament de zones que d'una manera o d'una altra tenen reserves, tenen possibilitats d'anar endavant i que es poden aprofitar bé; n'hi ha d'altres, tenim algunes comarques que, realment, estan en una situació crítica, i que necessiten un ajut especial que entenem que es dona. Sempre podem dir el mateix: no es dona prou, sempre ho podrà dir, això, senyor Ribó, i sempre tindrà raó, però, en canvi, aquest ajut, aquesta promoció especial d'aquestes comarques, es digui Garrigues, es digui Terra Alta, es digui Solsonès, es dona.

Tot això ho estem fent a base d'un triple eix, de tres formes d'actuació, i ho farem; que és, per una banda, una política de comunicacions, de grans eixos, per una banda, però també de penetració i de comunicació internes en determinades comarques. Segon, els he de recordar que el pla de carreteres, a Catalunya i a qualsevol altre país, es fa amb molts anys; és a dir, que no pel fet que s'hagi fet un pla de carreteres que preveu aquesta carretera o l'altra, o la de més enllà, l'endemà passat se'ns pot dir: «Vostès han incomplert», en això suposo que vostès ja hi estan d'acord, perquè aquesta política s'està fent d'una manera sistemàtica.

Hi ha tota una política de creació de riquesa arreu del país, de desenvolupament agrari i agro-alimentari... Aquest matí he estat a punt de llegir-los una sèrie de mesures de política agrària i agro-alimentària, no ho he fet, he preferit parlar de comerç... De desenvolupament industrial, seguint un model d'industrialització difosa... Un bon dia vàrem llegir en el diari que s'havia descobert la sopa d'all, que consistia en la teoria d'un professor italià que diu que s'ha de fer la industrialització difosa. Bé, la industrialització difosa, a Catalunya, de fet, ja s'està fent de fa molts i molts anys, i, per altra banda, el Govern de la Generalitat ja des de l'any 80 aquest model —que, per altra banda, la mateixa societat catalana oferia, però que algunes vegades hi ha hagut gent que els ha semblat que no, que no era aquest el sistema, a nosaltres sí—, l'hem instigat tant com hem pogut. D'aquí ve, per exemple, que haguem fet, entre altres coses, una política de polígons industrials, fins i tot moltes vegades en pobles molt petits, una política de polígons industrials per afavorir aquesta industrialització difosa.

Foment del turisme de platja, de muntanya, d'estiu, d'hivern, etcètera, no cal que m'hi allargui, i, finalment, hem fet una política de millora de les condicions de vida arreu del país, o sanitàries, o, ara, per exemple, el que s'està fent amb els telèfons rurals, o de portada d'aigua, perquè, és clar, evidentment,

a Catalunya hi ha algunes zones que encara avui no tenen aigua per beure, i això, evidentment, doncs, vostè, senyor Ribó, tindria tota la raó si ens digués que no ens podem deixar emborratjar, diguem-ne, pel que és el brillant desenvolupament de certes zones quan encara tenim alguna zona en la qual ens passen coses d'aquest tipus.

Comissió de Traspassos. Òbviament, les Comissions, la de Traspassos i la de Valoracions, tornaran a ser unitàries, com havien estat.

Europa. Jo, contràriament al que vostè diu, senyor Ribó, penso que la posició i la presència i la valoració que es fa de Catalunya a Europa és molt bona. I és molt bona perquè, a més, resulta que la gent que se'ns acosta i la gent que té ganes de col·laborar amb nosaltres, té ganes de fer coses junt amb nosaltres, són precisament les zones més desenvolupades i més progressives d'Europa. I ara vostès em diran: «Sempre parla del mateix». Bé, sempre parlo del mateix perquè jo gairebé sempre parlo del mateix, cosa que és una de les coses que em causa satisfacció. Oh, és clar! Vull dir, nosaltres, quan parlem d'Europa, doncs, parlem d'aquestes grans regions tipus Baden-Württemberg, o tipus Rhône-Alpes, exactament, vostès ja les saben... (*Rialles.*) I, sí, però que vostès les sàpiguen em complau molt, perquè això vol dir que la meua pedagogia ha entrat en vostès, i els ho agraeixo molt. (*Rialles.*) Bé, però, en tot cas, és amb aquesta gent que ens entenem, i amb la gent de la Llombardia i amb la gent de Flandes, i amb la gent del Vèneto i amb la gent de Baviera, i esperava... i, en fi, sembla gent concretament de Bolonya també, Bolonya és una zona amb un desenvolupament difícil però, de fet, una regió molt progressiva. Per tant, en resum, volia dir-li, senyor Ribó, que la consideració que es té de Catalunya a Europa, des del punt de vista econòmic, des del punt de vista d'això que en diem societats progressives, des del punt de vista cultural, etcètera, òbviament reforçat tot això ara amb l'impacte dels Jocs Olímpics i reforçat amb el paper i el prestigi de la mateixa ciutat de Barcelona, que això, evidentment, és un paper, és un dels grans actius que nosaltres en aquest moment tenim.

Per acabar, voldria referir-me a dos punts últims, saltant una mica l'ordre en què vostè els ha exposat. Si vostè em diu que els serveis públics de Catalunya no estan prou bé tindrà tota la raó. Però si vostè em nega que els serveis públics de Catalunya durant aquests últims anys han experimentat un progrés molt important, no en tindrà. Perquè, de fet, ho mirem per on ho mirem, a les escoles, és clar, les escoles, tota l'enorme quantitat d'escoles que s'han construït, que els falten coses, equips —ja ho vam explicar ahir—, però, evidentment, només cal anar a qualsevol població a veure quina escola tenen avui i quina escola tenien fa vuit anys, o fa set anys o fa sis anys, o l'any passat, i aleshores això que vostè diu no es pot sostenir.

En el terreny dels hospitals, o bé en el terreny dels centres d'assistència primària, se n'han fet molts de centres d'assistència primària, i molts d'ells s'han començat a jerarquitzar, que és un altre dels elements de progrés, en aquest cas no per inversió, sinó quant a funcionament. Tot això és un fet que podria allargar moltes altres coses. I jo li voldria dir que quan sento aquestes crítiques, que em semblen, a mi, una mica unilaterals en el sentit que... i que consti que em sembla legítim que vostè les faci així, perquè vostè, com a polític de l'oposició ho ha de fer així, i ja ho admito, però a mi m'interessa fer-li notar que

les crítiques unilaterals, encara que siguin les que corresponen a un polític de l'oposició, no vol dir que siguin les certes, no vol dir que siguin, diguem-ne, que donin la imatge real del país. La veritat és que després de sentir-lo a vostè, jo a vegades em pregunto i com és que el país progressa —perquè el país progressa, això no ho nega ningú. I com és que al país hi ha convivència —perquè en el país hi ha convivència, això no ho nega ningú. I com és que el país té un prestigi creixent —perquè això també és cert, això no ho nega ningú. Si realment la realitat que hi ha del país només fos aquesta que vostès explica, tot això fóra incomprensible. I és que no és tota la realitat, de bon tros, afortunadament. Tampoc no s'entendria... i que consti que, com vostès saben, jo sempre he estat més aviat escèptic amb les enquestes, però, de tota manera, com que és una enquesta que ningú podrà dir que l'hagi manipulada el Govern de la Generalitat, deixin-me dir-los, amb totes les reserves del cas, el que diu per exemple l'enquesta del... CIS, que vol dir Centre d'Investigacions Sociològiques, que, com vostès saben, depèn del Govern central, depèn de la Moncloa, és això. Bé, doncs, segons aquesta enquesta, resulta que el 96% dels ciutadans de Catalunya està o satisfet o molt satisfet de viure a Catalunya. Bé, i Catalunya és un país que té atur, i Catalunya és un país que té comarques en situació crítica, i Catalunya és un país, òbviament, en què hi ha moltes famílies que tenen minusvàlids, i Catalunya... etcètera, però, malgrat això, el 96%, que vol dir que el 60% diuen estar molt satisfets i un 36% que diuen que simplement estan satisfets, estan satisfets de viure a Catalunya. Naturalment, el país que vostè ens ha estat presentant no podria donar una resposta d'aquest tipus. I després, quan se'ls pregunta —i ara d'això no recordo la dada, perquè no la tinc aquí— si pensen que les perspectives de millora, tal com va el país, són per anar més amunt, les perspectives són d'anar cap amunt o d'anar cap avall, tots, tots no, però d'una manera, amb una molt clara majoria diuen que el país anirà amunt. I encara quan els pregunten —i això té un valor relativíssim, però, en fi, de tota manera, acabem-ho d'explicar— si creuen que la situació actual i, sobretot, les perspectives de futur són millor a Catalunya que a la resta d'Espanya diuen que indubtablement, que són millor a Catalunya, d'una manera clara, que no pas a la resta d'Espanya. I és això el que fa que jo, que de vegades podria ser una mica aprensiu —suposo que se'm nota que a vegades sóc una mica aprensiu—, doncs resulta que podria quedar molt impressionat per discursos com el de vostè, en el qual resulta que no hi ha res que sigui positiu; però, és clar, jo després vaig pel carrer, veig què passa, vaig per Europa, vaig per la resta d'Espanya i veig que aquests temes de progrés, de convivència i de prestigi no són cap invent, sinó que són una realitat, i si el país fos el que vostè ens diu i tots ho féssim tan malament com vostè diu, no es podria explicar res d'això ni aquesta enquesta del CIS.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor candidat. El senyor Ribó té vint-i-vuit minuts per consumir en un torn de rèplica. (Pausa.)

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, dos advertiments previs. Vostè i jo, senyor candidat, compartim una preocupació, que es diu Catalunya, segurament amb uns enfocaments força diferents. Jo no he fet servir la paraula «continuista» ni una sola vegada, no li he dit que vostè

modernitzés plantejaments, he dit que intentava modernitzar plantejaments. Però això que és *pesce minuiti* em duu, amb la mateixa estimació amb què li he fet la primera afirmació, a dir-li, estirant les orelles, que no s'hi val a utilitzar aquesta tècnica de desqualificació de dir «vostès tot ho veuen en negatiu», en el discurs hi ha un bon grapat d'afirmacions que hem fet sobre una sèrie de factors positius de Catalunya avui, i que si nosaltres tinguéssim no mitja hora —o trenta-set minuts clavats, amb la benvolença del President del Parlament— per respondre-li, sinó amb una indefensió no pas tan gran, temps de discussió, hi entrariem més a fons. Però no s'hi val a desqualificar l'adversari parlamentari quan no hi ha arguments per respondre les seves preguntes, dient-li «no, és que vostè tot ho veu en negatiu», i no és ni la primera ni la segona vegada que ho fa servir, i amb la mateixa estimació que li he fet la primera afirmació li faig aquest retret. Perquè, si bé és cert que des d'un discurs més o menys apassionat —com vostè mateix acostuma a fer, a vegades, en aquesta tribuna quan es deixa dur per la seva pròpia preocupació per Catalunya—, en un discurs diu que el discurs de l'oposició, malgrat que siguin molt apassionats i molt contundents, no vol dir que tot sigui cert, tampoc pel fet de venir del Govern ni d'un candidat tot és cert, sí o no? D'acord. Quasi, senyor Camps, quasi, llàstima que el «quasi» de vegades es va eixamplant.

Miri, jo no aniré més enllà en el tema de l'abstenció. Iniciativa per Catalunya no ha emès ni un sol comunicat apropiant-se un percentatge de l'abstenció, i em sembla que som dels raríssims grups que varem anar a les eleccions que no ho varem fer. Però no és aquest el tema. A mi m'amoïna que en la preocupació de Catalunya que vostè li dona, i profunda, no hagi dit ni un mot en el seu discurs d'investidura del fet que aquí representem el 57 i escaig per cent de l'electorat, si vostè li treu l'abstenció i el 2 i escaig per cent de gent que no va aconseguir representació electoral. I que no s'interrogui sobre les causes d'això, i jo he dit «no en fem tremendisme», n'hi ha de tècnica, n'hi ha de passiva, n'hi ha d'activa. Això és el que a mi m'amoïna, tota la resta és afany de distreure en el discurs. I també encara amb aquests temes previs del Parlament de Catalunya, senyor candidat, jo li he retret quelcom que m'ho sentia retreure constantment, fins que vostè no canviï d'actitud. Vostè menysprea olímpicament la funció de control de les diputades i diputats fora del que li mana el Reglament del Parlament o la llei. Vostè, si va a veure el Felipe González el setembre i nosaltres li fem la interpellació sobre un tema tan important com és una entrevista del President del Govern de Catalunya amb el President del Govern espanyol, vostè, fins a avui —i tant de bo m'equivoqui el setembre— no es dignaria —i no em surt una paraula més suau— a venir al Parlament a respondre la interpellació. I vostè és el responsable del govern, i és un tema tan important com les relacions Catalunya-Estat, no interpellació sobre l'Alcalde de Boadella, o sobre el pont del riu, no, una interpellació sobre unes negociacions a nivell d'Estat —com s'ha produït altres vegades—, i vostè no es digna venir al Parlament. Si això no és un menyspreu del Parlament el convido perquè em doni un altre qualificatiu, perquè vostè, com a President de la Generalitat no està per damunt de les diputades i dels diputats, és un diputat més, que és elegit per a la funció de governar, i encara té més responsabilitats que els presents per respondre aquí de l'acció de govern, i no quan li mana el

Reglament o la llei solament, sinó a ritme dels esdeveniments polítics quan tenen entitat. I nosaltres proposàvem al seu dia, amb uns qualificatius molt elevats i molt precisats i molt sospesats, què podíem entendre per temes d'entitat que obliguessin el President del Govern de Catalunya a venir al Parlament. Puc dir solemnement que el President del Govern de Catalunya no ve al Parlament quan se li demana, i no m'ho pot rebatre —i no m'ho pot rebatre.

Miri, per blocs, si és que puc ordenar tot el conjunt de coses que li he plantejat, que en part ha respost i que en part no ha respost: valors de dretes que hi ha en el seu discurs i que ara s'ha refermat en la resposta. Diu que s'ha sorprès que li parlessin de cultura i competitivitat; a nosaltres ens va sorprendre que no parlés de cultura i, molt abans de la competitivitat, molts altres factors que acompanyen la cultura. Segons les darreres estadístiques, a l'àrea barcelonina hi ha un 11,3% d'analfabets adults reals, no passius, no allò que es consideren els estadis...; reals. És o no és un tema cultural preocupant, per parlar-ne, no amb competitivitat, i no amb *élite*, i no amb coses artístiques, d'alta cultura, per parlar-ne en política diària. Li podria donar les estadístiques del fracàs escolar a Catalunya, les darreres que tinc, i són del curs 85-86, i són escruixidores.

Vostè, en parlar de cultura i parlar de nacionalització es va oblidar d'un fenomen que, si vol ser un bon dirigent nacional —jo, amb tota modèstia, des del nostre grup parlamentari li crido l'atenció—, que és el que està passant arreu del món. Vostè diu: «els Estats estan cedint sobirania cap amunt, i això ens va bé a nosaltres» i no diu que avui hi ha un progressiu procés d'uniformització cultural, amb un sentit positiu i amb un de negatiu, que és l'anihilació de cultures nacionals, que, sota un bagatge especialment... el que se'n diu l'*American way of life*, està envaint tots els espais i com, per exemple, TV3. M'agradaria que vostè fes una estadística de quants esforços esmerça TV3 a la cultura autòctona de Catalunya i quan és vehicle d'una cultura d'uniformització a escala mundial, i de vegades amb subproductes culturals. Governos com el d'Holanda, com el de Dinamarca, com el de Suècia, o governos com el francès, la potent França, han pres mesures de protecció del que ells en diuen el «franglais», contra la invasió a la seva pròpia llengua. És una part d'aquell fenomen que vostè ha descrit que no l'interessa com a dirigent nacional, i per a mi això és gravíssim. Aquest és un dels atemptats més forts que està rebent la cultura autòctona. És gravíssim, no que el rebi, i menys en la part que té de permeabilització i de positiu, és gravíssim que aquí no hi hagi programes, ni en la televisió dita nacional de Catalunya —i podríem mirar xifres de com estem colonitzats amb una sèrie d'expressions que va des de la música fins a altres formes culturals—, i no hi ha cap preocupació del Govern de Catalunya quan —ho repeteixo— a Europa això és tema de debat i de preocupació —valors de dretes, lògicament.

Inhibició com a governant, senyor candidat, no m'ha dit res. Miri, el que m'ha dit, de nou amb aquella tàctica de desqualificar, «si em permet li diré que he parlat amb empresaris estrangers...», jo també, i amb empresaris de casa nostra i amb treballadors de casa nostra; per cert —segona intervenció en replicar nosaltres—, ni un mot del col·lectiu treballadors, ni un mot.

I hi ha dos tipus d'aterratge d'inversió estrangera a Catalunya, i permeti'm que sigui tan esquemàtic, i ara no em digui

«que esquemàtic!», perquè no tinc més temps. Una inversió que, segurament, com hem dit abans, feia innovació, concert tecnològic, transformació, i una inversió que és pura i simplement pista d'aterratge per a extracció de beneficis. I ens surt amb l'exemple aquell tan maco de l'ordinador —que ja en els va explicar, per això rèiem, eh!, perquè ja el coneixíem—, pitja el botonet i surt Catalunya. Miri, vol que repassem la llista de les empreses tradicionals de Catalunya?, una per una?, i anem veient quines són capital català i de quines ja no tenim control sobre elles? Vol que ho repassem? Els grans noms que han fet aquest país econòmicament: escadussers, em podrà dir vostè, que avui estan en el procés que vostè ha assenyalat abans. Per què surt a l'ordinador Catalunya? Som molt a prop territorialment de la resta de la comunitat europea, tenim una llarga tradició industrial i econòmica, tenim un nivell de productivitat com Europa i tenim sots un terç per sota dels europeus. O és que només l'interessa assenyalat la medalla que es pot posar la Generalitat perquè a l'ordinador surt Catalunya. Agafi el panorama global del perquè hi ha aquesta atracció? Però, evidentment, des d'una opció com la seva, sobre una mateixa preocupació aquest panorama global el disfressarà.

Miri, no m'ha dit res sobre la investigació. Vostè sap que tenim només de les inversions en recerca i desenvolupament fetes a Catalunya —recerca i desenvolupament: el seu discurs en parla, n'ha parlat molt més que en aquest Parlament, perquè hi ve poc, a grans conferències fora d'aquí— només 0,8% de cada 100 pessetes, només 0,8 estan lligades a la universitat. Ho diu el Congrés d'Economistes de Catalunya l'any 88. 0,38% del PIB de Catalunya dedicat a investigació, 0,42 a nivell d'Estat, 1,3 - 1,4 a Europa, 1,9 a Estats Units; 2 i una mica més al Japó. Parlem d'això, senyor candidat, parlem-ne. O és que són coses que no afecten fins i tot el model que vostè vol dissenyar? Silenci absolut sobre la vaga d'ensenyament. No l'hem inventada nosaltres, la vaga d'ensenyament. No és l'oposició que per fer-li la guita va muntar-li una vaga d'ensenyament. O és que és un problema d'aquests que ha dit vostè: hi ha una sèrie de problemets i el país va bé. Tot el sistema públic paralitzat, degradant-se i encara és hora —i hi torno a insistir— que el President del Govern de Catalunya obri la boca, o no afecta la nacionalització de Catalunya que milers de nenes i nanos de Catalunya no tinguessin escola, i veurem el curs vinent el que significa això. I no se'm refugiïn que el tema salarial correspon al dolent de la pel·lícula, en Maravall —prou dolent que ha estat, evidentment—; no se'm refugiïn. Mirin vostès quines competències tenen en el que afecta la qualitat de l'ensenyament. Mirin vostès com quan hi ha demandes com la de Girona, que els enviïn cent cinquanta mestres, ahir els en prometien vint-i-cinc, i, fins i tot, ni de català. Per exemple. O com van a tancar aules a Nou Barris, quan es demana una altra relació entre el mestre i els alumnes, o és que tot això són uns mestres —que resulta que són milers; avui mateix en té una bona prova als mitjans de comunicació—, que volen tant aldarull que s'han inventat totes aquestes qüestions, que estan seriosament preocupats pel futur de l'ensenyament públic com milers de pares. I el President del Govern de Catalunya no en diu res, ni durant la vaga, ni després de la vaga ni en el seu discurs d'investidura, ni a preguntes de l'oposició. No és tema que tingui prou entitat.

No vaig a entrar en xifres sobre sanitat; són vostès que aquí

varen explicar que el període 86-87 farien 64 CAP i se n'han fet 18, en un programa que se n'havia de fer 320 en deu anys. Potser ho recuperaran més endavant. Deixem de banda la qüestió de les xifres.

Xifres sobre política territorial; no només xifres, fets. Som de les poquíssimes comunitats autònomes que no tenim ni un sol organisme sobre el medi ambient. Sí o no, senyor President? Sí o no? Tan senzill com això! Els amoïna? Serà un motiu de la propera legislatura? Vuit anys de Govern: no hi ha pla territorial de Catalunya; sí o no? Si hi és, l'han fet públic? Es coneixen les opcions al territori de Catalunya? Vuit anys d'autogovern, competències sobre el tema. O és que estem demanant la lluna? No es volen comprometre sobre les grans opcions del territori a Catalunya, i jo entenc també per què no es volen ni es poden comprometre. Any 83, març, si les meves notes no estan equivocades: Pla urgent contra els anegaments del Llobregat. Any 88, vostès saben on és la realització d'aquest Pla urgent? Al Baix Llobregat no el coneixen. Territori, tema importantíssim i passarem fent tentines, que no se'ns noti, perquè és de les veritables vergonyes, no em desqualifiqui, no en tot negatiu, aquesta sí, prou seriosa, que arrosseguen com a anterior govern i sembla ser que ara com a futur govern.

Senyor candidat, vostè diu que Catalunya va perdre plomes en la crisi —potser com deia algú «petxugues» i tot— de la forma com va quedar. Sectors importantíssims de l'economia de Catalunya no poden ser qualificats de «plomes»; està bé la idea, però si vostè creu que són plomes, que sectors tradicionals de la producció de Catalunya avui ja no tinguin capacitat de decisió a Catalunya són només la pèrdua de plomes, és una forma bastant minsa i amb una curtesa de vista de contemplar el fenomen. Tot això el du una vegada més a obviar el tema per excel·lència d'aquest debat d'investidura; tot el que li han dit fins ara la majoria d'intervencions, fins i tot la meua, se n'han anat a veure si vostè, com a futur President de la Generalitat, si supera —com superarà— el debat en la votació d'investidura, ha dit que hi haurà una Conselleria nova; continuem sense saber en què consistirà aquesta Conselleria nova. Continuem sense saber amb la interpretació de vostè sobre una frase que aquest matí ha dit: «No me'n parlin» i jo li'n vull parlar, que està en el seu discurs, no l'he escrit jo, i suposo que els serveis de transcripció del Parlament han estat fidedignes. Vostè ha dit: «Cal no oblidar-los a les golfes, perquè no pertorbin la imatge de progrés que bona part de la resta del país pot donar», si això no és una filosofia conservadora, vergonyant, sobre un fenomen greu com el de la marginació, busquin vostès una altra definició. (*Remor de veus.*) Aquesta frase, aquesta qualificació, i perquè no quedi malament el quadre, que és prou maco, l'ha fet el candidat a la Presidència de la Generalitat... (*Remor de veus.*) Candidat...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, senyor Ribó. Prego silenci.

El Sr. RIBÓ: Gràcies, senyor President. Candidat que fins ara tampoc s'ha dignat a explicar-nos en què consistirà la Conselleria de Benestar Social. (*Remor de veus.*) O sigui, si en un debat d'investidura, que ens expliquen les línies de govern i ens parlen d'una nova Conselleria, no tenim ni el dret a exigir que ens diguin les línies mestres d'aquesta Conselleria, jo em pregunto què fem aquí en un debat d'investidura? (*Remor de veus.*)

I, per últim, no m'ha respost res, lògic, sobre els seus pactes a Madrid, és clar, no interessa, tu diràs! Com ha d'interessar, si ja es van retratar prou, no ens ensenyi la fotografia, que intentarem posar-la sota la catifa, a veure, que ningú es recordi! I es van retratar prou, eh! Aquí està la contradicció a dir que volen nacionalitzar Catalunya. De refugiar-se darrere la paraula, de pretendre tenir l'exclusiva. Assumeixin que són un govern d'una part del ventall parlamentari, que respon a una part del programa del ventall parlamentari. Assumeixin que fan opcions de les quals els podem exigir responsabilitats, i no siguin incongruents. Si són vostès els que han manat els Mossos d'Esquadra que siguin policia de col·laboració judicial, no llancin les pedres contra l'altra teulada. Si són vostès que han acceptat una Llei de Bases de Règim Local, que impedeix fer una veritable ordenació territorial a Catalunya, no vagin a protestar a altres llocs. I si són vostès que volen continuar practicant com feren la UCD i ara fan amb el PSOE, d'anar a mercadejar a veure com poden fer aquest pacte i aquest altre pacte, no diguin després, omplint-se la boca de Catalunya, que no podem deixar que ens maltractin, ens ignorin, a vostès potser sí, però Catalunya no la barregin amb aquest afer. Aquesta, permetin-me que els recordi a les diputades i diputats de la majoria, serà per part del nostre Grup una de les línies d'acció constant en aquesta legislatura.

Som tan conscients com qui més, per no dir més, que a Catalunya calen més poders polítics i financers. Tenim propostes com qui més, per no dir més, per aconseguir aquests poders polítics i financers; propostes que afecten temes que s'han anat ventilant un darrere l'altre, que no poden ser rebutjats amb arguments constitucionals o estatutaris. Ens tindran altra vegada trucant a les respectives portes, per explicar-los en què consisteix un acord nacional sobre autogovern, i en què consisteix assumir una política real de nacionalització de Catalunya i de recuperar aquells poders polítics i financers, sobre el qual demanem consens i exigim al Govern que significa la majoria absoluta avui, que per a aquests temes, ja que el seu candidat fins ara encara no ho ha explicat, hi hagi una manifesta voluntat de consens.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ribó. Pel Grup parlamentari Socialista té la paraula el senyor Raimon Obiols.

El Sr. OBIOLS: Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President. Senyores diputades i senyors diputats, jo no sé si el senyor candidat és conscient de fins a quin punt molts ciutadans i ciutadanes de Catalunya s'han interrogat aquests darrers dies, en les setmanes que han seguit les eleccions del 29 de maig, s'han interrogat intrigats i fins amb un pèl d'astorament, sobre les causes del seu mal humor, i més en general sobre les causes d'un visible, d'un palpable enervament dels dirigents de Convergència.

La pèrdua de vuit diputats a la banda dreta de la Cambra, la pèrdua de més de 120.000 vots de la coalició de Convergència i Unió, l'augment de la representació parlamentària dels socialistes i de la banda esquerra de la Cambra, en general, la percepció d'un canvi de tendència a Catalunya, uns resultats clarament per sota d'unes expectatives triomfalistes, d'un cert enfocament plebiscitari de les eleccions del maig passat poden ser causes, però des d'ahir, en realitat, des del discurs d'ahir, jo crec que tots, tots aquests ciutadans dels diversos horitzons po-

lítics de Catalunya, també els pertanyents o electors de la majoria s'han pogut fer càrrec d'una altra resposta. La resposta —i no ho diem amb satisfacció, vulguin creure-ho— que no saben massa què fer, que no tenen un model polític, que no hi havia un programa en la seva oferta electoral, que continua no havent-n'hi en les seves intervencions en aquest debat d'investidura.

Tots els comentaris a la premsa, les diverses intervencions dels oradors dels grups parlamentaris han insistit, pràcticament de tots ells —el senyor Ribó, no—, en la idea de continuïtat, però és més que això, és pitjor que això, no és continuïtat en un plantejament, és una sensació de fatiga indissimulable, d'un projecte que s'ha anat esgotant, d'un projecte esgotat.

Vostès donen clarament la impressió, no sols als membres d'aquesta Cambra, sinó a l'opinió pública de Catalunya, als que hagin pogut sentir i seguir aquest debat a través dels mitjans de comunicació, vostès donen la impressió que no saben realment com afrontar els propers quatre anys. Ni des del punt de vista de l'obra de govern —de les prioritats i del programa de l'obra de govern— ni des del punt de vista de l'aprofundiment de l'autogovern català, ni des del punt de vista de les relacions amb l'Estat, ni des del punt de vista de les relacions amb Europa, amb la Comunitat Europea.

El discurs d'ahir fou, en efecte, un discurs —i era legítim; jo no comparteixo aquest criteri— més de reflexió ideològica, amb incrustacions —ben cert—, amb exemples, com vostè va dir, que no pas el discurs d'un candidat a la investidura a la presidència de la Generalitat. Discurs, cert, s'ha remarcat aquí, d'una coloració conservadora notable. Jo no sé si com a fruit d'aquests esforços de modernització que li comentava el senyor Ribó, o si veritablement, com vostè deia, responia a uns plantejaments molt antics, de fa molts anys. En tot cas, per les seves afirmacions, i sobretot pels seus silencis: s'ha remarcat aquí «les dones», s'ha remarcat aquí «els treballadors», s'ha remarcat aquí «els sindicats», afegiria jo «els partits democràtics de Catalunya»; s'ha remarcat també aquí «els ajuntaments de Catalunya», s'ha remarcat aquí també «els problemes dels desequilibris creixents en el territori de Catalunya», els problemes de l'agressió contra la naturalesa, contra el medi natural, contra el medi ambient a Catalunya. Tots aquests silencis clamorosos en el seu discurs, i no és petita qüestió la que plantejo, sinó realitats socials; en el cas de les dones, òbviament, de més de tres milions de persones de Catalunya, i, en realitat, qualsevol d'aquestes dates, categories de problemes, he citat problemes d'una extraordinària entitat; tots ells no són qüestions menors, van ser absolutament, literalment exclosos de la intervenció que vam escoltar ahir, intervenció que va tenir —si no ho recordo malament— un parell d'hores de duració. Per tant, no crec que valgui l'excusa, l'argument que eren qüestions que no podien ser abordades en funció de criteris de temps o cronològics.

Incrustacions també, exemples —com es va dir— en determinats aspectes, aleatòriament triats, ampliat avui en la lectura de les fitxes d'aquesta maleta que està situada en l'escó del costat del candidat, per donar la impressió que es tenen les idees més o menys clares en determinats àmbits de l'acció del Govern, però, en realitat —aquesta és la nostra apreciació, i crec que és una apreciació objectiva—, res de concret sobre res

en particular. En realitat, ni sobre les grans qüestions de Catalunya, ni sobre els aspectes més parcials i més concrets de l'acció de govern; res en concret. Pot citar-se o tornar-se a citar Paul Valéry; de tota manera, el nivell d'autoexigència de la intervenció inicial del candidat i de les seves rèpliques avui, el nivell d'autoexigència s'ha situat clarament sota mínims.

Perquè, de què es tractava? De què es tractava, en un debat d'investidura? I lamento haver d'entrar a considerar qüestions que haurien d'aparèixer com a clarament òbvies en aquest Parlament. Es tractava d'oferir un programa de govern per a la majoria, i no solament d'això; es tractava també, es tracta també, a Catalunya, en la situació actual, en les seves perspectives de futur, es tracta de quelcom més: un candidat a la presidència de la Generalitat no es pot limitar —i ni tan sols això ha fet— a oferir un programa de govern per a la majoria en aquest Parlament, ha de fer quelcom més tan important com oferir un programa de govern, probablement més important encara: oferir un programa nacional; oferir un programa al país, oferir un programa a tots, oferir un programa a tots els sectors polítics representats en aquesta Cambra; un programa per al país, per als propers quatre anys de la vida del país; del desenvolupament del seu autogovern, del seu procés lent, tenaç, de construcció democràtica, de maduració civil de construcció nacional. Encara no hem vist res d'això: ni un programa de govern ni un programa nacional. I es tractava de la investidura d'un càrrec que exigia i exigeix la presentació d'un programa de govern i d'un programa nacional, perquè es tracta d'investir un president de la Generalitat, no un president de govern; un president de la institució nacional, la que ens aplega a tots, tots els aquí presents, no només al grup de la majoria, a tots. President de la Generalitat, no d'un govern, president de tots; de tots i cada un dels ciutadans de Catalunya, cap de la institució de tots els catalans. Per tant, la necessitat ineludible de fer una proposta que anés més enllà d'una proposta de govern, proposta que aplegués voluntats, que aplegués consens, que aplegués acords sobre qüestions bàsiques que ens haurien d'unir a tots, que ens han d'unir a tots.

Doncs bé, ni l'una cosa ni l'altra s'han acomplert. Quins objectius bàsics per als propers quatre anys de govern de Convergència i Unió? Els desconeixem i els desconeix l'opinió pública de Catalunya que hagi seguit el debat. Quins compromisos concrets s'adquireixen? Els desconeixem, com els desconeix l'opinió pública que segueix aquest debat. Quines prioritats, quins mètodes? Els desconeixem.

Pel que fa a un programa nacional, a un programa de país, quines col·laboracions? Sobre quina base de consens imprescindible? Quins elements de consens? Quina política de la Generalitat a Espanya per als propers quatre anys? Amb quins mitjans? Amb quins interlocutors? Amb quins amics? Amb quins aliats? Ho desconeixem. Amb quin model de relacions? Ho desconeixem. I, sobretot, senyor candidat, amb quin projecte d'Estat? Ho desconeixem. Amb quina idea de com ha d'evolucionar l'Estat en aquests propers quatre anys i més enllà? Ho desconeixem.

Partint d'un mètode que vostè va utilitzar ahir, el mètode de la negació; és un bon mètode per fer un debat. «Ha passat l'època», i cito literalment, textualment, «en què per a les nacions sense Estat no hi podia haver més objectiu que aconseguir un Estat.» Partint també de l'anàlisi, molt incompleta, de la in-

adequació de la forma Estat, no sols de la forma Estat espanyol, sinó en general dels Estats a Europa o a Occident, en un context d'internacionalització econòmica, com vostè va assenyalar; d'una manera incompleta, caldria afegir també altres fenòmens d'una extraordinària intensitat: la complexitat social creixent a les societats, l'augment de les demandes socials, que fa parlar, als pensadors conservadors de tot Occident, d'inadequació de les estructures de l'Estat tradicional, de sobrecàrrega de demanda sobre l'Estat. Però, partim d'això. Partim, per exemple, d'aquella frase de fa més de trenta anys, o fa trenta anys exactament, de l'any 58, de François Perroux, aquell gran economista francès, quan deia: «Els pobles i les pàtries que aspiren a la independència tremolen quan descobreixen que l'Estat sobirà ha esdevingut per a molts d'ells ja una recepta impracticable»; podem coincidir en això. La internacionalització de les relacions econòmiques, la multinacionalització de les empreses, la circulació de capitals i d'inversions, la mundialització de les nacions fa que el programa nacional de Catalunya no pugui ser el programa de la construcció d'un Estat, perquè allò que François Perroux citava, allò que era cert fa tres dècades per als països petits, per als països dependents, avui és cert per a tots, per a tots els Estats, fins per als molt grans Estats. Però això planteja, lògicament, una política nacional adequada a aquesta anàlisi, una política d'autorealització sobre la base del nostre autogovern, però també una política d'incidència, d'incidència en els llocs on es decideixen les coses i una política d'incidència que no es pot fer en solitari, que s'ha de fer amb aliats, que s'ha de fer amb aliances. A on? A l'Estat, a Madrid, si vostès volen, i a Europa, a les nostres àrees d'ubicació. Doncs, bé, què ens proposen vostès? Què ens proposa vostè, senyor candidat, en relació amb això? Quin model ens proposa, quin mètode ens proposa? Ens proposa, si no vaig equivocat —i crec que no; he escoltat molt atentament les seves paraules—, una continuïtat d'una experiència, d'una experiència que ha donat els seus resultats i que han estat uns resultats francament negatius. Ens proposa també un mètode, un mètode que jo tractaria de qualificar dient que és un mètode de mal sindicalista, si m'ho permet; de mal sindicalista. I m'explicaré: és el mètode de dir: «Miri, ja en parlarem; d'aquí a quatre mesos, d'aquí a cinc mesos, d'aquí a sis mesos. Mirarem d'aconseguir alguns objectius, determinats acords... Ah!, i si no reeixim, ens ballarem i ens mobilitzarem. Si no reeixim», cito també literalment, «canvi d'estratègia; si no reeixim», cito també literalment, «entrarem en una nova fase de mobilització i de reivindicació». Avui, senyor candidat, ni els sindicalistes utilitzen tàctiques o estratègies tan absolutament elementals.

I, en realitat, fa vuit anys que estem sentint el mateix. Aquest ha estat el seu enfocament, l'enfocament de treballar en solitari —avui s'ha emfasitzat de nou aquí, les relacions han de ser de govern a govern— i l'objectiu també de conduir en paral·lel una determinada política de partit, l'aliança amb el centre-dreta i la dreta espanyola. Que el senyor candidat ha estat batejat per exponents d'aquests sectors de la dreta espanyola com a «martillo de socialistas», mostra clarament fins a quin punt han arribat les coses en aquest terreny. Tot això en solitari, com a partit; si ho volen, com a partit majoritari, però no com a institució, no com a conjunt, no com a país o com a nació.

Jo no sé, senyors de la majoria i senyores de la majoria, fins a

quin punt s'adonen de com aquesta estratègia, aquest model, s'ha tornat ja senzillament impracticable. Fins a quin punt això requeriria uns condicionants, unes condicions que no es donen, que no es poden donar. Primer, l'enfocament a termini, periòdicament posposat, de dir «dialogarem i negociarem, i, si no, ens mobilitzarem i reivindicarem» requereix —vostès ho saben o ho haurien de saber— jugar molt i molt fort; molt i molt fort. Valgui l'anècdota que ens recordava sovint el President Terradellas en la seva conversa amb el cap del partit del senyor Fernández Teixidó, quan deia: «si no ens posem d'acord, jo tinc la darrera possibilitat de mobilitzar un milió de catalans», i la rèplica de l'aleshores President i amic de vostès —aleshores i ara, segons crec—, deia: «Tant li fa, com si en mobilitzen dos», però és que vostès, un milió de catalans, no els mobilitzaran; un milió de catalans, o els mobilitzem tots plegats o no es mobilitzen. I tampoc és cert que en el context actual es puguin obtenir resultats sobre la base de la mobilització d'un milió de catalans; s'obtenen resultats sobre la base de la intel·ligència, del diàleg i de la negociació.

La segona condició és que vostès haurien de tenir aliats forts a Espanya, i els seus aliats a Espanya són molt febles. Els seus representants, a Catalunya han vist disminuir en un 50%,..., perdó, en un 100% la seva representació parlamentària. (*Remor de veus.*) La dreta, el centre-dreta a Espanya és molt feble, i ho serà previsiblement durant un període de temps molt perllongat. Pensin això, pensin això, que és important; és important per a vostès i és important sobretot, sobretot és important per a Catalunya. Requeriria també una darrera condició inexcusable, un enfocament en solitari d'aquesta naturalesa, l'enfocament de dir: «Volem dialogar, volem pactar, volem plantejar determinats acords, però, si no, ens mobilitzarem», exigeix una petita condició indispensable, molt important, de tota manera: anar creixent progressivament. Requereix, dins de Catalunya i dins d'Espanya, no simplement donar la impressió —que no es dona—, sinó oferir també la realitat que es guanya força progressivament, política i electoral, per tirar endavant aquesta estratègia. Malauradament per a vostès, els resultats de les eleccions del 29 de maig els han convertit en més febles com a partit, en el procés de la política espanyola, com a més febles que abans, i abans ja eren febles; siguin realistes: abans ja eren febles i ara ho són més.

S'imposa, així, doncs, un canvi d'estratègia, senyor candidat. No d'aquí a sis mesos, ara, ja s'imposa un canvi d'estratègia i no un canvi d'estratègia cap a la utilització del dret a l'amenaça, sinó un canvi d'estratègia cap a un nou enfocament, cap al consens bàsic a Catalunya, cap al diàleg i la negociació sobre la base d'un acord entre les forces catalanes per avançar en una posició institucional i unitària en la relació de diàleg i de negociació amb el Govern de l'Estat i també, lògicament, en la presència dins la Comunitat Europea. I això requeriria un candidat que pogués encarnar una presidència de diàleg, de diàleg permanent. No tenim símptomes que això sigui així. En vam tenir la darrera ocasió fa pocs dies, per exemple. Amb tots els meus respectes, Molt Honorable senyor President del Parlament, jo voldria assenyalar molt clarament que no hem estat informats ni convocats a un diàleg sobre la candidatura que presentaria la majoria a la Presidència de la Cambra, quan és evident —i vostès ho havien de saber— que nosaltres estàvem disponibles per a un diàleg d'aquesta naturalesa, i que, si aquest diàleg

hagués portat a una candidatura d'una persona que mereixés la nostra confiança per a una presidència imparcial, hauríem votat per aquesta persona com a garantia que a Catalunya quelcom canviava, que hi havia un nou ambient, un nou clima, que hi havia majors possibilitats de diàleg per fer aquest canvi d'estratègia que ha de venir i que vindrà, perquè aquesta inflexió vindrà, aquest canvi vindrà. Vindrà una majoria de progrés a aquesta Cambra. Les coses que ha de fer aquesta majoria de progrés són clares; el seu programa de govern és clar, més clar, bastant més clar que el que se'n ha plantejat en els dos dies de debat que hem tingut amb ocasió d'aquesta investidura: prioritats i xifres; prioritats polítiques, prioritats de gestió i prioritats pressupostàries, que és l'única manera concreta d'entendre'ns entre nosaltres i que la gent ens pugui entendre; no parlar de tot i de res a la vegada, no enfocar els temes de l'equilibri territorial de Catalunya fent una breu discussió sobre la situació i les perspectives de totes i cada una de les àrees de Catalunya, i vetllar curosament perquè a través de la televisió ningú pugui sentir que se'n oblidia cap; no parlar de tot sense agafar cap compromís sobre res, sinó marcar clarament uns objectius i unes prioritats, prioritats de desenvolupament econòmic, de desenvolupament civil del país, si volen de nacionalització del país. Jo vaig utilitzar aquesta expressió, si no ho recordo malament, en un article al diari *Avui* l'any 1981, i parlava de nacionalitzar Catalunya en uns termes que, probablement, no coincideixen massa amb els termes que utilitza el candidat. Jo parlava de nacionalitzar Catalunya com a antítesi a privatitzar Catalunya; jo parlava de la necessitat inexcusable que tots nosaltres fèssim una política que tendís a la no-privatització de la idea, de les institucions o dels símbols de Catalunya; alertava contra un fenomen que, malauradament, s'ha produït, per desgràcia del país. Aquesta és la nacionalització que crec que s'ha de produir, com també una nacionalització de la Generalitat, una despartidització de la Generalitat, un avenç cap a una política de més obertura, de més diàleg, de més consens, que faci aparèixer la Generalitat com a allò que és, però que ho faci aparèixer nítidament, com la institució de tots els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, no la institució monopolitzada per un partit o una coalició.

Desenvolupament cultural, desenvolupament educatiu: majors nivells d'igualtat a Catalunya. Lluita contra l'atur: acció solidària, acció de govern solidari. Permetin-me, molt ràpidament, un comentari sobre això. Jo no diré res sobre aquesta petita discussió que s'ha tingut aquí sobre si els marginals són a les golfes o no són a les golfes, a Catalunya, si s'hi han de deixar o no s'hi han de deixar... El que alerto és sobre el risc terrible que la nostra societat està corrent en aquest moment, i no és peculiar de Catalunya; és un risc de totes les societats occidentals, el risc que el canvi que s'ha produït en aquesta darrera dècada i que va continuant impetuosament —canvi tecnològic, canvi del sistema productiu— signifiqui la instauració de nou en les nostres societats d'esquemes de molt profunda divisió social, de molt profund dualisme social; el risc, no de tenir un «pelotó» de cua que no pugui seguir, sinó de tenir una fractura molt profunda dins de la nostra societat, dins del nostre territori, entre una part i una altra part —no minoritària, per cert, no marginal—, una part molt important que resta en condicions subordinades, en condicions de noves pobreses, en condicions de precarietat extraordinària —i no

parlem de petites minories, parlem de sectors molt importants de la nostra societat—, i això no s'arregla amb una conselleria de benestar social, això no s'arregla amb la categoria nació-societat-persones; això s'arregla o amb un programa polític i pressupostari de progrés, que apunti decididament a un objectiu, que és l'objectiu de lluitar contra les desigualtats socials i territorials en el nostre país, o no s'arregla. I això és, probablement, el discriminant més nítid, la diferència fonamental entre l'opció d'un govern conservador o l'opció d'un govern de progrés.

Un programa ineludible a Catalunya, també, que col·loqui, com a element absolutament prioritari, la següent anàlisi i el següent objectiu. L'anàlisi és molt ràpida: Catalunya té el tristíssim honor de ser, probablement, l'àrea territorial, geogràfica, de tot Europa occidental, més agredida en el seu medi natural, com a conseqüència de fenòmens contemporanis absolutament clars, des de la industrialització i la seva ubicació en el territori a final del XIX i començament del segle actual, passant pel *boom* turístic, que ens ha destrossat pràcticament tota la línia de costa, passant pel fenomen migratori massiu, que va deteriorar profundament la situació en molts indrets de Catalunya, passant per quaranta anys d'incúria dels governs locals i del conjunt de les administracions sobre el territori. Catalunya té avui el tristíssim privilegi de ser l'àrea de tot l'Europa occidental amb el medi més degradat, amb els rius més contaminats, amb la línia de costa més destruïda, i en aquest context un govern responsable —no parlo ja d'un govern progressista— ha de col·locar com un element absolutament fonamental de les seves prioritats de l'obra de govern, ja no conservar el medi natural a Catalunya, sinó restaurar-lo amb accions enèrgiques i decidides.

Política, també, de maduració civil i democràtica del nostre país, amb un element bàsic, avançant la igualtat entre els homes i les dones de la nostra terra. També aquí el silenci del candidat ha estat sorprenent i un xic escandalós.

Política, en fi, de transparència, de rigor, d'exemplaritat en l'Administració, política de rectificacions necessàries en determinats elements que afecten la moral social i pública, i que han de ser rectificats. Em refereixo al problema del joc, al problema de les subvencions —de la claredat i la transparència en la política de subvencions— i al problema que ens esquitxa, al conjunt de l'autogovern català, de les incompatibilitats.

Tot això, senyores i senyors diputats, amb concrecions pressupostàries, perquè, si no, res del que es diu té sentit. Jo no m'estendré sobre això, en el que és un plantejament progressista, de compromís de govern, en el terreny de la despesa, en el terreny del pressupost, però vostès saben que en el curs de la campanya electoral nosaltres hem quantificat perfectament aquests objectius, que aquests objectius vostès no els quantifiquen de la mateixa manera i, per tant, que hi ha una distinció nítida; que podem, potser, utilitzar les mateixes frases, que podem —vostès i nosaltres— dir: «lluitarem per l'equilibri territorial, lluitarem per la millora de la formació professional», però vostès hi posen unes xifres i nosaltres n'hi posem unes altres. I les nostres són superiors. Les nostres són les xifres que corresponen nítidament a prioritats d'obra de govern, mentre que vostès poden compatibilitzar perfectament la retòrica, l'ús dels mots, sense que això obligui a una concreció pressupostària concreta, i sense que en aquesta Cambra puguem entrar en

la discussió concreta d'aquests objectius.

Per exemple, nosaltres hem parlat de 40.000 milions de pessetes d'aportació econòmica i uns 15.000 milions de pessetes d'aportació en servei a programes de mínims socials garantits, per afrontar el problema del dualisme social, per afrontar el problema de les famílies i les persones que viuen avui amb pensions assistencials i en situacions enormement precàries, que no els permeten arribar a final de mes. Parlin vostès de les seves xifres, diguin què pensen aportar a això. No s'accontenti, senyor candidat, de dir: «Ja ho sé, que ens criticaran, però ho hem de fer» —per exemple crear una conselleria de benestar— «perquè preferim que se'ns critiqui havent creat la conselleria de benestar que no caure en l'oblit.» Del que es tracta, senyores i senyors de la majoria, és de crear una conselleria del benestar i que aquesta conselleria del benestar funcioni, optimitzant els recursos, amb les prioritats pertinents, de tal manera que la crítica no sigui possible o, en tot cas, sigui una crítica fora de lloc, desencertada. Si es dóna la prioritat que s'ha de donar, si es colloquen els pressupostos, els recursos que s'hi han de posar i que s'hi poden posar, per què la crítica? La crítica vindrà si la conselleria de benestar social que vostès creen, i sobre la qual no donen cap tipus d'especificació, es converteix en una mena de *ropero*. Però, si no, no hi haurà crítica. I em temo que, de crítica, n'hi haurà, que la crítica hi serà.

Tindrem ocasió, senyores i senyors diputats, de discutir aquestes qüestions en el curs de la legislatura, però voldria que quedés clar en aquest debat d'investidura que nosaltres fem una política d'oposició —és l'encàrrec popular democràtic que hem rebut—, però és una política d'oposició que té un projecte, un programa de govern i un programa nacional. Un programa de govern amb prioritats clares —aquestes prioritats que no hem vist, ni del dret ni del revés, per part de la majoria o del candidat de la majoria en la jornada d'ahir i en la jornada d'avui— i també una proposta nacional, una proposta de canvi d'estratègia de país: Catalunya endins i Catalunya enfora. Catalunya endins, per trobar de nou una situació que, a través de la descentralització de la Generalitat; a través de la cooperació entre el Govern de la Generalitat i els ajuntaments, a través d'un pacte amb les ciutats intermèdies que permeti definir un pla d'equipaments que busqui realment l'equilibri del territori, a través de la participació i el diàleg entre el Govern de la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona per enfocar els grans problemes i els grans temes d'infraestructures i de serveis de capitalitat de Barcelona, a través de la gestió, del nivell dels serveis, per col·locar-los en el lloc més eficient i més proper als ciutadans, evitant tota superposició, tot col·lapsament fruit d'una voluntat o d'una pràctica de burocratització de la Generalitat, a través de la normalització de la presència de les organitzacions sindicals i empresarials a la Generalitat, de la constitució del consell econòmic i social; a través d'un replantejament sincer de les Lleis d'ordenació territorial, que permeti de recuperar el seu impuls amb la participació i el suport actiu de totes les forces polítiques... Un programa nacional, Catalunya endins, que permeti mantenir la dialèctica necessària en tota societat democràtica i plural entre majoria i oposició, entre obra de govern d'una coloració o d'una altra, però que garanteixi, també a dins de Catalunya, que aspectes comuns que ens afecten a tots i que, sobretot, afecten tots els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya són abordats en una perspectiva de diàleg,

d'entesa, de col·laboració. I Catalunya enfora, per descomptat, també.

Si vostès continuen practicant aquest enfocament, que dura d'anys, que dóna aquests resultats, em temo que hauré de tornar a fer la mateixa discussió en una situació en la qual la fatiga i l'esgotament dels seus plantejaments serà molt més notòriament ostensible del que ja és ara en aquest moment. Però és realment preocupant que no s'adonin de les possibilitats que ofereix per a Catalunya, per a la seva realització nacional, per a l'aprofundiment del seu autogovern, un canvi d'estratègia, el que nosaltres proposem: un acord a Catalunya, sobre l'objectiu de completar el marc competencial del nostre autogovern; un acord per treballar ja des d'ara en les propostes per un sistema de finançament que ha d'entrar en vigor preceptivament l'any 92, que ha d'apuntar cap a uns determinats objectius que són possibles, si treballem conjuntament, però que es poden malbaratar si continua aquesta política en solitari que vostès practiquen; amb l'objectiu absolutament imprescindible, des del punt de vista nacional i des del punt de vista de l'autogovern, que és avançar cap a la corresponsabilització fiscal, i cap a una redistribució de recursos en el si del sector públic.

¿Vostès saben o no saben que nosaltres vam aconseguir que en el Congrés Federal dels Socialistes s'aprovés —i això són xifres i no són paraules— l'objectiu d'avançar cap a un repartiment dels recursos públics del 50%, 25%, 25%? 50% per a l'Administració central, 25% per a les comunitats autònomes, 25% per als ajuntaments. Això és doctrina del Congrés del partit que avui governa a Madrid; és una notícia realment important, si no es parteix de la base que aquests senyors diuen una cosa i després en fan una de completament diferent; però és que aquesta vegada no l'han dit, l'han posat sobre un paper, l'han escrit i l'han signat.

¿Vostès estan d'acord en un repartiment dels recursos públics que avanci la presència i la força dels poders locals dels ajuntaments fins al 25% a Catalunya? Parlem d'això. El senyor candidat parlava que el nivell d'endeutament de la Generalitat era menor que el dels ajuntaments; parlem d'això. Si vostès creessin el Fons de Cooperació Local, el nivell d'endeutament dels ajuntaments baixaria automàticament. ¿Vostès són partidaris d'augmentar els recursos dels ajuntaments, encara que això signifiqui una certa limitació o autolimitació d'un augment, que també és perfectament necessari, dels recursos de la Generalitat de l'autogovern fins a arribar al 25%, 25%? Vostès saben que el Pressupost de la Generalitat és avui de més de 100.000 pessetes per habitant/any i que el pressupost dels ajuntaments no arribaria a la meitat d'això, i que, per homologar-nos a aquesta Europa de la qual parlen vostès tant, és necessari fer aquesta petita, gran revolució, que és fer que els ajuntaments tinguin més recursos i arribin a tenir un nivell de recursos per habitant/any similar al que té, per exemple, l'autogovern, al que té la Generalitat?

Tot això és possible. Això significaria més autonomia, més autogovern. És cert, també, senyores i senyors de la majoria, que significaria més desgast per a vostès, els significaria més cort per a vostès; probablement els significaria menys vots per a vostès, perquè hem vist en aquestes darreres eleccions les dues cares de la mateixa moneda —i no m'estendré sobre això—: una cara era l'abstenció, l'abstenció terrible de més del 40% dels ciutadans i ciutadanes d'aquest país a les eleccions

al Parlament de Catalunya; l'altra cara també —i això els ha estat favorable—, el molt relatiu desgast de l'acció d'un govern que es veu com una cosa de més a més, que no cobra impostos i que, per tant, té un desgast pràcticament molt petit. Ara, si volem avançar veritablement cap a un procés de construcció nacional, d'autogovern real, aleshores, hem d'avançar i hauríem de fer-ho, només podem fer-ho conjuntament, cap a una via de corresponsabilitat, de federalisme fiscal que permeti que realment l'autogovern assoleixi la majoria d'edat, que consisteix a cobrar impostos i a governar.

Senyores i senyors diputats, aquestes són les nostres perspectives i les nostres propostes, amb la limitació de temps de la qual es parlava en un altre moment d'aquest debat. Hem fet el que creïem que hem de fer com a força d'oposició, però també com a candidats democràtics a governar aquest país. Davant de quatre anys que són fonamentals per a Catalunya —el quadrienni 1988-1992 és vital per al redreçament o per al declivi d'aquest país; són quatre anys fonamentals, plens d'esperances, però també de perills, també de perills greus—, davant d'aquests quatre anys, estem amb el desassossec de contemplar una situació bloquejada, una situació obturada; m'han vingut a la memòria unes paraules de Joan Maragall, el poeta —i em sembla que és una cita que és pertinent en aquest debat—, quan deia a començaments de segle: «Alceu-vos, en nom de Déu, els que us sentiïu amb forces per fer marxar tots els catalans darrera vostre i digueu lo que hem de fer, lo que hem de fer ara, immediatament, perquè estem en un moment que la inacció és la mort. Si el que ha dit aquest home us sembla bé, però us receleu d'ell, acudiu-hi al voltant per ofegar-lo de tal manera que damunt de l'apinyament sols resti en l'aire la bandera.» Això va adreçat molt especialment als diputats i diputades de Convergència Democràtica de Catalunya i d'Unió Democràtica de Catalunya en aquests moments (*remor de veus*), i als altres, la resta de la cita: «Si no us sembla bé lo que ha dit, si no us sembla bé lo que ha dit, contradieu-lo i mostreu un camí per on tots puguem passar-hi.» Això és el que he intentat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Obiols. Senyor candidat, té la paraula.

El Sr. CANDIDAT A LA PRESIDÈNCIA DE LA GENERALITAT: Senyores i senyors diputats, Molt Honorable senyor President, senyor Obiols, jo recordo una vegada que havia d'anar a veure el President del Govern, el senyor Felipe González. Era una època que uns determinats diaris de Madrid feien córrer que estava molt enervat; deien: «Està molt malament el President», «està molt nerviós», «està frenètic», «no es troba bé», «està malament de salut», «pren pastilles», etcètera. Això, ho deien una sèrie de diaris que no cal dir quins són, però que també es poden imaginar quins són, de Madrid, sobretot, i recordo que jo aquells dies vaig haver d'anar a veure el President del Govern...

El Sr. AYGUADÉ (*de l'escó estant*): L'ABC!

El Sr. CANDIDAT A LA PRESIDÈNCIA DE LA GENERALITAT: No, estava segur que vostè és tan perspicaç, senyor Ayguadé, que ho endevinarà... (*Rialles.*) Però, aleshores... (*Remor de veus.*) Sí, home, sí... (*Rialles.*) Aleshores, hi vaig anar, i la gent em va rebre, quan vaig tornar, no em van demanar com havia anat i com havien anat les competències,

sinó: «¿està gaire enervat el President? Està nerviós? Fa mala cara? Mirin, el President està molt bé.» El President Felipe González aleshores —suposo que ara també—, doncs, estava molt bé. Bé, jo no sé si estic tan bé com el President Felipe González, però en tot cas cito aquesta anècdota perquè, evidentment, a vegades això forma part d'algunes, no sé si legítimes, però en tot cas bastant utilitzades, estratègies polítiques. Bé, des del meu enervament intentaré contestar al més constructivament possible el discurs del senyor Obiols.

És clar, jo tinc una mica la temptació, però em sembla que la sabré resistir, d'entrar a fons en el tema electoral que el senyor Obiols ha acabat de plantejar, no?, i d'aquest projecte esgotat, que ha rebut el suport del 45,77% de la població de Catalunya, ara fa encara menys d'un mes. Jo no sé si seré capaç de resistir aquesta temptació, perquè la temptació és grossa quan el partit que guanya agafa un 16% d'avantatge sobre el que ve al darrera després de vuit anys de govern, o quan el partit que guanya, guanya en 48 sobre les 41 comarques de Catalunya, i entre altres guanya al Barcelonès —el Barcelonès vol dir Barcelona, l'Hospitalet, Esplugues, Sant Just, Santa Coloma, Sant Adrià i Badalona— i guanya als dos Vallès; quan realment tan fàcil seria dir que quedar situat entorn del 46% és un èxit i que quedar per sota d'un 30% és un fracàs, sobretot després de vuit anys; quan seria tan fàcil dir: «Bé, escolti, senyor Obiols, potser el canvi, després de vuit anys de perdre les eleccions, l'han de fer vostès i no nosaltres» (*Rialles.*) Doncs, és clar, això és una temptació gran a la qual resistiré. (*Remor de veus.*)

Bé, una altra cosa. Hi ha dues maneres de fer un discurs; n'hi ha moltes, però com a mínim n'hi ha dues: una és donar..., el senyor Obiols ha dit: «És clar, vostè ha fet...» I no, justament no vaig fer això. Una frase per a cadascú, allò que et diguin: «Escolta, n'ha parlat, de la Seu d'Urgell? N'ha parlat, de Vallromanes? N'ha parlat, de les dones? N'ha parlat, dels infants? N'ha parlat...» Bé, jo justament no vaig fer aquest discurs ahir; ahir, com també, per altra banda, ha dit, jo diria que una mica contradictòriament, en el curs del seu discurs el senyor Obiols, jo vaig fer un altre tipus de discurs, que és el d'uns plantejaments polítics i, en alguns aspectes —no ho nego pas—, doctrinals, però em sembla que ja està bé, també, en els quals evidentment vaig posar algun element de concreció per il·lustrar el que volia dir, prou importants, com la sanitat, com l'ensenyament, no pas coses secundàries. N'hi podria haver posat d'altres, i aleshores m'haurien pogut criticar per haver silenciado altres coses. Podria haver parlat de la dona i, evidentment, de la igualtat jurídica de la dona —que és allà on nosaltres concretament, a nivell general i quan fa referència a la reglamentació laboral, entenem que s'ha de posar sobretot l'accent de la política sobre la dona—, o bé, per exemple, em podria haver referit a un tema important, i en el qual s'ha de treballar molt en aquest país, que és el de la sinistralitat, o parlar, per exemple, de tota la temàtica laboral. Podia haver fet tot això. En realitat, jo, la veritat, és que fonamentalment vaig fer el plantejament polític de caràcter general, i em sembla que això —repeteix— és bo; en tot cas, no em desdic d'haver-ho fet.

Voldria agrair al senyor Obiols que hagi tornat a fer una referència respectuosa, i més exacta que l'anterior, sobre aquest tema de les golfes, perquè els vull llegir exactament el que vaig dir, els ho vull llegir perquè també m'ha vingut a dir que entén

que sobre això no es pot jugar : «Hi ha molta gent amb perill de quedar al marge, per raons geogràfiques o d'edat, per raons professionals o de formació o de salut; hi ha els que simplement no poden seguir la vertiginosa evolució del nostre temps; de cap d'ells no ens podem desentendre. Una altra cosa és que no es pugui arribar a tothom ni prou ni prou bé, però cal intentar-ho; cal no oblidar-los a les golfes perquè no pertorbin la imatge de progrés que bona part de la resta del país pot donar. D'això, els en tornaré a parlar, etcètera.» Jo li agraeixo, al senyor Obiols, que n'hagi parlat —repeteixo— d'una manera prou neutra, perquè m'hagi permès recordar a la Cambra exactament el que vaig dir i amb l'esperit amb què ho vaig dir.

Jo, senyor Obiols, vaig insistir molt ahir que justament en les nostres relacions amb el Govern central ens ha de costar molt canviar d'estratègia, i potser aquesta és una de les febleses de la nostra posició, perquè a mi em sembla que, fins i tot amb excés, molta gent del Govern central i d'altres surt de la base que nosaltres, que sempre hem insistit en el que en podríem dir aquesta línia dialogant i moderada, que pensen que mai nosaltres no farem un canvi d'estratègia, i jo he d'advertir, he de dir que un dia ens hi podríem veure obligats; tinc l'obligació de dir-ho, al mateix temps que dic —això sí— que ens costaria fer-ho, que no desitgem haver-ho de fer.

Vostè ens diu : «Bé, quin model d'Estat?» El model d'Estat de la Constitució, el model d'Estat de l'Estat de les autonomies; vull dir, si això és tan senzill com això, nosaltres defensem l'Estat de les autonomies i, concretament —evidentment, això sí—, defensem l'Estat de les autonomies amb la forma que va ser concebut i amb l'esperit en què va ser forjat l'any 1978 i l'any 1979; defensem això. Alguns podran dir que això és poc; d'altres podran dir : «Bé, això no és viable, s'ha demostrat que no és viable», però nosaltres defensem això i, a més, no volem canviar d'objectiu ni volem canviar d'estratègia. Repeteixo : podria un dia, doncs, portar-nos a una situació tan límit que no ens quedés més remei —segurament, aleshores no seríem nosaltres sols a qui no ens quedaria més remei, hi hauria molta més gent—, però, en fi, no és el nostre desig.

I vostè té raó, senyor Obiols, quan recorda aquella frase del President Suárez, i és veritat. De fet, un govern es pot permetre el luxe que surti mig milió, un milió, dos milions; s'ho pot permetre o no, però potser sí; sempre hi ha més gent que es queda a casa que no pas més gent que surt al carrer, això també és cert. Però quan un governant vol resoldre els problemes el que li interessa és que les nafres no quedin obertes, perquè les nafres obertes a la llarga es tinen i les nafres obertes a la llarga s'infecten, i aquell cos que semblava que tenia tot els seus problemes resolts i que era un cos sanítos, un bon dia, doncs, no saps ben bé per què, ho deixa de ser, simplement perquè hi havia una nafra que s'estava curant, i que tot d'una, per la prepotència, pel desencert, per la lleugeresa, pel menyspreu, sigui de qui sigui, o pel desencert també d'altres, per tots plegats, aquella nafra es torna a tinyar. Aleshores, això, un governant d'avui per l'endemà pot realment, pot efectivament no fer-ne cas, però un governant que tingui sentit d'Estat —i jo crec, sincerament, que el President del Govern, l'actual President del Govern, i també el President Suárez, tenien i tenen sentit d'Estat— això ho pot dir, i fins i tot ho pot fer, en un moment determinat, des del punt de vista de la seva tàctica política,

però, de fet, no poden permetre que les ferides quedin obertes i que les ferides es tornin a infectar. I, de fet, aquesta és una ferida, la nostra, la de Catalunya, que es pot tornar a infectar, això és clar : es pot tornar a infectar, i fàcilment.

Bé, això simplement és el que volia dir. En aquest sentit, he de dir-li amb tota sinceritat que no veig ben bé el que vostè ens proposa com a alternativa, no ho veig bé, no ho he entès, potser, però, en tot cas, no ho veig. És clar, si vostè ens proposa el federalisme, a part que vostès saben, tots, que jo, personalment, i el Govern de Convergència i Unió no som federalistes, en tot cas si un dia fos federalista, seria a base d'un plantejament en el qual les parts federals fossin Catalunya, Euskadi i Galícia, i la resta. Evidentment, amb una situació que ens podria plantejar certes dificultats fins i tot conceptuals del País Valencià i de Balears, però per simplificar-ho en aquest moment, això potser sí, però en tot cas no és aquest el plantejament que vostè fa ni ningú fa i, per tant, ben clarament, el federalisme de les disset autonomies, nosaltres no anem per aquí. Això és una primera cosa que li voldria dir, a part que, efectivament, no es molesti, però sí que em sembla molt poc creïble el que va fer el Consell del PSOE sobre el federalisme, molt poc, perquè és d'una vaguetat total, és un monument de vaguetat, que jo els en felicito, perquè també té el seu mèrit fer monuments de vaguetat. (*Rialles*). Va ser contradit, immediatament, per les declaracions del senyor Guerra i del senyor Felipe González i després —i no es molesti, deixi-me-li dir una cosa— és clar que nosaltres pensem que el que diu el Congrés del PSOE no té per què prendre-s'ho seriosament el PSOE, perquè vostès, en aquest mateix Congrés, van votar una resolució dient que es prohibiria la propaganda del joc en els òrgans de comunicació de l'Estat, i al cap de molt poc es va presentar, evidentment, la va presentar Minoria Catalana, però es va presentar una proposta en aquest sentit i el PSOE i el PSC la van votar en contra. No s'havia ni assecat la tinta d'aquest acord que vostès, evidentment, en van fer gran propaganda en el seu moment, i després de tots els debats que hi havia hagut, no s'havia ni assecat la tinta, i vostès ja hi van votar en contra.

Per tant, el federalisme ni és el que nosaltres busquem, ni, per altra banda, ens mereix, i perdonin, amb la boca tant petita com puc, però, de fet, no ens mereix credibilitat.

Per altra banda, vostè em pregunta, vostè està d'acord amb el 25 - 25 - 50. Nosaltres estem d'acord amb el 25 - 25 - 50. El que passa és que jo li vull recordar que aquest 25 tampoc no el tenen les autonomies i que, per tant, malament... No el tenen les autonomies de molt, i els ajuntaments tampoc, òbviament. Per tant, malament nosaltres..., nosaltres, i jo penso que les autonomies en general, però com a mínim la Generalitat de Catalunya podríem no tenir el 25 que ens correspon, a més d'assumir responsabilitats corresponents a altres institucions.

Finalment, és clar, vostè insisteix sempre molt en la política d'unitat, que tots junts ho hem de fer... L'any 79 hi havia aquest Govern d'unitat, hi havia més o menys una política d'unitat. Jo no estic gens segur, no estic gens segur que la fórmula que vàrem tenir en aquell moment sigui, o fos, la que més resultat ens podia donar. Li diré més, jo, personalment i em puc equivocar, perquè a més això és una ucronia, m'hauria sentit i evidentment ara, a posteriori, em sento molt inclinat en aquest sentit m'hauria de sentir molt més tranquil si en comptes d'haver-hi una política pretesament unitària —i molt

contradictòria en molts aspectes— amb ritmes i *tempos* molt diferents, i amb preocupacions també immediates molt diferents, hi hagués hagut un gran partit nacionalista o uns quants partits nacionalistes que haguessin anat junts, *nacionalistes*, i a més sense vinculacions amb els partits estatals, que des d'una posició forta a Catalunya, que no teníem en aquell moment, que des d'una posició forta a Catalunya haguéssim pogut negociar això.

No es molesti ningú, però tinc la sensació que la força important en aquella política unitària, la força important d'UCD per una banda i del PSC per l'altra, que tenien unes altres preocupacions legítimes i que a més no estaven en contra tampoc d'aquest..., això no era inconvenient perquè tinguessin preocupació estatutària, però, francament, no estic gens segur que la forma com vam arribar a negociar allò, que era una política unitària, formalment unitària, no crec, sincerament, que fos la que més resultat ens podia donar.

En tot cas, el que jo hauria preferit en aquell moment, ja li he dit què és. Vostès insisteixen sempre en aquest tema, que em sembla que no té res a veure amb el nostre debat d'investidura, però com que surt un cop i un altre i un altre, deixin-me que hi faci una referència. Això de la dreta, la dreta catalana, la dreta espanyola, etcètera.

És curiós que vostès, el PSC, cometen el mateix error que la dreta espanyola, perquè, és clar, sàpiguen ben bé una cosa: Convergència i Unió no guanya les eleccions a Catalunya per ser de dretes, sinó per ser nacionalista (*remor de veus*) i per tenir un concepte, és a dir, per traduir aquest nacionalisme en un projecte de país, en una oferta de país que convé a molta gent. O és que vostès pensen realment que, a part d'altres partits que es puguin qualificar més o menys de dreta, realment, el 46% de la població de Catalunya vol votar la dreta pura? (*Remor de veus.*) Perdonin, el 46% de la població que assumeix la responsabilitat de votar, vota això? (*Remor de veus.*) Perdonin, tornem al mateix de sempre, no frivolitzem l'abstenció. Potser és dir... Fixin-se una cosa, si després de vuit anys de Govern de Convergència i Unió, amb tant de desgast que hi deu haver, que ho hem fet tan malament, vostès són incapaces de mobilitzar el país de Catalunya, quina incapacitat més gran. La de vostès. És a dir... la de vostès... (*Fora remor de veus.*) Però, en fi... en això no hi entrarem...

El Sr. PRESIDENT: Prego silenci. Silenci!

El Sr. CANDIDAT A LA PRESIDÈNCIA DE LA GENERALITAT: Bé, em sembla que convé que ens sapiguem... —almenys jo, si no em podria fer mal a la salut (*rialles*), si m'excités—, que no insisteixi més en aquest tema i vull acabar només amb una cosa. Una cosa que em sembla que és important, i que vostè n'ha parlat i que, per tant, em dona peu perquè jo en parli. Vostès, ara ha recollit una cosa que van dir a la campanya electoral que, en quatre anys i si m'equivoco després en fer la rèplica m'esmena, que en quatre anys vostès dedicarien 139.000 milions de pessetes més, em sembla que deien aleshores, 139 vol dir una cosa molt ben comptada, perquè no és pas una xifra rodona, a tota una sèrie d'inversions, a tota una sèrie d'atencions que em sembla —si no recordo malament— que eren, per una banda, dintre del camp del benestar social i, per l'altra, eren dintre del camp de l'ensenyament, de la formació, de la universitat, etcètera.

Vostès diuen: «nosaltres sí que fem un discurs rigorós,

vostès no, vostès fan fraseologia». Senyor Obiols, qui fa els pressupostos de la Generalitat? El Govern, oi? Doncs l'únic que no pot fer fraseologia és el Govern. Vostès poden agafar el pressupost i dir: «veuen com això no ho han fet bé i això no ho han fet bé i això no ho han fet bé», però els únics que es mullen en números són el Govern, vostès no.

I ara vull acabar amb una cosa: senyor Obiols, com que suposo que ara vostè em farà rèplica, jo li vull demanar una cosa, senyor Obiols, perquè d'això se n'ha parlat tant, que ha de quedar clar. Aquests 139.000 milions de pessetes, d'on surten? Vol fer el favor d'explicar-m'ho? Jo li agrairé molt que m'expliqui, al més detalladament possible —com que ho han dit tant, suposo que ho tenen ben preparat—, d'on surten aquests 139.000 milions.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor President. El senyor Obiols disposa de divuit minuts i quaranta-quatre segons per a la rèplica.

El Sr. OBIOLS: Moltes gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, si trobo els papers, perquè no m'agrada donar xifres de memòria, contestaré ben puntualment la darrera de les preguntes que vostè m'ha fet, senyor candidat. Però abans deixi'm fer algun comentari sobre la seva intervenció. Miri, senyor candidat, si allò que vostè ha dit aquestes darreres setmanes ho ha dit en un estat tranquil i relaxat, sense nervis, per exemple dir: «Jo seré el candidat l'any 1992», aleshores, ho trobo francament pitjor. Ho trobo pitjor. Només s'explica si s'està en un estat d'un cert enervament. (*Rialles.*) Vostè ha dit, senyor candidat, que aprengui si que ho era, almenys això no m'ho negarà, s'ha enervat una mica en aquest torn de rèplica, en algun moment, s'ha contingut oportunament, però una mica nerviós jo l'he vist, francament, i no em sembla que m'hagi enganyat. (*Rialles.*) Per tant, vull fer-li el benefici del dubte i pensar que els atacs absolutament contraproductius i fora de lloc en un context de després de les eleccions contra els socialistes catalans dient que érem perjudicials per a Catalunya, ni més ni menys, o aquesta afirmació inoïda d'un candidat democràtic de dir: «Jo seré el candidat de les eleccions de 1992» es va fer en un context d'un cert malhumor. Vull fer el benefici del dubte en aquest sentit.

D'altra banda, senyor candidat, tan malament els Socialistes de Catalunya no ho hem fet, probablement, perquè, si no recordo malament —i em sembla que la memòria no em falla—, a Catalunya, d'eleccions, n'hi ha hagut onze, des de les primeres, del 15 de juny de 1977 i, si la memòria no em falla, d'aquestes onze eleccions, els Socialistes de Catalunya n'hem guanyades vuit. Aquestes vuit eleccions que nosaltres hem guanyat a Catalunya, vostès les han perdudes i, per descomptat, jo no diré que ho han fet molt malament; els respectaré una mica més del que vostès ens respecten a nosaltres i diré que guanyar o perdre unes eleccions, molt sovint, té relació amb si es fan bé les coses o no, però també té relació amb molts altres factors. Per exemple, un que jo he citat en la meua intervenció, i que vostè ha contradit dient que, sí, això típic, això no és tan greu, que es diuen coses, vostè ha dit una cosa, no, he dit el contrari... Jo no dic que vostès tinguessin gran desgast, al contrari, he dit que vostès tenien un petit desgast com a conseqüència d'una ubicació de no-responsabilitat, atenció d'una ubicació de no-responsabilitat, mesuro bé les paraules, no d'una actitud d'irresponsabilitat. D'una situació, d'una situació

estructural de no-responsabilitat de govern. Si vostès interroguen els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, en fi, el seu impost sobre la renda, les seves taxes als tributs, on van a parar, de cada deu ciutadans, nou els diran que van a parar a l'ajuntament i aquest ajuntament, per tant, és responsable, està en una situació estructural de responsabilitat davant l'opinió pública i de cada deu ciutadans, nou també els diran que van a parar a l'Estat, i el Govern de l'Estat també està en aquesta situació de responsabilitat davant l'opinió pública. Però vostès, que no cobren impostos als ciutadans, que en canvi fan despesa, desgast, molt poc. Això ho hem d'assumir i ho assumim nosaltres com una realitat que ens molesta electoralment, lògicament, perquè sempre és molest per a una oposició que el que té la majoria, que el que té el Govern tingui poc desgast estructural, però que ens molesta més encara en concepte de catalans nacionals, de socialistes catalans, perquè nosaltres desitgem un autogovern que tingui una situació de plena responsabilitat davant els ciutadans. I per això nosaltres els convidem a parlar i a discutir sobre això, i a avançar en l'horitzó de l'any 1992 cap a una situació que permeti millorar substancialment les quotes de coresponsabilització fiscal en el conjunt del sector públic a l'Estat. I sabem, som conscients que vostès, en aquest context, han de fer un sacrifici, han de col·locar per davant els interessos del país i de la institució i per darrere els interessos electorals del seu partit. És aquesta, la qüestió. I m'agradaria, per descomptat, que la nostra invitació fos escoltada. En fi, val el que val... jo crec que val bastant. No és triomfalisme per part nostra, tot al contrari; en la nostra modèstia, jo penso que l'experiència del que va ser la negociació del sistema de finançament actual ha mostrat clarament que nosaltres podem ser molt útils des d'aquest punt de vista. I ho seríem molt més, sens dubte, des d'una perspectiva nacional i des d'una perspectiva de Generalitat, de Generalitat nacionalitzada, si tinguéssim la ubicació que crec que correspon a un partit que ha guanyat vuit eleccions de les onze que s'han fet a Catalunya i que ha mostrat clarament sempre un tarannà de gran responsabilitat democràtica i nacional.

Perquè vostè, senyor candidat, ha fet una cosa que jo crec que no és massa elegant, si em permet —i amb tots els respectes, i no es molesti—, però vostè en el moment en què s'ha excitat una mica ha dit «vostès ho deuen haver fet molt malament». I m'ha vingut a la memòria una conversa que he tingut fa molt pocs dies amb una alta personalitat de la seva coalició —i no diré el seu nom, però és ben propera a mi—, que, comentant el tema de l'abstenció, em deia: «Això és culpa vostra, perquè vosaltres sabeu perfectament que l'electorat» —i és una opinió que jo no comparteixo— «vota molt majoritàriament contra, no a favor, i en la mesura que vostès han contingut la seva política d'oposició, que no han fet que la gent votés contra els que estaven governant, han estat fomentant l'abstenció». És una filosofia política, de tàctica política i electoral; nosaltres no la compartim. Ni la compartim en general —creiem que un partit responsable i els polítics responsables han de fer que els ciutadans votin per una cosa, per un programa, per uns equips, per una opció de govern— ni, sobretot, ho compartim l'any 1988 a Catalunya, senyores i senyors de la majoria, senyor candidat. Nosaltres hem contingut enormement la nostra activitat d'oposició, el nostre llenguatge, la utilització de les armes que teníem a la mà, i ho hem fet pensant en Cata-

lunya i en la unitat civil del poble de Catalunya, i pensant en les febleses i les contradiccions de la nostra societat. No ens vinguin ara amb una actitud... Jo no..., en fi, vaig escoltar molt bé el senyor candidat quan va dir que, de triomfalisme petulant, ell no en feia, però, en fi, aquesta actitud de venir a donar lliçons, «vostès ho fan molt malament des de l'oposició», en el context actual de Catalunya, a la Catalunya de 1988, dir-nos en privat que el que nosaltres hem de fer és fer una oposició més destrallera i dir-nos en públic que nosaltres no guanyem les eleccions perquè fem d'oposició malament, francament, crec que, com a mínim —i ho repeteixo—, és una formulació ben poc elegant.

Senyor candidat, vostè ha dit que el seu model és l'Estat de les autonomies i que, per tant, per filosofia política, per concepcions, vostè i el seu partit —el seu partit, no la seva coalició: és un matís que volia introduir— no és federalista. Però si joestic informat, i estic ben informat, el partit menor de la seva coalició, Unió Democràtica de Catalunya, estatutàriament, per filosofia política, per doctrina tradicional i històrica, és federalista, és federalista, amplament, substantivament, substantivament federalista. La qual cosa significa, senyor candidat, que si vostè representa aquesta coalició i parla no sols en nom del seu partit, sinó en nom dels dos partits que formen la seva coalició, senyor candidat, vostè hauria de ser una mica més mesurat a l'hora de prendre posicions doctrinàries i de fer filosofia política en aquesta Cambra i des d'aquesta tribuna.

Però, després de dir que el seu model és l'Estat de les autonomies tal qual, ha dit: «En tot cas, nosaltres estariem a favor del federalisme si el federalisme fos la federació de les nacionalitats històriques». O una cosa o altra, senyor candidat: s'ha de tenir un model per als propers anys, des del Govern de Catalunya, s'ha de dir què es vol, i, sobretot, s'ha de ser sensat. I ser sensat vol dir que l'Estat de les autonomies no és una realitat estàtica, és una realitat en moviment, una realitat dinàmica, que està evolucionant, i l'evolució que prengui —i en aquest moment hi ha una situació de plena actualitat perquè s'ha complert una etapa de l'Estat de les autonomies a Espanya— depèn molt essencialment de la política que es faci des de Catalunya, d'allò que diguin els catalans, del que proposin, del que incideixin, de la força que tinguin. I la força no es guanya amb amenaces de mobilització —sobretot quan són dites amb la boca petita—; la força es guanya amb iniciativa, amb empena, i es fa força i es té força si es té credibilitat, si es té respecte i si s'apareix com fent una política nacional, no de partit, no barrejant constantment política de partit amb política nacional. Quina força pot tenir un representant de la Generalitat que els dilluns, dimecres i divendres és el representant institucional de la Generalitat i els dimarts, dijous i dissabtes es canvia el barret de representant de la Generalitat per ser el portaveu d'un grup electoral al Parlament de Catalunya fent política d'oposició? I, per cert, amb resultats més aviat precaris: em refereixo al senyor Roca i a la seva aventura del Partido Reformista Democràtic. Quina força es guanya amb això per a Catalunya? No és que se'n guanyi, és que se'n perd, i se'n perd molta; la perden vostès, però la perd també la Generalitat i la perd Catalunya. És que ja baixem a uns nivells que no són d'anàlisi política: són nivells de sensatesa, senyors de la majoria; són nivells de sentit comú, senyor candidat.

Vostè diu: «L'Estat de les autonomies tal qual o retornar a

l'esperit del 79». Nosaltres diem : l'Estat de les autonomies evoluciona; la Constitució permet perfectament un desenvolupament de continguts federals. Hi ha una posició, que val el que val, del partit que governa avui a Espanya, que ha assumit uns determinats compromisos congressuals. No amb paraules, no amb frases; amb xifres, senyor candidat : el 50% per a l'Administració central, el 25% per a les comunitats autònomes i el 25% per als ajuntaments no són frases, són xifres contrastables amb la realitat concreta; obren una possibilitat molt real d'evolució durant els propers anys altament beneficiosa per a Catalunya. No aprofitar aquesta oportunitat significa realment col·locar-se en una situació que no és precisament la situació d'una política catalanista : és una política respectable, si vostès volen, la política del seu partit —jo no la caracteritzaré : sembla que si diem que és una política de dretes... jo no utilitzo aquesta expressió, parlo de política conservadora, que em sembla potser més adequada—, però, en tot cas, no és una política catalanista, ni una política nacional.

I això em fa potser també evocar el tema de les ucronies. I no sóc partidari de les ucronies, però vostè ha fet una al·lusió a l'any 79 : jo recordo l'any 79, i recordo l'any 78, i l'any 77, i vostè es pot fer ucronicament aquests processos poc..., en fi, no utilitzaré cap qualificatiu : aquests processos d'intentar deteriorar la imatge dels seus adversaris polítics sobre la base de crear suspicàcies, etcètera. Però jo li diré dues coses —i no es molesti, senyor candidat. La primera d'elles és que aquest país va veure el restabliment de la Generalitat i el retorn del seu President exiliat amb una majoria progressista, amb una majoria d'esquerra, i que la primera força política en aquesta majoria eren els socialistes. I la segona cosa que li diré, senyor candidat, és que refresqui la seva memòria, refresqui la seva memòria en relació amb quin era el posicionament del seu grup i la seva posició personal en relació amb el segon aspecte d'aquesta qüestió, en relació amb la reivindicació de retorn del President exiliat a Catalunya; refresqui la memòria. I no es molesti, perquè vostè ha fet aquí unes insinuacions intolerables, i jo no faig insinuacions, jo estic parlant d'una actitud que va veure clarament com en la campanya electoral de l'any 1977 —exactament de les eleccions que es van celebrar el 15 de juny de 1977— molts partits —Esquerra Republicana, entre altres; nosaltres també— vam col·locar en el nostre programa la reivindicació del retorn immediat del President exiliat, mentre que Convergència Democràtica de Catalunya no ho va fer, no ho va fer. I això no són insinuacions : són fets concrets —i, hi insisteixo, les ucronies no em plauen.

I ara parlarem de xifres un moment. Nosaltres hem parlat d'increments de despesa. Efectivament, per al quadrienni 1988-1992, 20.000 milions de pessetes per a un programa d'ocupació juvenil; 8.000 milions de pessetes per a mesures d'integració de la Formació Professional als sectors empresarials; 40.000 milions de pessetes per a programes de mínims socials garantits. Hem parlat també de 16.000 milions de pessetes per doblar la capacitat d'inversió de les universitats. Hem parlat de la dotació d'un fons de cooperació local de Catalunya amb dotacions noves —noves, naturalment, perquè el fons de cooperació local de Catalunya no existeix, lamentablement— de 16.000 milions de pessetes. I això totalitza, efectivament, la xifra que vostè ha donat.

El finançament disponible en aquest quadrienni és el se-

güent : una reducció del dèficit del sector públic dependent de la Generalitat en un 10% —20.000 milions de pessetes—; 10.000 pessetes, senyor candidat, de reducció de les despeses de promoció, propaganda, publicitat i protocol —en un 50%—; augment d'ingressos per l'anul·lació del contracte entre l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes i LUDITEC, 12.000 milions de pessetes; reducció de la despesa corrent per l'aplicació d'una política de major racionalització i de desburocratització eficaç, amb un estalvi de 52.000 milions de pessetes. (*Remor de veus.*) L'increment, senyor candidat (*remor de veus i rialles*), la hipòtesi mínima... això es pot fer, senyor candidat, tot això ho farem, senyor candidat, quan governem. L'increment estimat dels ingressos com a hipòtesi mínima per al quadrienni, amb el nou finançament fruit dels acords del 86, és d'uns 250.000 milions de pessetes, si els nostres càlculs no van errats. Per tant, hi ha un nou finançament disponible per al quadrienni d'uns 302.000 milions de pessetes. És en part d'aquest nou finançament disponible que donaríem a les prioritats del nostre programa aquests increments de despesa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Obiols. El senyor candidat té la paraula.

El Sr. CANDIDAT A LA PRESIDÈNCIA DE LA GENERALITAT : Realment, jo, bàsicament, pujo per contestar, en dúplica, a aquest tema dels 139.000 milions, però un cop sóc aquí, de tota manera, deixin-me dir un parell de coses més, que em sembla que és important d'aclarir-ho.

Vostès diuen sempre que nosaltres tenim la sort de no sofrir desgast perquè no hem d'assumir determinades responsabilitats. I tenen raó. Tenen raó en el sentit que nosaltres, doncs, per exemple, bàsicament, una cosa : la política fiscal, per desgràcia, no ens correspon, i bé, per tant, això ens evita de prendre segons quines decisions. Que consti que el meu desig i el desig de Convergència i Unió seria haver de prendre aquestes decisions tan impopulars, perquè voldria dir que tenim —allò que deia aquest matí..., em sembla que era el senyor Hortalà— més poder polític per a Catalunya. I n'hi ha alguns exemples, d'això, i un d'ells, per exemple, és molt clar : realment, si no hi haguéssim insistit —i fixin-se quina ingenuïtat, la nostra—, no les tindríem, les presons, el traspàs de presons no ens l'haurien fet; nosaltres vam assumir —i vam assumir-ho, a més, tres mesos abans de les eleccions del 84, mirin quin altre mal moment—, nosaltres vam insistir que ens traspasessin les presons, perquè vam dir «un govern és govern en el grau en què assumeix el que és bo i el que és dolent, en el grau en què està a les verdes i a les madures». I bé, ens agradaria estar molt a les verdes de la responsabilitat fiscal. No hi estem. I, com a contrapartida, no buscada ni desitjada, ens estalviem aquest desgast. Però, de tota manera, vostè m'admetrà, senyor Obiols, que la situació..., que en canvi tenim altres motius de desgast —jo li'n diré alguns, ara—, que són el fruit, són el resultat d'una situació ambigua en la qual s'ha de moure el Govern de la Generalitat, i d'una situació de dependència molt onerosa, molt perjudicial.

Li posaré un exemple perquè ho vegi, el que vull dir : en aquests moments el Govern de Madrid diu que ens deu 16.000 milions de pessetes per la liquidació de l'INSALUD —i, per tant, de l'ICS— de l'any passat. Val a dir que hi ha hagut una gran millora, perquè, fa uns anys, això ens ho deia no el juny

de l'any següent, sinó el juny de dos anys després, segurament hem guanyat un any. És un fet positiu que m'agrada subratllar, però, de tota manera ara ens diuen : us donem 16.000 milions de pessetes, però aleshores diuen, però, escolteu, sabeu què, i ells, naturalment, el que està —diguem-ne— tota la sanitat que depèn de l'INSALUD, és a dir, que no ha estat traspassada, ja li han donat ara els diners corresponents, en la quantitat que sigui, no ho sé, una quantitat sensiblement superior, evidentment, i, per tant, ha començat a pagar als hospitals concertats, etcètera, proveïdors, etcètera. I a nosaltres ens diuen, sense donar cap explicació : « escolteu, això vostre, ho liquidarem el setembre ». Total, que els proveïdors que venen esparadrap, els que venen material sanitari de tota mena, aquests senyors que venen a tot Espanya estan cobrant en aquest moment millor de l'INSALUD, és a dir, dels hospitals de l'Aragó, posem per cas, que no pas dels hospitals catalans. Aquest és un cas d'aquests dies; abans algú ha fet referència a una situació que, efectivament, no és bona, la de l'Hospital de Sant Pau que, sobre un fet de fons ja, diguem-ne, problemàtic, però que aquests dies s'agreuja precisament per aquest fet. I llavors tenim un desgast que ens és imposat des de fora. O bé el tema que s'ha dit abans dels mestres. Home, ningú no pot negar que el tema salarial, que podia ser només el 90% o només el 80% o només el 70% del problema, però que, evidentment, era una part important del problema, depèn del Ministeri. És clar, això. I, evidentment, encara que la gent bàsicament ho ha vist perquè, naturalment, les negociacions s'han fet amb Madrid, etcètera, ha estat un problema general a Espanya. A vegades se'ns deia : a València no hi és aquest problema. No, no, a València era exactament igual, tan igual que el referèndum a València es va perdre per 83% del vots i a Catalunya —diguem-ne— només per 80. Fins i tot al País Basc, que aquest sí que tenien una forma de funcionar diferent, hi van haver gravíssims problemes.

Bé, però encara que la gent ho veu, de tota manera arriba un moment que en l'estat d'excitació i en l'estat de crispació que això va produir, per exemple a les famílies, la gent al final diu : « però escoltin un moment, vejam, vostès són Govern o no són Govern? » « Sí, senyor, nosaltres som Govern » « Doncs, resolguin-ho », « No home, és que això no ho resollem nosaltres, ho resolten els altres ». Bé, això, en realitat, no s'entén i això és un desgast, és un desgast per al Govern socialista de Madrid, per al Govern de Madrid, socialista o no; però és un desgast també per a nosaltres, que no ens correspondria, aquest, que no ens correspondria.

Per tant, per una banda és veritat això que diu vostè, però per l'altra no deixa de ser veritat també que nosaltres som víctimes d'una situació en la qual reverteixen sobre nosaltres unes responsabilitats o l'aparença d'unes responsabilitats que, realment, no tenim.

Passa el mateix amb la seguretat ciutadana, diu, escolti, com és que no es resol la seguretat ciutadana. Escolti, ja ho he dit abans : 600 Mossos d'Esquadra ultravigilats, etcètera, no cal que fem més comentaris. Vull dir, realment, la seguretat ciutadana a Catalunya de qui és responsabilitat fonamentalment és de l'Administració central i, d'una altra manera podríem dir dels ajuntaments, però, de la Generalitat, evidentment, no és el cas. Però, indubtablement la gent demana que el protegeixin i que el protegeixin aquells que diuen que manen i són, entre

altres, la Generalitat. I aquí també, per exemple, sofrim un desgast que no ens correspon.

Per tant hi ha uns aspectes en els quals tenim menys desgast del que ens correspondria i altres aspectes en els quals en tenim més del que ens correspondria.

Vull recordar que nosaltres sempre hem demanat la corresponsabilització fiscal, sempre. Moltes vegades se'ns deia « no volen la corresponsabilització fiscal », i sempre l'hem demanada, fins que vam haver de fer unes declaracions molt solemnes per tal que quedés ben clar : sempre l'hem demanada.

Bé, naturalment, això caldrà negociar-ho, la corresponsabilització fiscal es podria fer d'una manera que fos mortal per a l'autonomia catalana, entenem-nos, això també és clar, però el principi de la corresponsabilització fiscal el volem, entre altres coses, no solament per raons econòmiques, sinó a més per raons polítiques. El que deiem abans, senyor Hortalà, increment de poder polític per a Catalunya.

Jo vull fer una precisió. Precisament perquè jo sempre parlo en nom de Convergència i Unió he fet la precisió de dir que potser sí que podríem acceptar un plantejament federalista, però el que accepta Convergència i Unió, senyor Obiols, que de fet no és federalista, sinó confederal. No m'equivoco, oi?, és confederal. És confederal, senyor Obiols. (*Rialles.*) No sé si riuen de mi o del senyor Obiols o d'Unió Democràtica, (*rialles*), però és confederal, eh? (*Rialles.*) Bé, és confederal i evidentment, evidentment, confederal sobre la base de les nacionalitats històriques. Ara jo els dic una cosa, escoltin, si podem fer —ja que vostè ha parlat d'Unió Democràtica— el plantejament, és a dir, si realment això és viable, som-hi. Fem la confederació de les quatre nacionalitats històriques de l'Estat espanyol, però, si no, nosaltres, doncs bé, preferim no fer volar el colom federalista i mirar d'agafar pel mot el Govern central, que ens diu sempre que hem d'aplicar l'Estat de les autonomies. (*Remor de veus.*)

Senyores i senyors diputats, no entraré en el tema perquè encara seria penós per a tots de..., en fi el tema de possibles discussions respecte, per exemple, del retorn del President Terradellas. Això sí, només vull dir una cosa, que la sorpresa de vostès el dia que va tornar el President Terradellas va ser absolutament monumental (*Remor de veus.*) I això, aquí a la Cambra hi ha diverses persones, però, sobretot, una que ho sap molt especialment.

Bé, i ara, simplement, allò pel qual, realment, havia pujat. Realment es tracta de trobar 45.000 milions de pessetes més cada any, només d'això. Naturalment, amb els ingressos actuals, és clar, si ara canvia el sistema de finançament, doncs, endavant, potser sí, però amb el sistema actual es tracta de trobar 45.000 milions de pessetes, allò de passar el rasquet. Però per trobar 45.000 milions de pessetes més cada any. Aleshores, el senyor Obiols diu que a base d'una reducció del 10% de la despesa pública... (*Remor de veus.*) Com... (*remor de veus*) 139.000, no? 35, perdó, 35, d'acord. Sí, senyor. Vostè és enginyer i en sap més que jo. (*Rialles.*) Però, en fi, de tota manera 35.000 milions de pessetes, Déu n'hi do, de moment n'hem guanyat 10.000 però ens en falten 35.000.

Senyor Obiols, jo no he entès gens clar d'on els treu, aquests diners. Ha explicat una reducció d'un 10% de la despesa de la Generalitat, em sembla que ha dit, oi?, i què més...? (*Rialles i remor de veus.*)

Els podem treure, aquests diners, de la Policia Autònoma? No. Els podem treure, aquests diners, de la recerca, que s'ha dit —i amb raó, sí, amb raó— que no invertim prou? No. De la indústria? (*Rialles.*) No. (*Remor de veus.*) De les carreteres? No, tampoc. No. De la cultura, tampoc; de les presons, tampoc, etcètera, etcètera. De fet, i evidentment, no les podem treure, evidentment ja no parlo d'aquells sectors en els quals vostès volen afegir diners, no. No parlo de serveis socials, etcètera.

El Sr. SALA (*de l'escó estant*) : De Luditec!

El Sr. PRESIDENT : De Luditec. Molt bé. De Luditec, evidentment, si ho traiem de Luditec, que és el que va fer l'oferta millor, va fer l'oferta més barata... (*Remor de veus.*) Sí, sí, és la que va fer l'oferta més barata... Ens trobarem en una situació molt difícil en aquest terreny del joc, però, a més, suposant que ho fèssim nosaltres, això podria representar —i si volen en podem parlar quan vulguin, d'això, però, escoltin, això podria representar d'increment, doncs, uns centenars de milions de pessetes. (*Remor de veus.*) Però, bé, doncs, Luditec : uns centenars de milions de pessetes, anant molt, però molt bé, i potser molt menys que això.

Però ara, és clar, és que hem d'arribar a 35.000, eh? Hem d'arribar a 35.000. Aleshores, mirem aquestes partides que vostès sempre diuen que fan referència a les despeses excessives de relacions públiques, de publicitat, de propaganda, mirem tot això. Què representa això? Per arribar a 35.000 milions de pessetes, què representa això. Bé, doncs, el Pressupost ens explica que publicitat i propaganda són —ho diu el Pressupost— 349 milions de pessetes (*rialles*). Perdonin, ho diu el Pressupost que vostès van no aprovar, però si que el Parlament va aprovar. 349 milions que representa el 0,062% del Pressupost de la Generalitat. Naturalment, amb això... Bé, primer punt.

Segon punt. Relacions públiques i protocol. Què representa això? Pressupost de la Generalitat, 331 milions de pessetes, que representa el 0,06% del Pressupost de la Generalitat. Accions de promoció cultural, en el qual hi ha una partida important de Presidència i una altra molt important de Cultura. Què representa això? 436 milions de pessetes, que representa el 0,09% del Pressupost de la Generalitat. Hem fet exposicions, que són també de Presidència, exposicions com, per exemple, la Mostra del Disseny a Milà. L'hem de deixar de fer. L'exposició que es va muntar, per exemple, a Buenos Aires, s'han de deixar de fer. Les exposicions de Dalí a diversos llocs, al Japó, a Itàlia, etcètera, s'han de deixar de fer. L'exposició que dins d'aquest any es farà a Nagoya sobre el disseny català s'ha de deixar de fer, i després també hi ha una quantitat molt important de comerç, en aquest camp, concretament, de les exposicions. Total : 254 milions de pessetes.

Tot això representa, concretament, el 0,23% del Pressupost de la Generalitat, el 0,23% del Pressupost de la Generalitat i representa tot això sumat, suposant que no es fes res d'això, res, representen 1.316 milions, res d'això, 1.316 milions.

I bé, no fer res d'això vol dir que, evidentment, no es podia fer cap viatge, que no es podia fer cap recepció, que s'havia de regalar un encenedor, no ho sé, al senyor Bandis, que ahir va venir a veure'm, i que és un representant important actual del Govern francès; que, òbviament, repeteixo, no es podia fer ni el Disseny de Milà ni l'exposició Dalí, etcètera, etcètera, res

d'això. Naturalment, això no té massa sentit quan, de fet, tots sabem que, de fet, totes les institucions fan una política de promoció i de presentació i de propaganda del que fan. El Moda Espanya, per exemple, és una cosa d'aquest tipus, posem per cas. O tota la propaganda sobre tecnologia i que és bo que la facin, que fa el Govern central : CEDETI, etcètera, és una cosa d'aquest tipus. O la propaganda que feia fa uns dies ENDESA per la privatització d'una part del seu capital, és una propaganda d'aquestes. O bé, per exemple, Hisenda, que està fent tota aquesta propaganda actualment per explicar com es gasten els diners dels ciutadans, que crec que fa molt bé —i que jo la felicito, felicito el Ministeri—, és clar que sí, s'ha de fer això, s'ha d'educar el ciutadà perquè sàpiga els seus diners on van, però, òbviament, tot això costa uns centenars o uns milers de milions de pessetes. I les altres institucions, la ciutat de Barcelona, posem per cas —i fa molt bé—, fa una propaganda important, no cal que els citi ara ni els eslògans ni totes les iniciatives que han tingut, que tenen tot el dret —ho repeteixo— de fer.

Bé, aleshores vostès em poden dir : bé, però és que aleshores queda el tema, l'altre tema, el de les subvencions. Parlem-ne de les subvencions. Aquí poden sortir els diners, poden dir alguns de vostès, aquí, aquí.

Escoltin, les subvencions és una partida que les subvencions totals són 320.000 milions de pessetes. Això sí que és un tall gros, però, és clar, això no és així, perquè aquestes subvencions volen dir l'ICASS, volen dir el que són corporacions locals —tingui present que en el Pressupost de la Generalitat hi ha 106.000 milions de pessetes que, de fet, passen per la Generalitat però van a les corporacions locals i estan dintre d'aquests 320.000 milions. L'ICASS, l'ICS, precisament, l'Institut Català de la Salut, els organismes autònoms, 320.000 milions. I després queden altres subvencions, que són —diguem-ne— no pas finalistes, tampoc, ara ho veuran, però 39.000 milions.

Deixin-me dir com es reparteixen aquestes 39.000 milions, perquè, és clar, sobre la base d'aquestes xifres : 39.000 milions de subvencions que es gasten, 320.000 milions de subvencions que es gasten, pot semblar qui sap què... Bé, queda en 39.000. Què passa amb aquests 39.000 milions? Bé, de moment, n'hi ha 30.000, 30.621 que són els concerts educatius. Ho hem de deixar de donar, això? Més 840 per a menjadors de les escoles, més 98 per a les escoles d'estiu i beques per a les escoles d'estiu, més 51 per a programació de programes escolars, formació d'adults, etcètera. Tot plegat, això fa una quantitat de 3.700..., perdó, entre 35 i 36.000 milions de pessetes només per a subvencions en el camp escolar, dels quals, repeteixo, 31.559..., no, 30.621 són ja per a subvencions, per als concerts educatius. Més, més : ocupació juvenil i majors de 25 anys..., de 45 anys, perdó, allò que deia ahir de l'atur de la gent gran; això que no en tenim competència però que fem. Que això sí que se'ns podria dir que no ho hem de fer, se'ns podria dir que no ho hem de fer perquè no en tenim la competència, però ho fem. De tota manera, jo pregunto : ho hem de fer o no ho hem de fer? No cal que em contestin; ho farem. Però què representa això? 2.841 milions. El que la Generalitat, en forma de subvencions, dona per aquests conceptes —ocupació juvenil i ocupació de les persones de més de quaranta-cinc anys— és de 2.841; després, 1.218 milions per a esport; esport vol dir federacions i clubs.

Bé, i així podríem anar continuant amb coses, algunes d'elles molt petites, però que totes fan gruix —unes beques per a la carrera judicial, les cooperatives, els sindicats de pagesos, la subvenció del transport per carretera, la subvenció de la línia la Pobla-Lleida... Ho hem de suprimir, això? No; 90 milions.

Bé, total, que després de tot això, realment, el que queden, diguem-ne, de subvencions, en els quals hi ha —i després, de tota manera, els en parlaré d'aquestes, també—, el que queden són uns 3.000 milions de pessetes, que naturalment també tenen el seu destí : per exemple, l'Assemblea de la Creu Roja, el centre UNESCO, els museus privats, la promoció de la música, la promoció del teatre, etcètera.

Bé, vull dir-los amb això que, de fet..., bé, i aquí encara, encara podríem dir : «Bé, però, escolti, hi deu haver un racó»; doncs ara el tindrè jo, el racó (*Remor de veus.*) Atencions Presidència... (*remor de veus*), ara, ara, i centres relacionats amb Presidència. Tot això ho poden anar a buscar, naturalment, al pressupost i poden demanar a la Sindicatura de Greuges que ho estudiï, no? (*Remor de veus.*)... De Comptes. Atencions Presidència, 15 milions, i centres relacionats amb Presidència, 44 milions. I l'explicació està aquí, i, evidentment, hi ha aquest tipus... —sembla que hi ha ressò avui a la Cambra, hi ha un eco (*remor de veus*)—, bé, i aquí, doncs, és clar, doncs evidentment si l'Institut de Formació Professional de Barcelona-Besòs, que si la Federació Catalana de Joves Cambres, que si una subvenció, per exemple, doncs, a l'Enric Majó, posem per cas... (*Rialles i remor de veus.*) No, no, és clar, perdonin, perdonin, l'Enric Majó..., perdonin, perdonin, a vostès els fa molta gràcia això, però l'Enric Majó no deixa de ser un dels nostres bons artistes teatrals que tenim, i si en un moment determinat necessita un ajut que no se li ha pogut donar perquè s'ha esgotat el pressupost de Cultura, i es faci, em fa l'efecte que això més aviat ha de ser aplaudit que no pas criticat, no? O bé la fundació Aula, posem per cas; els amics de Gaspar de Portolà, etcètera. Aquests 15 i aquests 45 milions serveixen per a tot això.

O sia que, ho repeteixo, sobre aquests conceptes, sobre aquests conceptes amb els quals sempre s'ha jugat, ho repeteixo, són el 0,06, el 0,062, el 0,09, i tot plegat representa el 0,23 en 1.316 milions de pessetes.

Naturalment, genèricament, sempre es pot dir : «No, és que si nosaltres... nosaltres, doncs, retallariem per aquí; nosaltres retallariem per allà...»; la veritat és que les institucions en les quals hi ha governs d'altres colors polítics han retallat ben poc les seves despeses de la funció pública, no?, però el que és la despesa, aquelles despeses de les quals vostès tantes vegades ens parlen, de les subvencions, dels viatges, de les promocions, de les exposicions, que, ho repeteixo, no són exposicions perquè sí, són exposicions d'això, per exemple, doncs del disseny català, posem per cas, o per donar a conèixer —que és molt legítim— l'obra de la Generalitat. Perquè, a més, encara els donaré una altra dada, i perdonin.

(*L'orador s'adreça a un uixer.*) Em vol portar la maleta? (*Rialles. Pausa.*) Perquè, és clar, després, també es diu una altra cosa. Es diu : «Oh! Ja d'aquests números es veu clar que les afirmacions i el clima i la imatge que es vol crear són falses». Però, de tota manera, ara els ho demostraré més clarament. Em refereixo a la despesa en publicitat; milers de milions de

pessetes. Molt bé, no els diré res; simplement, els qui coneixen això de debò, que són els del ram, que fan el seu *ranking* dels anunciants líders, diuen el que gasta la Generalitat, i aquí hi ha el *ranking* : el Corte Inglés, primer, òbviament (*remor de veus*); FASA-Renault, segon; tercer..., i em sembla molt bé (*Rialles i remor de veus. Pausa.*) Tercer, Ministeri d'Economia i Hisenda —i està molt bé, trobo que és un encert que ho faci, de debò que ho dic, sense cap mena d'ironia; ben al contrari—, 4.000 milions de pessetes, i després continua, etcètera, i nosaltres, concretament la Generalitat, la despesa que ha tingut l'any 1987, contra 4.000 milions el Ministeri d'Economia; contra, per exemple, 927 milions el Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació; 890 milions el Ministeri de l'Interior, o sigui que la despesa de l'Administració central està, diguem-ne, diversificada d'aquesta manera... Concretament, la Generalitat ha gastat 836 milions. Vostès podran dir : «És molt» o «és poc»; ara no ho discutirem. A mi em sembla que és una xifra perfectament raonable. El que és segur és que amb això no es financen 35.000 milions de pessetes de més cada any.

Per cert que, de passada, els vull fer notar que una part important d'aquestes despeses de l'Administració central es fan en propaganda del joc, com és molt lògic. Concretament, el senyor Ministro d'Economia y Hacienda, el senyor Solchaga Catalán, contestant una doble interpellació, una del senyor Díaz Berbel, i una altra del Diputat senyor Espasa i Oliver : «Se tiene previsto gastar en 1988 2.624 millones de pesetas» per a, concretament..., només entre jocs, que són, concretament, les loteries i les dues primitives, o sigui, la Primitiva i el Bonoloto. Bé, simplement, vostès diran : «Home!, el President s'ha allargat massa en això...»; fins i tot potser he fet una cosa que dintre —i prego el senyor President que em disculpi— de la formalitat del Parlament no s'ha de fer, que és anar a buscar els papers, però és que estem una mica cansats que es parli per parlar, i que es parli per parlar en qüestions de números, com aquests.

Resulta que, en totes aquestes quantitats, que, naturalment, per a un privat són molts diners, però que des del punt de vista d'un pressupost de la Generalitat en són molt pocs, i, sobretot, en són molt pocs de cara a recollir-ne 35.000 més cada any, i que, a més, en són molt pocs si es té en compte que són diners que serveixen per fer coses. La Generalitat ha d'organitzar viatges a l'estranger, sí o no? La Generalitat ha d'organitzar segons quines exposicions aquí i fora d'aquí, sí o no? (*Remor de veus.*) La Generalitat ha de tenir una política de publicacions, sí o no? Bé, simplement, jo els agrairia molt que aquest esforç, que potser ha estat excessiu, però que, en tot cas, permet no parlar lleugerament del tema dels 139.000 milions, que jo em creia que ja havia passat, però que veig que últimament encara s'hi torna a insistir després de les eleccions; i jo he volgut simplement, doncs, especificar i posar els punts sobres les is, encara que hagi estat allargant-me massa i d'una manera no del tot, potser —prego novament que em disculpi el President—, diguem-ne, habitual; no crec que sigui ni heterodox, però, almenys, no és habitual en aquesta Cambra.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Raimon Obiols té dret a una contrarèplica per cinc minuts. (*Ll. Sr. Clotas demana per parlar.*) En relació amb què? En quin article recolza la petició?

El Sr. CLOTAS (*de l'escó estant*) : 120 del Reglament, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : És molt genèric.

El Sr. CLOTAS : El 119. Punt 1 i punt 2.

El Sr. PRESIDENT : Especificui quina qüestió.

El Sr. CLOTAS : Per una interpretació normal, crec jo, d'un debat de la importància que té un debat d'investidura, on s'especifica que, després de les intervencions del candidat, els replicants podran utilitzar un temps idèntic, igual de temps al del candidat. Després, en l'apartat segon, diu que si es produeix una contrarèplica, hi hauria aquest temps de cinc minuts.

La sol·licitud a la Presidència que, per un mínim de justícia en la igualtat dels temps atribuïts, concedís un temps igual al que ha utilitzat el senyor candidat en la seva intervenció, perquè, si no, es podria donar el cas —jo crec que aquest era l'esperit del legislador quan va fer el Reglament—, es podria donar el cas d'una rèplica molt minsa, d'un minut, d'una contrarèplica de tres quarts d'hora, i, aleshores, el diputat que fes la rèplica només tindria temps d'uns cinc minuts per respondre totes dues intervencions.

Per tant, per un mínim d'equilibri, de justícia en la igualtat d'oportunitats en els temps, si us plau, demanariem la flexibilitat que donés aquest mateix temps al replicant.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Diputat, aquest matí, abans de començar el debat, he llegit les normes que havíem..., que estableix el Reglament i que els portaveus van acordar. No hi ha hagut cap mena d'observació, però és que, a més, en aquest cas, l'article 119, paràgraf tercer, és claríssim : són cinc minuts la contrarèplica...

El Sr. CLOTAS : Però...

El Sr. PRESIDENT : Res més, s'ha acabat la qüestió, senyor Diputat.

El Sr. OBIOLS : De tota manera, Molt Honorable senyor President, jo li demanaria un xic de benevolència si m'allargo mig minut o un minut més, i em deixa acabar... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Em sembla que l'experiència li diu que l'he tinguda.

El Sr. OBIOLS : Completament d'acord, i li faig confiança; moltes gràcies.

Bé, jo preveia això, senyor candidat; jo preveia que acabariem aquest debat exactament com l'hem acabat, és a dir, discutint el programa de govern dels Socialistes de Catalunya. (*Rialles i alguns aplaudiments.*) I ho preveia, no per cap prouja especial, sinó per un raonament absolutament lògic : com que un debat d'investidura ha de ser un debat en el qual es discuteixi sobre un programa de govern i vostè no ha presentat un programa de govern, el lògic és, per la teoria del buit, que s'hagi passat a parlar i a discutir del programa de govern de l'oposició.

I em produeix una certa incomoditat, perquè, ben cert que aquest debat no és el debat en el qual nosaltres ens presentem —de moment— a la investidura; encara no ha arribat aquest moment; però constato, si més no, que acabem el debat discutint sobre si és viable o no és viable, pressupostàriament, el programa dels socialistes de Catalunya, i jo tractaré de parlar d'això, mirant de ser una mica més clar del que ha estat el candidat i posant els punts sobre les is —perquè em fa l'efecte que el candidat ha posat els punts sobre altres lletres, i no sobre les is en especial—, i, naturalment, sense parlar per parlar, perquè, efectivament, realment, parlar que no és possible la prioritat de la formació professional o de programes d'atur ju-

venil si no es retiren les subvencions a l'actor Enric Majó, o a la Fundació Aula, del senyor Pere Rivera, o a la Fundació Gaspar de Portolà, em sembla que sí que és una mica..., aquesta vegada si que és una mica parlar per parlar, senyor candidat; perquè no es tracta de parlar de les subvencions al senyor Enric Majó; es tracta de parlar de les prioritats polítiques i pressupostàries d'un programa de govern, i, realment, crear en el mateix senyor Enric Majó la inquietud de pensar que si algun dia governen els socialistes, doncs tindrà dificultats, o a la Fundació Gaspar de Portolà o a la Fundació Aula..., realment crec que és parlar per parlar. No tindran, creguin-me, cap tipus de motiu de preocupació en el moment que els socialistes governem a la Generalitat. I tractaré de ser precís, i, per descomptat, molt més breu —forçosament molt més breu— del que ha estat el candidat.

Nosaltres creiem i afirmem que el finançament d'aquesta despesa addicional és perfectament factible com a conseqüència, primer, del creixement vegetatiu previsible que experimentarà el pressupost, que estimem en uns 250.000 milions de pessetes, suposant una hipòtesi mínima d'un creixement anual dels ingressos en un 9,5%.

Segon, amb l'estalvi que pot realitzar-se, que creiem sincerament —i a més ho hem estudiat— que pot realitzar-se reduint despeses supèrflues, no les subvencions als sectors principals de Catalunya, o a fundacions tan respectables com la Fundació Aula o la Fundació Gaspar de Portolà, però sí que en els propers quatre anys estimem objectivament que pot realitzar-se una reducció de despeses supèrflues i de dèficits, que estimem en uns 52.000 milions de pessetes en els propers quatre anys.

Bé, vostès diuen : «això no és possible», nosaltres diem : «sí que és possible». Si estiguessin d'acord amb nosaltres a modificar el Reglament del Parlament, d'aquesta Cambra, en el punt que ens impedeix presentar esmenes que canviïn partides entre els departaments, podríem ensenyar-los com es pot aplicar pressupostàriament el nostre programa.

Sense eliminar en cap altre aspecte les despeses actuals, es disposarà, per tant, d'un total de 302.000 milions de pessetes no compromeses per als propers quatre anys, i, aleshores, el que proposem és destinar 139.000 milions a finançar les principals mesures que proposem —mínim social garantit, política de promoció de l'ocupació juvenil, increment molt fort en matèria de formació professional, increment addicional en el pressupost d'inversions de les universitats... Per tant, tota l'argumentació del candidat sobre els temes de recerca i d'innovació tecnològica queda molt mediatitzada per aquesta informació que els dono, 50.000 milions o 55.000 milions correspondrien a l'objectiu d'atendre el creixement vegetatiu de les despeses de personal, i restaria encara un saldo disponible de 115.000 milions de pessetes per millorar l'actual nivell de prestacions de serveis de l'Administració de la Generalitat.

Aquests són els nostres càlculs. Jo crec que són uns càlculs absolutament solvents. He dit en alguna ocasió que, nosaltres, de números hi entenem, senyor candidat, i crec que ho hem demostrat en la nostra activitat pública i, en alguns casos també, en la nostra activitat privada, i crec que vostès han demostrat, precisament en aquests dos camps, una mica el contrari, en els anys passats : que els números no els acaben de quadrar mai, i, per tant, no és estrany, en aquest sentit, que no els quadrin els números que presentem nosaltres en el

nostre programa de govern.

Jo no em voldria estendre, perquè no tinc temps; podriem parlar de les presons, de les dilacions, i de la situació actual, que és una situació de vergonya sense paliatius, de les presons catalanes. Les dades recents mostren clarament que el nombre d'interns és exactament el doble del nombre de places que hi ha a les presons actuals. Es pot parlar —de fet, vostè ja n'ha parlat— de les presons previstes, de les dues presons previstes, que representaran un increment de 700 places, si la meua informació no és inexacta, i crec que no ho és. 700 places més no resolien el problema de les presons catalanes, i les presons catalanes són avui una escola de delinqüència, senyor candidat i, per tant, incideixen molt en un aspecte que és de la seva estricta incumbència, en el problema de la seguretat ciutadana a Catalunya.

Podria parlar també del tema del conflicte de l'ensenyament, que vostè ha evocat; no en tinc temps. Simplement, vull assenyalar que els governs a Euzkadi i al País Valencià, per exemple, han actuat, i han posat diners sobre la taula, en aquest conflicte, i vostès se n'han inhibit.

Podriem, de nou, retornar a la discussió que ja comença a ser una discussió d'història sobre el retorn del President Tarradellas. Vostè ha fet un acudit molt fàcil; la veritat històrica preval per damunt dels acudits, la veritat històrica és que nosaltres i Esquerra Republicana vam ser els partits que vam col·locar clarament en el nostre programa electoral el 15 de juny del 77 el retorn del President Tarradellas, que nosaltres vam fer d'això un objectiu irrenunciable, i que el nostre candidat, el President del nostre partit, Joan Reventós, havent guanyat les eleccions el 15 de juny de 1977, va fer un sacrifici personal i nacionalista molt encomiable en adoptar l'actitud de mantenir fermament la possibilitat de retorn de la presidència Tarradellas i renunciar, per tant, a la presidència de la Generalitat que li pertocava democràticament a les eleccions del 15 de juny del 77. (*Remor de veus.*) Estalviïn-se els acudits; estalviïn-se els acudits sobre una qüestió que és una qüestió realment bastant seriosa.

I resta la qüestió del federalisme. Mirin, nosaltres hem aconseguit, en un debat democràtic i seriós, un compromís dels socialistes a nivell de tot l'Estat, per avançar en uns aspectes concrets, que són, jo crec, importants; a un d'ells hi he fet al·lusió: avançar cap a una política de diàleg i de negociació del sistema de finançament, que signifiqui un augment del finançament autonòmic i del finançament local, amb aquest compromís de percentatge del 50%, 25%, 25%, avançar també amb propostes concretes de corresponsabilització fiscal... Vostè sap que hi ha hagut novetats, i bastant recents, en aquest terreny, en boca de l'actual Secretari d'Estat d'Hisenda.

Avançar, en segon lloc, en l'augment de la capacitat legislativa autonòmica; avançar en la participació de les comunitats autonòmiques en la formació de la voluntat política de l'Estat —reforma del Senat i avenç cap a la conversió del Senat en cambra territorial, conferències de presidents autonòmics sobre temes d'Estat i, en particular, sobre política dintre la Comunitat Europea—, i, en quart punt, adaptació de l'Administració perifèrica de l'Estat a l'existència i l'existència i l'organització de les comunitats autònomes. És una perspectiva de diàleg i de negociació. El que nosaltres hem tractat de fer en aquest debat —i crec que ho hem fet clarament—, no parlant

per parlar, sinó amb concisió i amb concreció és dir que existeix aquí una possibilitat ben real d'avenç, que nosaltres hi donem un contingut: l'avenç cap a un contingut federal de l'Estat, que això és objectivament beneficiós en la perspectiva de l'autoorganització i l'autogovern del nostre poble, del nostre creixement polític i nacional, i que és un disbarat que es negui, per una prujia partidista, el diàleg i les possibilitats d'avenç conjunt i de col·laboració en aquesta perspectiva, que és l'única perspectiva real que existeix avui per a l'aprofundiment de l'autogovern de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Obiols.

Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Antoni Subirà.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, senyores i senyors diputats, aquesta intervenció, la del Grup parlamentari del candidat, és la que des d'un punt de vista informatiu genera menys expectació, i és natural que sigui així, perquè no té allò que, en termes cinematogràfics, en diríem *suspense*. Els asseguro que no faré res perquè en tingui.

Tampoc —els ho anuncio ja— faré una cosa que podria tenir un cert interès, un cert *morbo*, diguem-ne, que seria aprofitar-la, aquesta intervenció, per —forçant el Reglament, i per això no ho faré— fer-hi un torn de rèplica a intervencions anteriors. No ho faré. I no ho faré, com he dit, perquè seria un intent de forçar el Reglament que, amb tota seguretat, la Presidència no em permetria, i perquè no és necessari, atesa la consistència, la coherència de les rèpliques que el candidat a la Presidència ha fet durant tot el debat.

Em limitaré, doncs, a un parell o tres de coses —i seré molt breu— a les quals el nostre Grup té dret, i crec que és útil en aquesta ocasió solemne del debat d'investidura, que el Grup parlamentari del candidat faci.

Simplement constataré dos fets, i finalment extrauré unes poques però bàsiques conseqüències de les posicions polítiques i del programa de govern exposats pel candidat.

La primera constatació, òbvia, és que el discurs del candidat, ahir, va ser una reexposició dels cinc trets fonamentals del programa electoral de la coalició Convergència i Unió, que, per voluntat popular, es transforma en el programa de govern per als propers quatre anys. Crec que això val la pena dir-ho, no només perquè és veritat, sinó perquè, desgraciadament, no tothom ho pot dir, de vegades. Ja sabem —tots ho sabem— que la pràctica del govern, l'oportunitat política, les condicions de l'entorn social, econòmic i polític poden portar —i, de fet, porten—, de vegades, que aquell o aquell altre aspecte específic i concret d'un programa electoral no es puguin dur a terme, a la pràctica, o que s'hi hagi d'introduir algun aspecte que no estava contemplat en el programa. Però el que és ineludible, perquè és un compromís davant el poble, que és que es respectin sempre —i ho subratllo, *sempre*— els compromisos electorals importants, els nuclears. Per a nosaltres, aquests són —i només els citaré, evidentment— l'aprofundiment en la identitat nacional de Catalunya, el perfeccionament de l'equilibri del país i el cultiu continuat de la convivència en el marc d'una idea global de Catalunya, el reforçament de la societat civil, la modernització i l'obertura del país en els seus aspectes d'infraestructures, d'internacionalització, de millora de l'Administració, etcètera; el foment del progrés econòmic i social i el benestar social. Aquests són els compromisos electorals

bàsics, i són els trets fonamentals del programa de govern exposat pel candidat.

Segona constatació —aquesta era la primera—, segona constatació : no és un programa nou, és el programa de Convergència i Unió en els darrers vuit anys, i és el programa que el poble de Catalunya, a través dels vots, ha volgut. Tots sabem la càrrega semàntica que tenen les paraules. El mateix fet objectiu, el programa, concretament, de Convergència i Unió, pot ser qualificat de continuista, però amb la mateixa legitimitat es pot dir —i aquesta és la nostra interpretació— que és el programa que ha merescut la confiança renovada de la majoria del poble de Catalunya, i això, per a nosaltres, és un honor, però sobretot és una responsabilitat, i esperem que estarem a l'altura d'aquesta responsabilitat, i que ens podrem sotmetre novament al judici dels votants amb la cara alta i la consciència ben tranquil·la.

Els he promès dues constatacions —que ja he fet— i unes poques consideracions, que voldria extraure breument, i per acabar. Unes conseqüències que afecten principalment el tarannà que volem que tingui el nostre Grup parlamentari en la legislatura que comença. Aquestes conseqüències es desprenen amb lògica estricta del discurs del candidat, de la seva lletra i del seu to, i també de tot el debat posterior.

En primer lloc, intentarem sempre —i quan dic «*sempre*» també ho subratllo— defensar el respecte i la lleialtat entre les institucions, tant amb les que detenen la sobirania com amb les que detenen aquella forma de sobirania parcial i limitada que en diem «autonomia política», com les que tenen l'autonomia administrativa, és a dir, els ens locals. Crec que en el discurs del candidat hi ha hagut, almenys, dues referències ben clares a aquesta temàtica. La primera ha estat la referència al tema olímpic, i, l'altra, ha estat la referència a qui té —concretament en el tema olímpic— el protagonisme i la responsabilitat d'aquesta temàtica. I la segona —la segona— ha estat la referència als que de vegades arrosseguen els peus quan es tracta de complir les lleis del Parlament de Catalunya.

La segona, i darrera per avui, conseqüència de la voluntat del discurs del candidat i de la posició del nostre Grup parlamentari, és la voluntat permanent de diàleg. No em referiré específicament al diàleg amb el Govern central, perquè entenem que aquest ha de ser substancialment un diàleg de govern a govern, encara que en tot allò que aquest diàleg afecti aquest Parlament, el nostre Grup en serà un suport absolutament decidit. Em refereixo més substancialment al diàleg entre els grups d'aquesta Cambra. El nostre compromís és el de no deixar mai de cercar l'acord —les dades objectives de la passada legislatura ens diuen que gairebé dues de cada tres lleis van ser aprovades o van obtenir un molt ampli consens. Per ser més precis, concretament diré que per «molt ampli consens» entenc el vot favorable del grup més nombrós de l'oposició i el de tots els altres grups menys un qualsevol, el que sigui, i amb aquesta definició, amb aquest criteri, amb aquesta definició de consens, dues de cada tres lleis van ser aprovades d'aquesta manera, per aquest consens.

Pensem, doncs, aprofundir en aquest tarannà : cercarem sempre el diàleg i l'acord. El podem aconseguir sempre? Això ja no ho sé, ja no ho sé perquè no depèn només de nosaltres i perquè tenim nosaltres, com qualsevol grup polític que es respecti i respecti la voluntat dels seus electors, una limitació.

Per aconseguir l'acord no podem renunciar a allò que per a nosaltres i des de la nostra percepció fos renunciar o menystenir qualsevol de les línies bàsiques del nostre compromís electoral i del programa de govern que aquí ahir va ser exposat i avui ha estat debatut. Només tindrem aquesta limitació.

Ara, d'aquí a uns moments, i acabo, senyor President, procedirem a la votació; el nostre candidat serà elegit i començarem de nou la tasca. Els desitjo molt sincerament, senyories, que tots, des del Govern, des dels escons de la majoria i des dels grups de l'oposició sapiguem fer el que honradament entenguem que és millor per a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Subirà.

Finalitzat el debat, es procedirà a la votació. Prego als serveis de la Cambra que facin sonar els timbres per avisar a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats que es procedirà a la votació.

(Pausa.)

Senyories, d'acord amb l'article 51 de la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu, perquè resulti investit el candidat haurà d'obtenir els vots de la majoria absoluta; aquesta elecció comportarà, alhora, l'aprovació del programa de govern. La votació serà pública per crida. Es votarà per ordre alfabètic de cognom de les senyores diputades i dels senyors diputats i s'iniciarà l'ordre pel número corresponent a una bola numerada extreta a l'atzar. El secretari enumerarà els diputats i aquests respondran «sí», «no» o declararan que s'abstenen. El Consell Executiu i la Mesa votaran al final. Aquí a la Presidència, a la Mesa figura la bossa amb totes les boles numerades i per separat hi ha les corresponents al Consell Executiu i dels membres de la Mesa. Si algun diputat ho vol comprovar, està a la seva disposició.

Si els sembla bé, la mà innocent que treurà la bola que ha de marcar el que serà el primer diputat serà la del senyor Vicepresident Segon de la Cambra (*rialles*), és que és d'un altre partit. (*Rialles i remor de veus.*)

Número 120. El senyor Secretari procedirà a la lectura dels noms dels diputats, començant pel 120.

(Pausa.)

El Sr. SECRETARI SEGON : Domènec Sesmilo i Rius : «sí»;

Antoni Siurana i Zaragoza : «no»;

Jaume Sobrequés i Callicó : «no»;

Jordi Solé i Tura : «no»;

Xavier Soto i Cortés : «no»;

Antoni Subirà i Claus : «sí»;

Josep Oriol Suñer i Carbó : «sí»;

Daniel Terradellas i Redon : «no»;

Esteve Tomàs i Torrens : «no»;

Maria Teresa Utgés i Nogués : «no»;

Enric Vendrell i Duran : «sí»;

Francesc Vernet i Mateu : «sí»;

Aleix Vidal-Quadras i Roca : «abstenció»;

Jordi Vila i Foruny : «sí»;

Carles Viñas i Serra : «sí»;

Joan Maria Abelló i Alfonso : «no»;

Ramon Aleu i Jornet : «no»;

Jaume Aligué i Escudé : «sí»;

- Lluís Armet i Coma : «no»;
 Pere Ayguadé i Ayguadé : «no»;
 Joan Aymerich i Aroca : «si»;
 Francesc Xavier Bada i Amatller : «si»;
 Rosa Bàrenys i Martorell : «no»;
 Manuel Ferran Bauzá i Gómez : «abstenció»;
 Josep Borrás i Gené : «si»;
 Maria Gràcia Bosch i Agusti : «si»;
 Rosa Bruguera i Bellmunt : «si»;
 Maria Pilar Busquets i Medan : «si»;
 Magí Cadevall i Soler : «no»;
 Max Cahner i Garcia : «si»;
 Jaume Camps i Rovira : «si»;
 Ferran Camps i Vallejo : «si»;
 Martí Carnicer i Vidal : «no»;
 Josep Lluís Carod-Rovira : «no»;
 Pere Casals i Lezcano : «si»;
 Marçal Casanovas i Gueri : «no»;
 Enric Castellnou i Alberch : «si»;
 Josep Cloment i Rosique : «no»;
 Higin Clotas i Clerco : «no»;
 Francesc Codina i Castillo : «si»;
 Josep Colli i Bertran : «si»;
 Josep Colli i Majó : «si»;
 Àngel Colom i Colom : «no»;
 Victor Colomé i Farré : «abstenció»;
 Joan Colomines i Puig : «si»;
 Josep Maria Cullerell i Nadal : «si»;
 Josep Curto i Casadó : «abstenció»;
 Manuela de Madre Ortega : «no»;
 Joan Descals i Esquiús : «si»;
 Justo Domínguez de la Fuente : *(absent)*;
 Raimon Escudé i Pladellorens : «si»;
 Rosa Maria Fabian i Martínez : «no»;
 Jordi Fernández Diaz : «abstenció»;
 Antoni Fernández i Teixidó : «abstenció»;
 Pilar Ferran i Hernández : «no»;
 Daniel Font i Cardona : «no»;
 Roc Fuentes i Navarro : «no»;
 La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : Joan Maria Ganyet i Solé : «no»;
 Dionísio-Eugenio García Guillamón : «no»;
 Arseni Gibert i Bosch : «no»;
 Florencio Gil Pachón : «no»;
 Víctor Gimeno i Sanz : «no»;
 Pau González i Castells : «si»;
 Josep Maria Graells i Forcada : «si»;
 Josep Joan Grau i Folch : «si»;
 Francesc Guasch i Fernández : «si»;
 Xavier Guitart i Domènech : «no»;
 Joan Hortalà i Arau : «no»;
 Antoni Jordà i Novas : «si»;
 Xavier Latorre Piedrafita : «abstenció»;
 Felip Lorda i Alaiz : «no»;
 Rafael Madoño i Sedano : «no»;
 Pasqual Maragall i Mira : «no»;
 Miquel Àngel Marimon i Fort : «si»;
 Rosa Martí i Conill : «no»;
 Joan Josep Martí i Ferré : «si»;
 Juan Martín Toribio : «abstenció»;
 Frederic Martínez i Ibañez : «si»;
 Jordi Martínez i Planas : «si»;
 Ricard Masó i Lluñes : «si»;
 Lluís Medir i Huerta : «no»;
 Jordi Menéndez i Pablo : «no»;
 Josep Moliner i Florensa : «si»;
 Josep Montalat i Cufí : «si»;
 Maria Dolors Montseirrat i Culleré : «abstenció»;
 Joan Antoni Muri Borrás : «si»;
 Joaquim Nadal i Farreras : «no»;
 Manuel Nadal i Farreras : «no»;
 Trinitat Neras i Plaça : «si»;
 Jaume Nualart i Serrats : «no»;
 Raimon Obiols i Germa : «no»;
 Joan Oliart i Pons : «no»;
 Jaume Manuel Oronich i Miravet : «si»;
 Esteve Orriols i Sendra : «si»;
 Miquel Padilla i Diaz : «si»;
 Pere Parera i Cartró : «si»;
 Maria Pere i Lizandara : «no»;
 Eugeni Jesus Pérez-Moreno i Pallarès : «si»;
 Ramon Pla i Nadal : «si»;
 Ferran Pont i Puntigam : «si»;
 Miquel Pueyo i Paris : «no»;
 Josep Maria Rañé i Blasco : «no»;
 Enric Renau i Folch : «si»;
 Joan Reventós i Carnet : «no»;
 Teresa Ribes i Utgé : «si»;
 Rafael Ribó i Massó : «no»;
 Ignasi Riera i Gassiot : «no»;
 Santiago Riera i Olivé : «no»;
 Joan Rigol i Roig : «si»;
 Joan Roma i Cunill : «no»;
 Joan Manuel Sabanza i March : «no»;
 Josep Maria Sala i Griso : «no»;
 Josep Sánchez i Llibre : «si»;
 Juli Sancilmens i Genescà : «si»;
 Joan Saura i Laporta : «no»;
 Josep Sendra i Navarro : «si»;
 Josep Serratusell i Sittjes : «si»;
 Maria Carme Servitje i Mauri : «si»;
 Macià Alavedra i Moner : «si»;
 Josep Manuel Basañez i Villaluenga : «si»;
 Agustí Maria Bassols i Parés : «si»;
 Xavier Bigatà i Ribé : «si»;
 Joaquim Ferrer i Roca : «si»;
 Joan Guitart i Agell : «si»;
 Josep Laporte i Salas : «si»;
 Josep Miró i Ardèvol : «si»;
 Joaquim Molins i Amat : «si»;
 Jordi Pujol i Soley : «si»;
 Celestino Andrés Sánchez Ramos : «no»;
 Flora Sanabra i Villarroya : «si»;
 Lluís Andrés Garcia i Sáez : «no»;
 Ramon Camp i Batalla : «si»;
 Antoni Dalmau i Ribalta : «no»;
 Arcadi Calzada i Salavedra : «si»;
 Joaquim Xicoy i Bassegoda : «si»;

(Pausa. Es procedeix al recompte.)

El Sr. PRESIDENT : El resultat de la votació ha estat el següent : 69, sí; 56, no; 9, abstencions i hi havia un diputat absent.

Atès que en la votació tinguda, el Molt Honorable senyor Jordi Pujol i Soley ha obtingut 69 vots, que superen la majoria absoluta que estableix l'article 51 de la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat, es va avinent que resta investit President de la Generalitat. La investidura serà comunicada a Sa Majestat el Rei, perquè el nomeni President de la Generalitat.

El Molt Honorable senyor Jordi Pujol i Soley, investit President de la Generalitat, es vol adreçar a la Cambra?

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT (Jordi Pujol i Soley) : Senyores i senyors diputats, senyor President, un debat sempre dona lloc a friccions i a problemes que moltes vegades, de fet, en comptes d'acostar posicions, poden ajudar a crear distanciaments.

Jo voldria que en el grau en què el debat d'ahir i d'avui hagi pogut produir aquest efecte, per altra banda és una cosa molt habitual en debats d'aquest tipus, tots plegats —i evidentment jo el primer— els sabéssim superar de cara al futur.

Òbviament que, de cara a això i de cara a tot el que sigui un clima en el país de signe positiu, cadascú des de la seva posició —evidentment—, però amb un sentit de col·laboració, és evident que, en aquest sentit, la majoria de Convergència i Unió —i jo personalment, com a President— hi tenim més responsabilitat que ningú. Per altra banda, també és ben cert que més enllà de divergències, de vegades molt profundes..., però que més enllà d'això hi ha en aquesta Cambra un comú denominador de patriotisme i d'adhesió a la democràcia. Molts de vostès, molts de vostès, molts de nosaltres, en èpoques tampoc tan llunyanes n'han donat una prova, d'aquesta adhesió a la democràcia i d'aquest nostre patriotisme català. Per tant, hauríem de ser ben conscients tots —i jo el primer— que si el fons comú de tants de nosaltres és, precisament, aquesta estimació pel nostre país, per Catalunya, aquesta adhesió a la democràcia i aquest haver desitjat sempre, de maneres potser molt diverses, certament, però un país de progrés i un país de justícia, si això és cert, és indubtable —i a veure si ho sabem fer, i nosaltres els primers— que hem de procurar el màxim

possible de comprensió mútua —això primer— i d'acostament en tot allò que sigui possible. Certament que, en darrer terme, hem de ser fidels als nostres compromisos electorals —és cert—, però això no treu que puguem fer una aportació molt important en la línia aquesta que jo vegades dic, sobretot, per començar, de la comprensió, de posar-se en el lloc de l'altre, per tal d'aconseguir col·laboracions molt importants.

Això és, fonamentalment, el que els volia dir. Volia també dir-los que, precisament per això, tots i cadascun de vostès mereixen —i m'agradaria que aquesta fos..., que això és manifestés de manera clara en la meua conducta política i personal—, per tot això i per molts motius de tipus personal amb bastants de vostès, mereixen no solament tota la meua consideració, sinó el meu més gran respecte, i m'obliguen a aquest esforç que deia de comprensió i d'acostament tant com sigui possible.

Confio que aquesta legislatura que ve, que tots hem estat d'acord que comprèn uns anys de gran transcendència des de molts punts de vista, tots plegats sapiguem treure'n tot el profit que el nostre país, que la nostra pàtria, que Catalunya necessita. Penso que hi tenim tots —jo, evidentment, més que ningú, ja ho assumeixo—, tenim tots, en aquest sentit, una gran responsabilitat. Sé que vostès en són conscients; sé, perquè em consta de l'experiència de col·laboració amb molta gent de vostès..., després potser altres vegades trencada en certs moments, però, en darrer terme, conec els orígens de cadascú —que vostès també em tenen ben present—, i, per tant, això, juntament amb el fet que crec que, amb els seus..., evidentment, les seves clarors i les seves foscos, però que ara hi ha un moment positiu, un moment en el qual l'esperança està justificada en la vida del nostre país, crec que tot això ens permetrà tirar endavant i fer, com deia ahir al final del meu discurs, amb una frase que aquesta sí que estic segur que tots vostès hi estan d'acord, fer que en aquest període, que —ho repeteixo— està tan ple de promeses i d'esperances, sigui ben aprofitat per al progrés, per a la justícia i, d'una manera molt especial també, per a la consolidació, per al reforçament de la identitat nacional a Catalunya.

A tots vostès, moltes gràcies.

(Forts aplaudiments.)

El Sr. PRESIDENT : S'aixeca la sessió.

(És un quart de nou del vespre i sis minuts.)